

30 PREKEN UIT HET NIEUWE TESTAMENT

ROBERT MURRAY MAC CHEYNE

Door diverse vertalers

The Sermons of the Rev. Robert Murray McCheyne Old and New Testament

Drukkerij Uitgeverij N.V. DE BANIER, UTRECHT, 1966

DEN HERTOOG – HOUTEN

EN ANDERE

**STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2022**

1. CHRISTUS' MEDELIJDEN MET DE SCHAPEN. Matth. 9: 35-38

"En Jezus omging al de steden en vlekken, lerende in hun synagogen, en predikende het Evangelie des Koninkrijks, en genezende alle ziekten en alle kwalen onder het volk. En Hij, de scharen ziende, werd innerlijk met ontferming bewogen over hen, omdat zij vermoeid en verstrooid waren, gelijk schapen, die geen herder hebben. Toen zei Hij tot Zijn discipelen: De oogst is wel groot, maar de arbeiders zijn weinige; bidt dan de Heere des oogstes, dat Hij arbeiders in Zijn oogst uitstote." (Matth. 9: 35-38).

2.KAPERNAÛM. Matth. 11: 20-24

Toen begon Hij de steden, in dewelke Zijn krachten meest geschied waren, te verwijten, omdat zij zich niet bekeerd hadden. Wee u Chorazin! wee u, Bethsaïda! want zo in Tyrus en Sidon de krachten waren geschied, enz. (Matth. 11: 20-24)

3.HET HUIS EN DE DIENAARS VAN CHRISTUS BIJ ZIJN TWEDE KOMST.

Markus 13: 34-37

"Want de Zoon des mensen is gelijk een mens, die buiten 's lands reizende zijn huis verliet, en zijn dienstknechten macht gaf, en elk zijn werk, en de deurwachter gebod, dat hij zou waken. Zo waakt dan (want gij weet niet, wanneer de Heer des huizes komen zal; des avonds laat, of te middernacht, of met het hanengekraai, of in de morgenstond); opdat Hij niet onvoorziens kome, en u slapende vinde. En hetgeen Ik u zeg, dat zeg Ik allen: Waakt. (Markus 13: 34-37).

4.GIJ WILT TOT MIJ NIET KOMEN. Johannes 5: 40

"En gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het leven mag hebben." (Joh. 5: 40)

5.WILT GIJ LIEDEN OOK NIET WEGGAAN? Johannes 6: 66-69

"Van toen af gingen velen van zijn discipelen terug, en wandelden niet meer met Hem. Jezus dan zei tot de twaalfen: "Wilt gij lieden ook niet weggaan? Simon Petrus dan antwoordde Hem: Heere, tot wien zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens, en wij hebben geloofd en bekend dat Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods." (Joh. 6: 66-69).

6.DE ROEPSTEM AAN DORSTENDE ZONDAREN. Johannes 7: 37

"En op de laatste dag, zijnde de grote dag van het feest, stond Jezus en riep, zeggende: Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke." (Joh. 7: 37)

7.WIJ WILDEN JEZUS WEL ZIEN. Johannes 12: 20-26

"En er waren sommige Grieken uit degenen die opgekomen waren, opdat zij op het feest zouden aanbidden; dezen dan gingen tot Filippus, die van Bethsaïda in Galiléa was en baden hem, zeggende: "Heere, wij wilden Jezus wel zien."

8. Christus de Weg, de Waarheid en het Leven. Johannes 14: 6

"Jezus zei tot hem: Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij".

9.CHRISTUS TEGENWOORDIG, EN TOCH ONBEKEND . Johannes 14:9

Ben Ik zo lange tijd met ulieden, en hebt Gij Mij niet gekend, Filippus? (Joh. 14: 9)

10.DE OVERTUIGING VAN ZONDE. Johannes 16: 8, eerste preek

"En die (de Trooster) gekomen zijnde, zal de wereld overtuigen van zonde, van gerechtigheid en van oordeel." (Joh. 16: 8)

11.DE OVERTUIGING VAN ZONDE. Johannes 16: 8, tweede preek

"En die (de Trooster) gekomen zijnde, zal de wereld overtuigen van zonde, van gerechtigheid en van oordeel." (Joh. 16: 8)

12. JEZUS ONTROERD DOOR DE VERRADER. Johannes 18:21

"Jezus, deze dingen gezegd hebbende, werd ontroerd in de geest, en betuigde, en zei: Voorwaar, voorwaar Ik zeg u, dat één van ulieden Mij zal verraden." (Joh. 18:21).

13. DE ONGELOVIGE EN GELOVIGE THOMAS

En na acht dagen waren Zijn discipelen wederom binnen, en Thomas met hen. En Jezus kwam als de deuren gesloten waren, en stond in het midden, en zei: Vrede zij ulieden! Daarna zei Hij tot Thomas: Breng uw vinger hier, en zie Mijn handen, en breng uw hand en steek ze in Mijn zijde. En wees niet ongelovig, maar gelovig. En Thomas antwoordde en zei tot Hem: Mijn Heere en mijn God! (Joh. 20: 26-27.)

14. DE ZALIGHEID VAN HET GEVEN. Handelingen 20: 35

Het is zaliger te geven dan te ontvangen. (Hand. 20: 35)

15. DE TIJD IS KORT. 1 Cor. 7: 29-31

"Maar dit zeg ik, broeders! dat de tijd voorts kort is; opdat ook die vrouwen hebben, zouden zijn als niet hebbende. En die wenen, als niet wenende. En die blijde zijn, als niet blijde zijnde. En die kopen, als niet bezittende. En die deze wereld gebruiken, als niet misbruikende: want de gedaante dezer wereld gaat voorbij." (1 Corinthie 7: 29-31).

16. DE LIEFDE VAN CHRISTUS. 2 Korinthe 5: 14 en 15a

"Want de liefde van Christus dringt ons; als die dit oordelen, dat, indien Eén voor allen gestorven is, zij dan allen gestorven zijn." (2 Korinthe 5: 14 en 15a).

17. VIJANDEN VERZOEND DOOR DE DOOD 1 Collossenzen. 1:21-23

"En Hij heeft u, die eertijds vervreemd waart, en vijanden door het verstand in de boze werken, nu ook verzoend, in het lichaam Zijns vleses, door de dood; opdat Hij u zou heilig en onberispelijk en onbeschuldigd voor Zich stellen. Indien gij maar blijft in het geloof gefundeerd en vast, en niet bewogen wordt van de hope des Evangelie's (Col. 1: 21-23).

18. HET GEHEIM VAN EEN ZALIG STERFBED 2 Tim. 4: 7, 8

"Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de loop geëindigd, ik heb het geloof behouden; voorts is mij weggelegd de kroon van de rechtvaardigheid, welke mij de Heere, de rechtvaardige Rechter, in die dag geven zal, en niet alleen mij, maar ook allen die Zijn verschijning liefgehad hebben." (2 Tim. 4: 7, 8)

12 PREKEN OVER DE PERSOON EN HET WERK VAN DE HOGEPRIESTER HEBREEËN 8 VERS 1-14 ¹

(1) De Persoon en het werk van de Hogepriester

De hoofdsom nu der dingen waarvan wij spreken, is, dat wij hebben zodanigen Hogepriester, Die gezeten is aan de rechterhand van de troon der Majesteit in de hemelen, Een Bedienaar des heilighdoms, en des waren tabernakels, welken de Heere heeft opgericht, en geen mens. Enz. Hebreeën 8:1-14

¹ *Een Hogepriester in eeuwigheid.* 12 Bijbellezingen over Hebreeën 8 en 9

Uitgave DEN HERTOOG B.V. – HOUTEN. Uit het Engels vertaald door M. Krijgsman

Wie verder grondig kennis wil nemen van zijn leven, die verwijs ik graag naar het onlangs verschenen boek, getiteld *Gedreven door Zijn liefde*, door dhr. L.J. van Valen.

1. CHRISTUS' MEDELIJDEN MET DE SCHAPEN. Matth. 9: 35-38

"En Jezus omging al de steden en vlekken, lerende in hun synagogen, en predikende het Evangelie des Koninkrijks, en genezende alle ziekten en alle kwalen onder het volk. En Hij, de scharen ziende, werd innerlijk met ontferming bewogen over hen, omdat zij vermoeid en verstrooid waren, gelijk schapen, die geen herder hebben. Toen zei Hij tot Zijn discipelen: De oogst is wel groot, maar de arbeiders zijn weinige; bidt dan de Heere des oogstes, dat Hij arbeiders in Zijn oogst uitstote." (Matth. 9: 35-38).

I. Jezus, de scharen ziende, werd innerlijk met ontferming bewogen.

Uit Matth. 4: 23 zien wij, dat Jezus, bij Zijn eerste optreden als leraar, Galiléa koos als het toneel van zijn werkzaamheden: "En Jezus omging geheel Galiléa, lerende in hun synagogen, en predikende het Evangelie des Koninkrijks, en genezende alle ziekten en alle kwalen onder het volk." zo ook lezen wij. vs. 25: "En vele scharen volgden Hem na." In hoofdstuk 5, 6 en 7 vinden wij de korte inhoud van Zijn onderwijs en van Zijn prediking; in hoofdstuk 8 en 9 hoe Hij de zieken genas, en nu wij in ons eerste tekstvers gezien hebben dat Hij al de steden en vlekken was omgegaan en zo Zijn beschouwing van Galiléa had teneinde gebracht, lezen wij: "En Jezus de scharen ziende, werd innerlijk met ontferming bewogen." Galiléa was toen een zeer bevolkte landstreek; zijn steden en vlekken waren overbevolkt, zodat het de naam droeg van "Galiléa van de volken" of volkrijk Galiléa.

Dit nu wenste ik u hierbij te doen opmerken, dat juist het aanschouwen van de volkrijke steden, van de overbevolkte vlekken, van de scharen die Jezus volgden dat juist het zien en aanschouwen van deze dingen het hart van de Zaligmaker met ontferming vervulde. Zijn oog werkte op Zijn hart: "Jezus, de scharen ziende, werd innerlijk met ontferming bewogen."

1. Hieruit blijkt dat Christus waarachtig Mens was. De gehele Bijbel toont ons duidelijk dat Christus waarachtig God dat "het Woord was bij God, en het Woord was God;" (Joh. 1: 1) dat Christus was "God boven allen te prijzen in van de eeuwigheid." (Rom. 9: 5). In dit geval zien wij daarentegen dat Hij ook waarachtig mens was. Bij de mens wordt het hart getroffen door hetgeen zijn ogen zien. Wanneer u op een winteravond bij het vuur zit, terwijl de storm daarbuiten loeit en de regen en sneeuw tegen de glazen kletteren, en u denkt dan aan deze of gene arme zwerver, die zonder huisvesting omdooft, dan kan voorzeker uw hart lichtelijk worden aangedaan, dan kan een zucht uw borst en een uitdrukking van medegevoel uw mond ontsnappen.

Maar indien die arme reiziger aan uw deur klopt, en u ziet hem, nadat u de deur voor hem geopend hebt, daar voor u staan, doornat en bibberende van de kou, dan wordt uw hart door dat gezicht gans en al bewogen, dan vloeit uw hart over van medelijden en u nodigt hem uit en dringt hem aan uw vuur zich te drogen en zijn verkleumde leden te verwarmen. Wanneer de bloes van de gezondheid u op de wangen ligt, wordt u bij het horen spreken over deze of gene zieke wellicht getroffen; maar wanneer ge u tot de zieke begeeft en hem ziet, wanneer u de deur van zijn woning opent en zachtens binnentreedt, en hem daar aanschouwt met zijn bleek gelaat, met zijn kwijnend oog, met zijn hijgende borst, dan werkt het zien van u ogen de ontroering in uw hart en uw medelijden ontlost zich gelijk een krachtige rivier.

Zo gaat het bij de mens; zo ging het met Christus: toen Hij zag, werd Hij innerlijk met ontferming bewogen. Eens bracht men Hem aan het graf van een hartelijk geliefde vriend.

Nadat zij tot Jezus het woord gericht hadden: "Kom en zie;" lezen wij van Hem: "Jezus weende." (Joh. 11: 34, 35).

Op een andere tijd reed Hij op een ezelsveulen over de Olijfberg naar Jeruzalem, en toen Hij op een plaats kwam, waar de weg draaide en van waar de stad zich aan het gezicht voordeed: "En als Hij nabij kwam en de stad zag, weende Hij over haar." (Luk. 19: 25). Zo ook is het ook hier. Hij was de steden en dorpen van Galiléa omgegaan, Zijn ogen hadden de arme, verstrooide scharen gezien, voortijlende naar de nooit eindigende eeuwigheid: "En Jezus, de scharen ziende, werd innerlijk met ontferming bewogen."

Een woord voor u, gelovigen. Jezus is uw oudste Broeder. Hij zegt tot u, gelijk Jozef tot zijn broeders sprak: "Ik ben Jozef, uw broeder." (Gen. 45: 4). In al onze droefenissen is Hij bedroefd. "Want Hij is geen Hogepriester, die geen medelijden kan hebben met onze zwakheden; maar Hij is in alle dingen verzocht geweest gelijk als wij, doch zonder zonde". Enigen van u zijn in zorg over hun kinderen, die door koortsen bevangen zijn. Jezus heeft medelijden met hen, want ook Hij was eens een klein kind.

Kinderen, als jullie alleen Jezus als je Zaligmaker wilde aannemen, dan zou je al uw bekommernissen op Hem kunnen werpen; want Jezus weet wat het is een kind te zijn.

Volwassen gelovigen, u weet wat het is vermoeidheid, en honger, en dorst, en naaktheid te lijden. Deelt al deze zorgen aan Jezus mede; want Hij kent ze ook. U kunt spreken van bezwaardheid van de Geest, van een verslagen hart, dat bitterlijk bedroefd is, ja tot de dood toe, van het verbergen van Gods aangezicht; Jezus weet ook wat dat alles is. Gaat dus tot Jezus, geliefden, en Hij zal uw pijnen genezen.

2. Dit bewijst dat ook de Christen moet gaan en zien. Vele Christenen zijn tevreden Christenen voor zichzelf te zijn, het Evangelie zelf te omhelzen, in hun eigen huis neer te zitten en zich eenvoudig te verblijden in hetgeen zijzelf deelachtig zijn geworden. Dit deed Christus niet. Het is zo, Hij was graag in de eenzaamheid. Eens zei Hij tot Zijn discipelen: "Komt gijlieden hier in een woeste plaats alleen, en rust een weinig." (Markus 6: 31). Dikwijls bracht Hij de hele nacht op deze of gene berg in het gebed door; maar evenzeer is het waar dat Hij gedurig het land omging. Hij ging en zag, en 3 werd daardoor met medelijden en ontferming vervuld. Hij verborg zich niet voor Zijn eigen vlees. Geliefden, u moet gelijkvormig zijn aan Christus. Ook uw leus moet zijn: "Ga en zie." Ook u moet gaan en de armen zien; en dan zult u leren met hen mee te lijden. Bedenkt wat Jezus zegt tot al Zijn volk: "Ik was krank en in de gevangenis, en u hebt Mij bezocht." (Matth. 25: 36). Misleidt uzelf niet, geliefden; het valt licht een kleinigheid in het kerkezakje te werpen en zich in te beelden dat dit de godsdienst van Jezus is. Maar "de zuivere en onbevleete godsdienst voor God en de Vader is deze: wezen en weduwen bezoeken in hun verdrukking en zichzelf onbesmet bewaren van de wereld." (Jak. 1: 27).

II. Wat was het dat Jezus zag?

1. Hij zag de scharen.

Hij was de overbevolkte steden en vlekken van het vrolijke Galiléa omgegaan, en o, hoeveel aangezichten had Hij daarbij aanschouwd! Dit maakte Hem bedroefd. Het is een zeer treurige zaak voor de Christen een schare van mensen te zien. Wanneer men daar staat in de met scharen gevulde straten van een grote stad; wanneer men die stroom van menselijke wezens ziet heenspoeden naar de eeuwigheid, dan wordt de geest met treurigheid vervuld. Maar ook in het huis Gods, bij het zien van de dichte drommen van de samengevloede aanbidders, wordt de ziel van iedere ware Christen met medelijden en treurigheid vervuld. Vanwaar dit? Omdat de meesten zich op weg naar het verderf bevinden. Dit was het ook, hetwelk het hart van de Zaligmaker met ontferming vervulde. Van die hele woelende menigte, waarmede de straten van u stad zijn gevuld, van de talloze

scharen die in- en uitgaan in uw fabrieken, ach, hoe weinigen zullen er eenmaal staan aan de rechterhand van Jezus! Maar, om nog verder te gaan, van de honderden die hier voor mij zitten in dit huis Gods, zielen die aan mijn hoede en zorg zijn toevertrouwd, gewillig en begerig als u bent om te horen hoe weinigen nog die onze prediking geloven! Hoe weinigen zullen mij zijn een kroon van blijdschap en verheuging in de dag van de Heere Jezus Christus! Lieve vrienden, welk een treurige zaak is het, zo hier één ziel zich bevindt die het verderf tegemoet ijlt, één enkele die zich nu nog met ons in gezondheid mag verheugen en zich binnen korte tijd bij de duivelen bevinden zal, waar de worm niet sterft, waar het vuur niet wordt uitgeblust, waar wening is en knersing van de tanden. Indien er slechts een enkele ziel ware in deze gehele stad, mij dunkt het zou een oorzaak zijn om de ziel met treurigheid te vervullen. Maar ach! zegt de Bijbel niet: "Velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren?" (Matth. 20: 16). Nu zal het u dan duidelijk zijn, waarom Jezus met ontferming vervuld werd, en voorzeker zult ook u nooit weer een schare aanschouwen, zonder dat ditzelfde gevoelen ook in uw borst zal oprijzen.

2. Hij zag dat de scharen vermoeid waren.

Wellicht van honger arme, zwakke, broze mensen! Er is iets zeer aandoenlijks in het aanschouwen van zwakke mensen, wanneer zij zich in een onbekeerde staat bevinden. Wat zou toch een spin, die in een brandende oven geworpen werd, kunnen doen? Immers niets zo zwak, zo ellendig, zo onmachtig om aan de vlammen weerstand te bieden. En juist dit was het wat Jezus zag arme, zwakke mensen naar het lichaam, verkwijnende uit gebrek aan voedsel en naar de ziel kwijnende uit gebrek aan kennis. Hij dacht: helaas, indien zij niet eens in staat zijn de weinige lichamelijke zorgen te dragen, hoe zullen zij de toorn Mijns Vaders kunnen dragen, als Ik hen in Mijn toorn zal vertreden en in Mijn grimmigheid hen zal verpletteren? Geen wonder derhalve dat Jezus innerlijk bedroefd was.

Bedenkt dit toch, u zwakke, broze mensen, die niet eens honger of ziekte verdragen kunt. Bedenkt het hoe hulpbehoevend en onmachtig u bent, wanneer u daar neerligt, aangegrepen door de koorts, zodat u menigmaal iemand nodig hebt, om u in uw bed om te keren; hoe zult u het kunnen dragen zonder Christus te sterven, en te vallen in de handen van de levende God? Indien u nu niet tegen God twisten kunt, hoe zult u voor Hem kunnen bestaan na uw dood?

Hij zag de scharen verstrooid. Wanneer de schapen uit de kooi gedreven zijn, dan blijven zij niet bij elkaar in één kudde verenigd; maar zij verstrooien zich over de bergen zij gaan een iegelijk zijn eigen weg. Dat aanschouwde ook Jezus in de scharen zij waren allen verstrooid, kerende zich een iegelijk naar zijn eigen weg. In de steden en vlekken zag hij de mensen een ieder het zijne najagen. Hier zag Hij er die het geld najaagden, wier god het goud was, die dag en nacht draafden om hun rijkdommen te vermeerderen, terwijl zij toch geen genot hadden van hun schatten. Anderen vond Hij de vermaken zang en dans en spel najagende. Weer anderen waren verzonken in de laagste zwelgerijen; hun buik was hun God, en zij roemden in hun schande. Evenals de bloedzuiger is ook hun taal: "Geef, geef!" Nog anderen vond Hij die nog duisterder en nog afschuwelijker dingen najaagden, van welke het schandelijk is zelfs te spreken. Jezus zag allen de harten van allen en werd innerlijk met ontferming bewogen; want zij waren allen verstrooid want zij zochten God niet.

Merk echter op, Jezus was niet boos, Jezus dreigde niet; nee, Hij was innerlijk met ontferming bewogen. Een enkel woord tot de onbekeerden onder u. U bent zo verstrooid, een iegelijk van u op zijn eigen weg. Een ieder van u heeft zijn eigen weg, zijn eigen voetpad uitgekozen. U allen wandelt op verschillende wegen, maar alle die lopen van God af. Ik weet niet waaraan uw hart het meest gehecht is; maar dit weet ik dat het uw lust is

van God en Christus af te dwalen. Het oog van Christus is op u allen geslagen. Hij kent uw aller leven. Hij kent uw aller hart. Hij weet iedere stap, welke u hebt gedaan, iedere zonde welke u hebt bedreven, iedere neiging die heerschappij voert in uw hart. Zijn oog is nu op deze vergadering gevestigd. Ik wil u een vraag doen. Wat gevoelt Jezus als Hij op u neerziet? Enigen zullen zeggen: "toorn", anderen weer: "wraakzucht." Wat zegt de Bijbel? Innerlijke ontferming. Christus heeft medelijden met u Hij heeft geen lust in uw verderf. O, hoe teder is het medelijden van Jezus. Hoe dikwijls reeds heeft Hij u willen vergaderen, gelijk een hen haar kiekens vergadert; maar u hebt niet gewild.

4. Als schapen die geen herder hebben.

Dit was het treurigste van alles. Wanneer de schapen uit de kooi zijn weggedreven, en zij dwalen vermoeid en verstrooid op de bergen, maar er zijn een aantal herders, gereed om de verlorenen op te zoeken en die weder te brengen tot de schaapskooi, dan is het gezicht daarvan op verre na zo pijnlijk niet; maar wanneer zij schapen zijn zonder herder, dan is de zaak hopeloos. Zo nu was het met het volk van Galiléa in de dagen van Christus. Hadden zij herders gehad naar Gods hart, dan zou hun toestand niet zo treurig zijn geweest; maar zij waren als schapen die geen herder hadden. Dit nu vervulde het hart van Jezus met treurigheid. "Jezus Christus is gisteren en heden dezelfde en in van de eeuwigheid." (Hebr. 13: 8). Evenals Hij de steden en vlekken van Galiléa omging, de scharen aanschouwende, zo ook gaat Hij nu nog door de steden en dorpen van ons geliefd vaderland; en o, indien Zijn hart met ontferming werd bewogen over de duizenden van Galiléa, het is voorzeker met het innerlijkste medelijden vervuld over de tienduizenden van Schotland.

Het moge zijn, dat enigen van u het koel en onverschillig kunnen zien hoe in Edinburg alleen vijftigduizend inwoners zijn, die nooit een voet zetten in het huis Gods. Het moge zijn, dat sommigen van u zonder aandoening kunnen vernemen, dat er in Glasgow tachtigduizend zielen zijn, die niet weten van Psalmgezang of gebed. Het moge zijn, dat sommigen van u zonder ontroering de duizenden kunt aanschouwen in uw eigen stad, die door de schaamteloosheid, waarmee zij de afschuwelijkste zonden bedrijven, tonen, ja, op wier aangezichten en kleding het ten duidelijkste te lezen staat, dat zij gans en al onbekend zijn met de blijde boodschap van de zaligheid in Jezus Christus. Het moge zijn, dat het aanschouwen van die ongelukkigen nog nooit één traan in uw ogen heeft doen komen nog nooit één gebed op uw lippen heeft gebracht; maar er is Eén in de hemel, Wiens hart bij het zien van hen in Zijn boezem klopt, en indien er tranen in de hemel konden zijn, onze teerhartige Zaligmaker zou over hen wenen; want Hij ziet de scharen dat zij vermoeid zijn en verstrooid, en, wat het ergst van alles is als schapen die geen herder hebben.

Sommigen van u hebben geen medelijden met de scharen. U laat dat maar over voor de dienaars des Woords. Ziet hierin hoe weinig u aan Christus gelijkvormig zijt. De Geest van Christus is niet in u. U bent niet van de Zijnen. Enigen van u kennen de Heere Jezus en vrezen voor Zijn Woord.

Leert toch heden met Christus van één gevoelen te zijn: "Dat gevoelen zij in u, hetwelk ook in Christus Jezus was." (Filipp. 2: 5). Christus had medelijden met de scharen, en u, wilt u dat niet hebben? Christus gaf zichzelf voor hen, en u, wat wilt u geven? Voorwaar, de stenen van dit bedehuis zullen in het oordeel tegen u getuigen, en u veroordelen, indien u ook niet in deze zaak aan Christus gelijkvormig zijt: "Gij hebt het om niet ontvangen, geeft het om niet." (Matth. 10: 8). II

II. Het geneesmiddel.

1. Meer arbeiders.

"De oogst is wel groot, maar de arbeiders zijn weinigen." (Matth. 9: 87). Christus zag op de steden van Galiléa als op een zeer grote oogst akker na akker was rijp voor de sikkel. Hij en Zijn apostelen waren gelijk aan een handvol maaiers. Maar wat waren zij voor zo'n oogst? De stormen zullen het rijpe koren doen schudden en de graankorrels ter aarde doen vallen, voordat het kan worden afgemaaid en verzameld in de schuren. Daarom is ook het woord van Christus: "Bidt dan de Heere des oogstes, dat Hij arbeiders in Zijn oogst uitstote." (Matth. 9: 38). Er is een treffende overeenkomst tussen deze dagen en de dagen toen Christus op aarde omwandelde.

1ste. Onze steden en dorpen zijn evenals die van Galiléa overbevolkt, en de weinige getrouwe Evangeliedienaars zijn inderdaad niets voor zo'n oogst.

2e. Het volk is gewillig om te horen. Waar ook mannen Gods zijn heengezonden, zij hebben grote scharen om zich verzameld, begerig om de woorden des eeuwigen levens te horen. De oogst is rijp gereed om te worden ingezameld. Och, zegt toch niet dat dit alles slechts hersenschimmen zijn zegt toch niet dat het er ons slechts om te doen zou zijn de predikanten te verrijken zegt toch niet dat wij ons eigen voordeel zoeken. Wij doen wat Christus ons toeroept: "Bidt de Heere des oogstes."

2. Arbeiders door God gezonden.

1ste. Wij zien hieruit dat het ons te doen moet zijn om geordende leraars mannen uitgezonden of toegerust door God. Sommige welmenende mensen stellen zich tevreden met eenvoudige Christenen, die echter niet geordend zijn, dat deze het predikambt zullen bekleden. Dit is een zeer gevaarlijke strik, waarin de satan de goede lieden heeft doen geraken. Toont ons niet de gehele Bijbel dat niemand deze eer van zichzelf neemt, maar dat hij door God moet geroepen worden, evenals Aaron? En ook Christus zelf geeft zichzelf de eer niet, dat Hij tot een hogepriester is gemaakt. Wee hem, die ongeroepen dat werk aanvaardt! Het was een goede wens in Uzza de ark staande te houden, en toch stierf hij, toen hij zijn hand uitsloeg. (2 Samuël 6: 6, 7).

2e. Wij zien ook hieruit dat wij te zoeken hebben naar bekeerde leraars. Is het ongeoorloofd het predikambt te aanvaarden zonder een uitwendige roeping, veel minder nog zonder inwendige. Er waren menigten van leraars in de dagen van Christus. Op iedere hoek van de straat had u ze kunnen ontmoeten. Maar zij waren blinde leidslieden van de blinden. Zo ook kunnen ook wij omgeven zijn door scharen van leraars, en toch zijn als schapen die geen herder hebben. U, die Christus kent en Hem liefhebt die evenals Jakobs met God worstelt tot het aanbreken van de morgen: worstelt met God óók in deze zaak. Laat Hem niet los voordat Hij u zegent.

Ik heb een liefelijke overtuiging in mijn ziel, dat, indien wij ons in het geloof en biddende opmaken, om de altaren Gods weer op te bouwen, die verwoest zijn, God het geroep van Zijn volk zal horen, en dat wij nog dagen zullen aanschouwen, gelijk nooit tevoren over de kerk van Schotland geschenen hebben. Wanneer onze leraars niet meer zullen worden miskend. Wanneer de grote Herder Zelf het brood zal zegenen, en het geven in de handen van zijn onderherders, die het zullen uitdelen onder de scharen; en allen zullen eten en verzadigd worden.

St. Pieters kerk, 12 november 1837.

2. KAPERNAÛM. Matth. 11: 20-24

Toen begon Hij de steden, in dewelke Zijn krachten meest geschied waren, te verwijten, omdat zij zich niet bekeerd hadden. Wee u Chorazin! wee u, Bethsaïda! want zo in Tyrus en Sidon de krachten waren geschied, die in u geschied zijn, zij zouden zich eertijds in zak en as bekeerd hebben. Doch Ik zeg u: het zal Tyrus en Sidon verdragelijker zijn in de dag des oordeels, dan ulieden. En gij Kapèrnaüm! die tot de hemel toe bent verhoogd, u zult tot de hel toe neergestoten worden. Want zo in Sodom die krachten waren geschied, die in u geschied zijn, zij zouden tot op de huidige dag gebleven zijn. Doch Ik zeg u, dat het den lande van Sodom verdragelijker zijn zal in de dag des oordeels, dan u. (Matth. 11: 20-24)

Op de noordwestelijke oever van het Galilese meer is een zeer schone kleine vlakte, in vroegere tijden bekend onder de naam van "het land Gennesaret". Het heeft de vorm ener halve maan, is vier mijlen lang en in het midden twee mijlen breed. Men vindt er twee tamelijk grote rivieren, die van de bergen afstromen, en daarboven zijn er nog twee brede beken, zodat het landschap zeer wel van water voorzien en uitnemend vruchtbaar is.

In deze kleine vlakte lagen voorheen de drie steden Chorazin, Bethsaïda en Kapèrnaüm. Aan de noordhoek, dicht aan de zee, stroomt een beek, en daarbij vindt men enige puinhopen, half begraven onder het riet en de doornen. Deze puinhopen wijzen, naar men meent, de plaats aan, waar Kapèrnaüm geweest is. Van de twee andere steden is geen spoor overgebleven, en niemand kan zeggen in welk gedeelte van de vlakte zij eenmaal gestaan hebben. En toch was deze kleine vlakte eenmaal het toneel van de meeste wonderwerken van Jezus. Het wee door de Zaligmaker over deze steden uitgesproken is evenwel, ofschoon zonder veel gedruis, nochtans volkomen vervuld geworden. Voor Tyrus en Sidon is het verdragelijker dan voor Chorazin en Bethsaïda, en Kapèrnaüm, lange tijd tot de hemel toe verheven, is ter helle toe neergestoten geworden. Mijn broeders, rijzen er uit deze woeste puinhopen geen waarschuwend stemmen op voor het bevoorrechte land, waarin wij wonen? Zijn er hier geen waarschuwingen voor u en voor mij? Ook u bent, zowel als Kapèrnaüm, grotelijks bevoorrecht, en indien ge u niet bekeert, zult ook u ter hel toe worden neergestoten.

1. Kapèrnaüm was tot de hemel toe verhoogd.

De reden, waarom Kapèrnaüm gezegd wordt tot de hemel toe verhoogd te zijn 2 geweest, lag in de prediking van Christus en in de vele wonderen, welke Hij daar heeft verricht. Toen het volk van Nazareth Hem had verworpen en Hem van de steilte had willen verpletteren, vestigde Hij Zijn woonplaats te Kapèrnaüm. Iedere reis, wanneer Hij in Galiléa kwam, schijnt Hij te Kapernaüm gewoond te hebben. Meer dan enige stad op aarde was Kapèrnaüm Zijn thuis, waarom het ook bepaaldelijk "Zijn stad" (Matth. 9: 1) genoemd wordt. Hij schijnt deze plaats meer dan enige andere geliefd te hebben.

1ste. Hier heeft Hij de meeste Zijner wonderen verricht. Hier genas Hij de knecht van de hoofdman. (Matth. 8: 5), Hier wekte Hij de dochter van Jaïrus van de dood op, en genas de vrouw, die de vloed des bloeds had. Hier brachten zij hun zieke vrienden tot Hem, en Hij genas ze allen.

2e. Jezus predikte hier. Hier heeft Hij Zijn meeste gelijkenissen uitgesproken. De gelijkenis van de zaaier en al de daarop volgende werden voor de oren van de inwoners van Kapèrnaüm uitgesproken.

3e. Hier heeft Hij gebeden. (Markus 1: 35). Zijn verblijf aldaar was dus voor de mensen een kostelijke gelegenheid om zalig te worden. Het was voor hen een dag van de zaligheid. Het was voor hen een deur des hemels. De poort des hemels was, als het ware, voor hen

opengezet. De Zoon van God, de Zaligmaker van de wereld, woonde in hun midden, genas de zieken en predikte het Evangelie in hun midden.

4e. De Heilige Geest daalde hier neer. De Heilige Geest werkt de bekering in de ziel, en zonder Zijn werking worden zelfs door de prediking van Christus geen zielen behouden. Wij weten nu dat de prediking van Christus in Galiléa niet ijdel is geweest. Alhoewel velen zich niet bekeerden, toch was dit met sommigen het geval. Waar verkreeg de hoofdman dat grote geloof, waarover Jezus zich verwonderde? Waar verkreeg de vrouw, die eindelijk tot Christus kwam, genade, die alle andere medicijnmeesters overtrof? Ongetwijfeld zijn er vele druppelen van de Geest rondom dat stille meer in menig hart gevallen. Hoewel de Heilige Geest nog niet ten volle was uitgestort, omdat Christus nog niet verheerlijkt was, nochtans werden er reeds druppelen van de Geest gegeven, reeds van dat Jezus Zijn leven vrijwillig overgaf als een rantsoen voor de zonde. Menigmaal wanneer Jezus reeds lang voor het aanbreken van de dag opstond en heenging naar deze of gene diepe kloof van de omliggende bergen, verwierf Hij uitstortingen van de Geest, die zich in de avondstond openbaarden, wanneer Hij, op een schip staande, het volk leerde. Ik geloof dat er velen in de hemel zijn, die gedurende deze door Jezus uitgesproken leerredenen zijn wedergeboren. Inderdaad is alzo Kapernaüm tot de hemel toe verhoogd geworden, zowel door de tegenwoordigheid van Jezus, als door de uitstortingen des Heiligen Geestes.

Op gelijke wijze is ook Schotland tot de hemel toe verheven geworden.

1. Door de prediking van het Evangelie.

Wij hebben niet de persoonlijke tegenwoordigheid van Christus gehad, gelijk Kapernaüm, maar dezelfde boodschap, welke Hij gebracht heeft, is ook tot ons gekomen. Gelovige predikers komen van Christus. Zij zijn een gift van Hem. Zij worden door Hem gezonden. Waarheen zij ook gaan, zij gaan in Zijn naam; zodat men zeggen kan dat, waar zij wonen, Christus zelf woont. Sedert het jaar 1560 heeft Schotland geen gebrek gehad aan gelovige leraars. Wel zijn er omstreeks honderd jaren van geestelijke dood voorbijgegaan, maar ook toen was er hier en daar een gelovig overblijfsel. Ik geloof niet dat deze stad echter die tijd, ook zelfs in de ellendigste tijdperken, zonder gelovige leraars geweest is. Dundee is tot de hemel toe verheven geworden. Toen Christus naar Sichar ging, bleef Hij daar slechts twee dagen. En toch geloofden velen van de Samaritanen dier stad in Hem. Deze twee dagen waren dagen van genadige bezoeking voor Sichar. Slechts een enkele dag vertoefde Jezus op de kusten van Syro-Fenicië, en nochtans was die dag de geboortedag van de ziel van de Syro-Fenicische vrouw.

U hebt duizenden van die dagen van genade gehad, en toch, hoe weinigen van u hebben daarvan gebruik gemaakt! Wanneer u de wereldkaart bezielt, is het verbazend hoe klein nog het getal van de plaatsen is, waar het Evangelie verkondigd wordt. Bijna geheel Azië is verzonken onder de goddeloze geestdrijverij van Mohammed, of onder de afgoderij van het heidendom. Afrika is overgegeven aan Mohammed en aan de afschuwelijkste toverijen; Zuid-Amerika aan afgodendienst en papisme. Europa is, voor het grootste gedeelte, overdekt met de duistere nacht van het pausdom.

O, welk een grote genade is het, wanneer wij, na al die schone en uitgestrekte landen en werelddelen beschouwd te hebben, terugkeren naar dit ruwe, stormachtige eiland, met zijn geopende Bijbel, zijn rustige sabbatten, zijn gepredikt Evangelie!

Mijn vrienden, tot in eeuwigheid zult u de uitnemende genade ener geregelde Evangelieverkondiging niet naar waarde kunnen schatten. Door die prediking wordt ons de poort des hemels geopend.

2. Door de uitstorting van de Heilige Geest.

Onder ons is de Heilige Geest met veel milder stromen uitgestort, dan ooit te Kapernaüm het geval was. Ik weet niet, dat enig land van de wereld in dit opzicht alzo is bezocht geworden als Schotland. De eerste merkwaardige tijd voor Schotland was van 1625 tot 1630, toen er gedurende vijf jaren de vensters des hemels boven Schotland geopend waren. Onder de prediking van David Dickson werden te Irvine en Stewarton honderden tot Christus gebracht, en onder die van John Livingstone, te Kirk of Schotts, vijfhonderd op één dag.

De tweede tijd van de minne was nu juist een eeuw geleden, in het jaar 1742, toen de vensters des hemels geopend werden over Kilsyth en Cambuslang, terwijl omstreeks twintig of dertig andere gedeelten van Schotland in die zegen deelden.

De derde tijd van de minne in Schotland was van 1798 tot 1800, toen het kerspel van Moulin en enige naburige kerspelen op merkwaardige wijze werden bezocht.

De laatste beleven wij zelf, en is begonnen in 1839, toen God de vensters des hemels opnieuw heeft geopend en de zegen van boven heeft uitgestort totdat er geen plaats meer was om die te ontvangen.

Deze gemeente is inderdaad tot de hemel toe verheven geworden. U hebt zulk een overvloedige gelegenheid gehad om zalig te worden als u wellicht nimmer weer hebben zult. Christus heeft krachtige werken in uw midden gedaan. De bekering van iedere zondaar op zichzelf is groter wonder dan alle uiterlijke wonderen samen genomen.

3. Door de Heilige Geest, die in uw harten uitgestort is.

Ongetwijfeld was dit het geval met velen te Kapernaüm. De Heilige Geest streed met hen. Maar zij weerstonden Hem, zodat Hij eindelijk in hun vijand verkeerde en tegen hen streed. Dit is mee het geval geweest met enigen uwer. De Heilige Geest is over ge uitgestort, u overtuigende van zonde, u doende neerliggen in het stof vanwege uw zonde, in u werkende de begeerte naar Christus. O, welk een liefelijke en krachtige gelegenheid om zalig te worden! zo ooit enig mens aan de poort des hemels geweest is, is het gewis hij, met wie de Heilige Geest aldus gestreden heeft.

II. Kapernaüm heeft zich niet bekeerd. (vs. 20).

Het zou zeer merkwaardig zijn de verborgen geschiedenis van de inwoners van Kapernaüm te kennen. Toen Christus in hun midden kwam, waren zij een volk, "gezeten in duisternis en schaduw des doods." Weinigen werden uit hun midden als juwelen gehecht aan de kroon des Middelaars. Maar de meesten van hun bekeerden zich niet.

1. Sommigen wilden Jezus niet gaan horen. Hun burenen zeiden hun, dat een groot Profeet in hun stad was komen wonen, dat Hij sprak gelijk nog nimmer een mens gesproken had, dat woorden vol genade uit Zijn mond kwamen, dat Hij sprak met majesteit en hemelse kracht en heilige liefde, dat Hij allen genas die tot Hem kwamen. Zij hoorden van de genezing van des hoofdmans dienstknecht, van de opwekking van Jaïrus' dochter, van de gezondmaking van de zoon van de koninklijke hoveling. Het gerucht van deze wonderen liep door de gehele stad. Hun burenen zeiden: wilt u ook niet gaan en Hem horen? Zij sloegen nochtans geen acht daarop, en gingen huns weegs, de een naar zijn akker, de ander tot zijn koopmanschap. "Ik heb vijf juk ossen gekocht, en ik ga heen om die te beproeven; ik bid u, houd mij voor verontschuldigd." (Luk. 14: 19). En zo bekeerden zij zich niet. In duisternis had Jezus hen gevonden, in duisternis verliet Hij hen.

2. Sommigen liepen voor een tijd. Zij waren verwonderd, wanneer zij Zijn tekenen zagen. Zij volgden Hem van plaats tot plaats. Zij zaten neer op het gras om het brood te eten, hetwelk Hij hun gaf. Zij stonden aan de oever en luisterden naar Zijn prediking, en voor een tijd scheen zij daardoor getroffen te zijn. Maar wanneer Hij hen aandrong, dat zij Zijn vlees zouden eten en Zijn bloed drinken, dat zij zich persoonlijk aan Christus zouden

aansluiten, dat zij in Hem zouden geloven, dan zeiden zij: "Deze rede is hard, wie kan dezelve horen?" (Joh. 6: 60). Zij keerden terug, en wandelden niet meer met Jezus. Zij bekeerden zich niet.

3. Sommigen volgden Hem zolang Hij bij hen was. Zij wilden voor niets ter wereld een enkele van Zijn predicates aan de Galilese zee missen. Wanneer Hij naar de andere zijde overvoer, dan liepen zij te voet om het meer heen. Met ingehouden adem stonden zij naar Hem te luisteren, en nochtans bleven zij voortleven in deze of gene verdoemelijke zonde. Zij waren hoorders van het Woord, geen daders. Zij bekeerden zich niet. Zo is het ook in deze plaats. Indien Christus nu was waar ik ben, zou Hij ook aan dit volk verwijtingen doen, omdat het zich niet heeft bekeerd. In plaats van zich te bekeren, is ook onze natie klaarblijkelijk, evenals Kapernaüm, meer verduisterd en verdorven geworden.

Maar ook ten opzichte van deze plaats.

1ste. hoeveel willen niet komen om te horen, maar leven voort in hun zonden en in hun onbekeerlijkheid! Ofschoon God de poorten Zijner genade alhier heeft geopend, in weerwil van alles wat God aan deze plaats heeft gedaan, alhoewel reeds zovelen zijn zalig gemaakt, niettegenstaande al de krachtige werken, welke God hier heeft gewrocht, zijn er nog grote scharen die nimmer gekomen zijn. Zij bekeren zich niet. De kroegen zijn nog even talrijk als ooit, deze hopen van de ongerechtigheid zijn niet verminderd in getal; de twist en vechtpartijen, gedurende de zaterdagnacht en ook op de sabbat, zijn nog geenszins afgenomen. Indien Jezus in uw midden stond, Hij zou u krachtige verwijtingen doen. 5

2e. Sommigen zijn gekomen, en met ergernis weer heengegaan. Velen kwamen voor een tijd, maar werden zij gedrongen tot het persoonlijk geloof in Jezus, dan werden zij geërgerd. Het schijnt, dat de leraars heden ten dage niet meer de waarheid mogen spreken, maar hun woorden moeten fatsoeneren, en ze zoet en smakelijk maken, opdat de zondaren ze vooral gemakkelijk kunnen inslikken, zonder hun gehemelte te kwetsen. Wij mogen het zwarte niet zwart, het bittere niet bitter noemen, zo wij niet sommigen willen ergeren. Uit dit alles blijkt duidelijk, dat ge u niet hebt bekeerd.

3e. Sommigen hebben vele dingen gedaan, maar zich nochtans niet bekeerd. Sommigen volgen zeer getrouw de prediking des Evangelies, en, gelijk aan de scharen bij het Galilese meer, horen het Woord met graagte. U hebt u verwonderd over de krachtige werken van Christus. Maar nochtans hebt ge uw zonden, uw afgoden, uw onwettige verbintenissen niet laten varen. Nog bent u een gierigaard en een afgodendienaar, die geenszins zult ingaan in het Koninkrijk van de hemelen. U bekeert u niet.

III. *Kapernaüm werd tot de hel toe neergestoten.*

De inwoners dezer steden zijn sedert lang voorbijgegaan, maar het wee, door Christus over hen uitgesproken, duurt nog voort. Ook u zal óf het "welgelukzalig" van Christus toekomen, óf Zijn "wee" zal u treffen. Deze steden zouden dieper zinken dan andere steden, dieper dan Tyrus en Sidon, dieper dan Sodom. De gehele Bijbel toont duidelijk, dat er ook in de hel onderscheiden graden van ellende zullen zijn. Deze zullen meer, gene minder pijn te lijden hebben, maar toch allen tot in eeuwigheid. Evenals er in de hemel trappen van zaligheid zullen bestaan, daar sommigen nauwelijks zalig zullen worden, terwijl anderen een ruime ingang hebben zullen, en wederom anderen een uitnemend gewicht van eeuwige heerlijkheid zullen deelachtig worden; daar de ene heerschappij zal voeren over vijf steden, de andere daarentegen over tien steden, zodat wel alle vaten vol zullen zijn van heerlijkheid en hemelse blijdschap, maar het ene vat meer zal kunnen bevatten dan het andere: zo ook zal het zijn in de hel; ook dáár zullen trappen zijn van eeuwige smart. "Die dienstknecht, welke geweten heeft de wil van zijn Heeren en zich niet bereid, noch naar Zijn wil gedaan heeft, zal met vele slagen geslagen worden. Maar

die dezelve niet geweten heeft, en gedaan heeft dingen, die slagen waardig zijn, die zal met weinige slagen geslagen worden." (Luk. 12: 47, 48). Zij, die gezondigd hebben tegen het licht des Evangelies, zullen zwaarder straf ontvangen. Het volk van Kapernaüm zonk veel dieper in de poel des verderfs dan het volk van Tyrus en Sidon en Sodom. "Het zal Tyrus en Sidon verdragelijker zijn." De hel zal voor de inwoners dier steden een eindeloze verschrikking zijn.

Maar zij zal voor hen verdragelijker zijn dan voor ulieden.

1e. Zij, die tegen het Evangelie zondigen, zinken zo diep vanwege Gods gerechtigheid. De gerechtigheid Gods eist dat er een hel zij. "God is een rechtvaardig Rechter." (Psalm 129: 4). Indien het rechtvaardig is dat er een hel is, dan eist ook de gerechtigheid, dat zij die tegen groter licht gezondigd hebben, ook de zwaarste straf lijden. Is het alzo gewis, dat degenen, die tegen het Evangelie blijven zondigen, ter helle gaan, even gewis is het ook, dat zij juist het diepst zullen worden neergestoten.

2e. Overeenkomstig de waarheid Gods. God zegt dat het alzo zijn zal, en bij gevolg moet het ook zo zijn. Sommigen vleien zichzelf met de hoop, dat er geen hel is, dat God te liefderijk en barmhartig is. Maar is die God de Waarachtige? Is Hij waarachtig, dan is er ook een hel, dan is ook het onderste gedeelte van de hel voor hen, die tegen het Evangelie zondigen.

3e. Het ligt in de natuur van de dingen. De eeuwige ellende des goddelozen zal overal worden verzwaard door de herinnering aan zijn weleer. Zal het de blijdschap van Gods volk in de hemelse heerlijkheid verhogen, wanneer zij het lied van Mozes zingen, zo ook zal de ellende van de verdoemden worden verzwaard, wanneer zij zich de goedertierenheden Gods en hun eigen zonde zullen herinneren. En o, welke herinnering zal de uwe zijn, die onder de bediening des Evangelies onbekeerd bent gebleven en u niet hebt willen laten zalig maken? O, kon u dan nog het herinneringsvermogen van u werpen! O, kon u dan nog de herinnering dezer stille rustdagen van u zetten! Maar, helaas! het zal niet zo zijn. "Het zal Tyrus en Sidon verdragelijker zijn in de dag des oordeels, dan ulieden. En gij, Kapernaüm, dat tot de hemel toe verhoogd bent, u zult tot de hel toe neergestoten worden. Want zo in Sodom die krachten waren geschied, die in u geschied zijn, zij zouden tot op de huidige dag gebleven zijn. Doch Ik zeg u, dat het den lande van Sodom verdragelijker zal zijn in de dag des oordeels, dan u."

3. HET HUIS EN DE DIENAARS VAN CHRISTUS BIJ ZIJN TWEEDE KOMST. Markus 13: 34-37

"Want de Zoon des mensen is gelijk een mens, die buiten 's lands reizende zijn huis verliet, en zijn dienstknechten macht gaf, en elk zijn werk, en de deurwachter gebod, dat hij zou waken. Zo waakt dan (want gij weet niet, wanneer de Heer des huizes komen zal; des avonds laat, of te middernacht, of met het hanengekraai, of in de morgenstond); opdat Hij niet onvoorziens kome, en u slapende vinde. En hetgeen Ik u zeg, dat zeg Ik allen: Waakt. (Markus 13: 34-37).

1. *De gemeente op aarde is het huis van Christus.* "Die Zijn huis verliet." (vs. 34). Deze gelijkenis stelt de gemeente op aarde voor als de woning van Christus.

1. Omdat Hij daarvan de uiterste Hoeksteen is.

Evenals iedere steen van een gebouw op het fundament rust, zo ook rust iedere gelovige op Christus. Hij is de Steenrots, op welke zij gegrond zijn. Indien het huis geen fundament had, dan zou het gehele huis in puin vallen de golven en winden zouden het meeslepen. Hadden de gelovigen Christus niet tot hun fundament, zij zouden allen door de toorn van God worden weggevaagd. Maar zij zijn op Hem gegrondvest en gebouwd, en zo maken zij Zijn huis uit.

2. Omdat Hij de Bouwheer is.

1ste. Iedere steen van het gebouw is door de handen van Christus op zijn plaats vastgesteld Christus zelf heeft iedere steen uit de steengroeve te voorschijn gebracht. Beschouw de rots, uit welke gij gehouwen zijt, en de diepe afgrond, uit welke gij gedolven bent. Een natuurlijk mens is even vast in de wereld gegrond als de rots in de steengroeve. Alleen de hand van de almachtige Zaligmaker kan de ziel uitdelven en haar verlossen uit haar natuurlijke staat.

2e. Christus heeft haar aangebracht en haar een plaats gegeven op het fundament.

Wanneer een steen uitgegraven is, kan hij zichzelf niet opheffen, maar heeft handen nodig om hem te dragen en te bouwen op het fundament. Zo ook wanneer een natuurlijke ziel tot ontdekking gekomen is, kan zij zichzelf niet aan het gebouw van Christus toevoegen; zij moet gedragen worden op de schouder van de grote Bouwmeester. Welk een wonderlijk gebouw! Wel mag het 't huis van Christus worden 2 genoemd, wanneer Hij zelf iedere steen daarvan bewerkt en op zijn plaats brengt. Zie toe, dat u door Christus uitgegraven wordt; zie, dat u door Hem wordt gedragen op Hem wordt gebouwd; dan zult u een woonstede Gods zijn door de Heilige Geest.

3. Omdat Zijn vrienden daarin zijn.

Waar iemands vrienden zijn, daar is hij thuis waar iemands moeder, en broeders, en zusters wonen, daar is zijn huis; zo dan moet dit wel het huis van Christus zijn, want Hij strekte Zijn hand over Zijn discipelen uit, zeggende: "Ziet Mijn moeder en Mijn broeders; want zo wie de wil van God doet, die is Mijn broeder, en Mijn zuster, en moeder." (Markus 3: 34, 35). Zolang er nog één gelovige in de wereld is, zal Christus haar beschouwen als Zijn huis. Ook nu Hij in Zijn heerlijkheid is ingegaan, kan Hij de bron van Samaria, de hof van Gethsémané, de heuvel van Calvarië niet vergeten. Gelukkig die Christus kent en die de wil van Zijn Vader doet. Waar ook uw woning mag zijn, Christus noemt die Zijn huis. Hebt u wellicht een armoedige woning, nochtans bent u gelukkig! Want Christus woont bij u in, en noemt ze Zijn woning. Hij noemt u: "Mijn broeder, Mijn zuster en moeder."

II. *Christus is gelijk aan een mens, die een verre reis is gaan doen.* (vs. 34). Alhoewel de gemeente op aarde Zijn huis is, en Hij zo'n innige genegenheid voor haar koestert, is nochtans Christus niet hier, Hij is opgestaan Christus is werkelijk opgestaan.

1. Hij is heengegaan om in onze naam bezit te nemen van de hemel. Wanneer een ouder broeder een landgoed voor zichzelf en zijn broeders heeft gekocht, begeeft hij zich op reis om dat in bezit te nemen. Zo ook is Christus een ouder broeder. Hij leefde en stierf ten einde vergeving van de zonden en aanneming tot kinderen voor zondaren te kopen. Hij is naar de hemel gegaan om daarvan voor ons bezit te nemen. Hebt u Christus als uw Borg? Dan bent u reeds in het bezit van de hemel.

Vraag. Hoe kan ik een bezitting hebben in de hemel, wanneer ik daar nooit geweest ben? Antwoord. Christus heeft als uw Borg en in uw naam daarvan bezit genomen. Indien u dit als een werkelijkheid erkent, zal het uw hart met blijdschap vervullen. Iemand kan een eigendom bezitten zonder dat hij het ooit heeft gezien. Ziet op uw Borg, die Zich in het verre land bevindt, waar Hij alles het Zijne noemt in naam van Zijn jongere broeders: "Deze dingen heb Ik tot u gesproken, opdat uw blijdschap vervuld worde." (Joh. 15: 11).

2. Hij is heengegaan om onze Middelaar te zijn.

1ste. Hij is heengegaan om de voorspraak te zijn voor slapende, dode zondaren: "Heere, laat hem ook dit jaar." (Luk. 13: 18). O, zondaar, vanwaar komt het dat u niet plotseling door de dood bent weggenomen? vanwaar dat u nog niet in het graf bent neergedaald? Hoe dikwijls heeft de Zaligmaker voor enigen van u gebeden! Moet dat dan alles te vergeefs zijn?

2e. Om de voorspraak te zijn van Zijn gelovigen om hun alle goed te verschaffen. Menigmaal gaat een oudere broeder naar een ver land en zendt van daar rijke geschenken naar huis voor zijn jongere broeders. Dit nu heeft Christus gedaan. Hij is heengegaan ver boven al de hemelen, om dáár voor ons in de tegenwoordigheid Gods te verschijnen, om dáár te vragen alles wat wij nodig hebben en al de schatten des 3 hemels ons toe te zenden. "Uit Zijn volheid hebben wij alles ontvangen, ook genade voor genade". "Ik zal de Vader bidden, en Hij zal u een andere Trooster geven." (Joh. 14: 16). O, Christenen, geloof in een biddende Christus, indien u hemelse zegeningen wilt ontvangen. Geloof even alsof u Hem zag, en doet uw mond wijd open om de zegeningen en de heilweldaden te ontvangen, welke Hij voor u afbidt.

3. Hij is heengegaan om ons plaats te bereiden.

Wanneer een familie naar een vreemde kust wil gaan verhuizen, dan gaat dikwijls de oudere broeder vooruit, om daar voor zijn jongere broeders plaats te bereiden. Ziedaar wat Christus gedaan heeft. Het is Zijn bedoeling niet dat wij hier immer zouden blijven Hij is naar een ver gelegen land vertrokken om daar voor ons plaats te bereiden: "Ik ga heen om u plaats te bereiden. En zo wanneer Ik heen zal gegaan zijn en u plaats zal bereid hebben, zo kom Ik weder, en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben." (Joh. 14: 2, 3).

Christenen, geloof in Christus als voor u plaats bereidende. Dit zal krachtig de vreze des doods van u wegnemen. Het is een verschrikkelijke zaak te sterven, zelfs voor een ziel wiens zonden zijn vergeven en die door de Heilige Geest is geheiligd geworden. Het is een ontzettende zaak in te treden in een onbekende, ongeziene wereld. Eén zaak neemt de vrees weg: Christus bereidt dáár een plaats, die juist geschikt is voor mijn ziel. Hij kent al mijn gebeden en al de tederheid van mijn maaksel. Ik weet dat Hij zorgen zal dat het een recht aangenaam huis voor mij zijn zal.

III. *Allen, die van Christus zijn, zijn Zijn dienstknechten en hebben ieder hun bepaalde werk.* (vers 34).

1. De leraars zijn dienstknechten, en hun werk is hun aangewezen. Twee soorten worden hier genoemd.

1e. Rentmeesters. Dit schijnen die dienstknechten geweest te zijn aan wie Hij macht gaf. Ieder leraar moet een rentmeester zijn, het Woord des levens recht snijdende, gevende aan ieder lid van het huisgezin het juiste deel dat hem toekomt. O, het is een heerlijk werk, de gemeente van God te voeden, welke Hij gekocht heeft met Zijn eigen bloed, de zuigelingen melk te geven en de volwassenen krachtige spijs, aan een ieder de voor hem nuttig zijnde en passende spijs toe te dienen. Bidt voor uw leraars, dat zij getrouwe en wijze rentmeesters mogen zijn. Daar zijn er slechts weinigen.

2e. Deurwachters. Hij gebod de deurwachter te waken. Het is het werk van sommige leraars aan de deur te staan en iedere zondaar uit te nodigen, zeggende: "Ga in door de enge poort." (Matth. 7: 13). Sommige leraars hebben niet de gave om de gemeente Gods te voeden en te bewateren. Paulus plantte, Apollos maakte nat. Sommigen zijn slechts deurwachters in het huis van mijn God. Leert hieruit niemand van de ware dienstknechten Gods klein te achten. Zijn ze allen apostelen? Zijn ze allen profeten? Hij heeft sommigen gesteld als deurwachters, en sommigen om het brood voor de kinderen te breken. Veracht niemand.

2. Alle Christenen zijn dienstknechten, en aan een ieder van hun is zijn werk aangewezen. Daar zijn er, die menen dat alleen de leraars voor Christus moeten arbeiden. Maar zie hier: "Hij gaf elk zijn werk." In een groot huis zijn de rentmeester en de deurwachter niet de enige dienstknechten; er zijn nog vele anderen, en een ieder heeft zijn eigen werk te doen. Zo is het ook met het volk van Christus. De leraars zijn niet de enige dienstknechten van Christus; allen, die in Hem geloven, zijn Zijn dienstknechten.

1ste. Leert hieruit werkzame Christenen te zijn. "Zijt daders des Woords, en niet alleen hoorders, uzelf met valse overleggingen bedriegende." (Jak. 1: 22). Het is ontzettend de nutteloosheid van vele Christenen te zien. Weet niemand van u wat het is zelfzuchtig in uw Christendom te zijn? Hebt u wel eens een zelfzuchtig kind gezien, dat met zijn lekkers in een hoek gaat zitten om het daar op te smullen zonder door zijn makkers gestoord te worden? Zo is het ook met sommige Christenen. Zij azen op Christus en Zijn schuldvergeving; maar alleen, en geheel en al voor zichzelf. Zijn er niet onder u, die de blijdschap smaken een Christen te zijn, terwijl uw dierbaarste vriend het nog niet is. En toch wilt u met hem daarvan niet spreken? Zie hier, uw werk is u aangewezen. Toen Christus u vond, zei Hij tot u: "Ga heen in Mijn wijngaard." (Matth. 20: 4). Waartoe werd u gehuurd, zo niet om te werken? Waartoe bent u zalig gemaakt, zo niet om de zaligheid om u heen te verspreiden? Waartoe werd u met goederen vervuld?

O, mijn christelijke vrienden, hoe weinig leeft u alsof u dienstknechten van Christus wast! Hoeveel ledige tijd hebt u en hoeveel ijdel gesnap komt er uit uw mond! Dit is geenszins hetgeen een goed dienstknecht betaamt. Hoeveel dingen hebt u voor uzelf te doen? Hoe weinig voor Christus en Zijn volk! Dit voegt een dienstknecht van Christus niet.

2e. Leert hieruit uw eigen werk te doen en u daaraan te houden. In een groot huis heeft iedere dienstknecht zijn eigen persoonlijk werk. De een is de deurwachter om de deur te openen; een ander is de rentmeester om te zorgen voor de voeding van het huisgezin; een derde moet de kamers schoon houden; een vierde moet de spijs gereed maken; een vijfde moet de gasten bedienen. Een ieder heeft zijn eigen plaats, en de ene dienstknecht ruilt niet met de andere. Als allen deurwachters zouden zijn, wat zou er van het

rentmeesterschap worden? Of, indien ze allen rentmeesters zijn wilden, wie zou het huis schoonmaken? Zo ook is het met de Christenen. Aan een ieder is zijn bijzonder werk aangewezen, hetwelk hij niet mag verlaten. "Een iegelijk blijve in die beroeping, waarin hij geroepen is." (1 Cor. 7: 20). Aan Obadja was zijn werk aangewezen aan het hof van de goddeloze Achab. God had hem daar als dienstknecht zijn plaats aangewezen, zeggende: "Werk hier voor Mij."

Behoort iemand van u tot een goddeloos huisgezin? Zoek geen andere plaats Christus heeft u daar geplaatst om Zijn dienstknecht te zijn werk voor Hem. De Sunamietische had haar werk. Toen de profeet haar vraagde: "Is er iets om voor u te spreken tot de koning?" zei zij: "Ik woon in het midden mijns volks." (2 Kon. 4: 12).

Eens smeekte een arme van de duivel bezetene, die door Jezus genezen was, om Hem te mogen volgen; dit werd hem echter niet door Jezus toegestaan, maar Hij zei tot hem: "Ga heen naar uw huis tot de uwen, en boodschap hun, wat grote dingen u de Heere gedaan heeft, en hoe Hij zich van u ontfermd heeft." (Markus 5: 19).

Leert hieruit, mijn vrienden, u bij uw eigen werk te houden. Indien de Heere een lamp op de ene plaats heeft opgehangen, is het dan geen vermetelheid die naar elders te willen verplaatsen? Is niet de Heere wijzer dan de mensen? Een ieder van u heeft zijn eigen werk voor Christus te doen op de plaats waar u bent. Bent u aan een ziekbed gebonden? Ook daar hebt u uw werk voor Christus te doen zo goed als de hoogstgeplaatste dienstknecht van Christus. De kleinste flonkerende ster is zowel een dienaar van God als de middagzon. Alleen, leef voor Christus waar u ook bent.

IV. Christus zal wederkeren, en wij weten niet wanneer.

"Zo waakt dan, want u weet niet, wanneer de Heer des huizes komen zal, des avonds laat, of te middernacht, of met het hanengekraai, of in de morgenstond, opdat Hij niet onvoorziens kome, en u slapende vinde." (vs. 35, 36).

Twee zaken worden hier verklaard:

1. Dat Christus zal wederkeren. De gehele Bijbel geeft daarvan getuigenis. De Heer des huizes is gedurende een lange tijd weg geweest naar het vergelegen land. Maar Hij zal wederkomen. Toen Christus van Zijn discipelen ten hemel voer, en een wolk Hem voor hun ogen had bedekt, en zij daar bleven staan opziende naar de hemel, zeiden de engelen tot hen: "Gij, Galilese mannen! wat staat u en ziet op naar de hemel? Deze Jezus, die van u opgenomen is in de hemel, zal zo komen, gelijkewijs u Hem naar de hemel hebt zien heenvaren." (Hand. 1: 11). Hij is opgevaren met een wolk Hij zal komen met de wolken.
2. Dat Christus onvoorziens komen zal. Ook dit wordt door de gehele Bijbel bevestigd.
 - 1ste. Op de ene plaats wordt de dag van zijn komst vergeleken bij een strik, waarin het zorgeloze wild onverwachts wordt gevangen: "Gelijk een strik zal Hij komen over al degenen, die op de hele aardbodem gezeten zijn." (Luk. 21: 35).
 - 2e. In een andere tekst weer bij een dief: "De dag des Heeren zal komen gelijk een dief in de nacht." (Thess. 5: 2).
 - 3e. Wederom bij een bruidegom die onvoorziens komt: "En te middernacht geschiedde een geroep: Ziet, de bruidegom komt!" (Matth. 25: 6).
 - 4e. Bij de wateren van de zondvloed.
 - 5e. Bij de regen van vuur en sulfer, waardoor Sodom en Gomorra werden verwoest.
 - 6e. En hier bij de onvoorziene wederkomst van de heer des huizes: "Want gij weet niet wanneer de Heer des huizes komen zal."

Lieve vrienden, verre zij het van mij diegenen van u de moed te willen benemen, die, met ootmoedig gebed, de uitspraken van de profeten onderzoeken, ten einde daarin te zien wat

God gesproken heeft aangaande de tweede komst van de Zoon des mensen. Wij zijn geenszins gelijk aan de eerste discipelen, indien ook wij niet dikwijls de vraag doen: "Welk zal het teken zijn van Uw toekomst, en van de voleinding van de wereld?" (Matth. 24: 3). Maar de waarheid, welke ik in uw harten wenste te graven, is deze: Zijn komst zal onvoorziens zijn. Onvoorziens voor de wereld; onvoorziens voor de kinderen Gods: "In welke ure gij het niet meent, zal de Zoon des mensen komen." (Matth. 24: 44). "Gij weet niet wanneer de Heer des huizes komen zal, des avonds laat, of te middernacht, of met het hanengekraai, of in de morgenstond."

O, mijn vrienden, uw geloof is nog niet volkomen, indien u niet leeft in het dagelijks geloof aan een komende Zaligmaker.

V. Waakt: "En hetgeen Ik u zeg, dat zeg Ik allen: Waakt." (vs. 37). 6 1.

1. De leraars moeten waken. Dit woord is in het bijzonder tot de deurwachter gericht: "Zo waak dan." O, hoezeer behoorden wij waakzaam te zijn! Zovele zaken doen ons insluimeren.

1ste. Gebrek aan geloof. Wanneer een leraar de blik niet gevestigd houdt op de gekruiste, verrezen, wederkomende Christus, dan kan hij niet waken over de zielen. Bidt dat uw leraars immer een wakend oog blijven behouden om op Christus te staren.

2e. Het zien van zovele zorgeloze zielen. Hoe weinigen beseffen het hoezeer de dienstknechten van Christus hierdoor aan het wankelen worden gebracht. Een jeugdige gelovige spreekt met een brandend hart van Christus, van de vergeving van de zonden, van de vernieuwing ten leven. Hij weet dat het waarheid is, hij spreekt met eenvoudigheid, met vrijmoedigheid, met al de aandrang van de liefde, hij dringt bij zijn hoorders aan op geloof en bekering, hij hoopt hen te zullen zien smelten gelijk sneeuw voor de zon helaas! zij blijven even koud en dood als vroeger. Zij leven voort in hun zonden, zij sterven in hun zonden. O, hoe weinigen weten hoezeer hem dit ontmoedigt, hoe zwaar hem dat valt, hoezeer zijn hart daaronder breekt. Lieve vrienden, bidt toch dat wij niet slaperig worden. Bidt dat uw zorgeloosheid ons te meer wakende maakt.

2. Alle Christenen moeten waken. Indien dan de komst van Christus nabij is.

1e. Wees dan op uw hoede dat Hij u niet vindt in uw zonden. Vele Christenen schijnen te leven zonder in waarheid op Christus te zien. Het oog moet op Christus gevestigd blijven. Uw ogen zijn gesloten. O, als u in Christus wilt blijven, laat Hem dan komen in de nacht, des avonds laat, te middernacht, met het hanengekraai, in de morgenstond. Hij is welkom, driewerf welkom! Ja, kom, Heere Jezus!

2e. Wacht u dat u niet gevonden wordt op deze of gene zondige weg. Vele Christenen schijnen, als ik mij niet vergis, op zondige wegen te wandelen. Het is een hard getuigenis, maar nochtans schijnt het zo te zijn. Sommige Christenen schijnen in slaap te zijn gevallen door de weelde, door de gierigheid, door kwade gezelschappen. O, bedenkt eens of het u wel aangenaam zou zijn zo door de wederkomende Zaligmaker te worden verrast. Toetst uw dagelijkse bezigheden, uw dagelijkse gevoelens, uw dagelijkse genietingen aan de vraag: Ben ik zo bezig gelijk ik zou wensen te doen op de dag van Zijn toekomst?

3. Zielen, die nog zonder Christus bent, hoe verschrikkelijk is uw toestand! De dood kan onvoorziens komen. O, ontzettend is dikwijls zijn onverwachte komst! Wie weet of u dan nog wel tijd van bekering en behoefte aan gebed zult hebben! Maar hoe onverwacht de dood ook komen kan, de wederkomst van de Zaligmaker zal nog meer onvoorziens zijn. U weet de dag niet, noch de ure. U kent God niet, u bent het Evangelie niet gehoorzaam geweest. O, wat zult u doen als de dag van de toorn des Heeren zal gekomen zijn?

4. GIJ WILT TOT MIJ NIET KOMEN. Johannes 5: 40

"En gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het leven mag hebben." (Joh. 5: 40)

Er is niets, waarover men zich meer bedroeven en verwonderen moet dan dat er een volkomen Verlosser voor geheel de wereld is, en dat zo weinigen tot Hem willen komen om behouden te worden. Indien er een reddingsboot gezonden werd naar een zinkend schip, groot genoeg om al de manschappen te redden, en zij kwam slechts met de helft terug, zou u bekommerd vragen, waarom de overigen niet gered waren. Zo ook is Christus gekomen om op te zoeken en te behouden hetgeen verloren was, en toch gaat de grote meerderheid verloren; zouden wij ook hier niet vragen, waarom zo velen niet door Christus behouden worden? Wij hebben het antwoord in deze woorden: "Gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het leven mag hebben."

Onderwerp. Zondaren gaan verloren, niet omdat er iets in Christus is, maar om iets in henzelf. Zij willen niet tot Jezus komen opdat zij het leven mogen hebben.

I. Bewijs, dat zondaren niet verloren gaan door iets dat in Christus is.

1. Het is niet omdat Christus ongenoegzaam is om allen te redden.
De gehele Bijbel toont aan, dat Christus een volkomen Verlosser is voor geheel de wereld, dat de gehele wereld behouden zou zijn, indien allen tot Christus wilden komen. "Zie het Lam Gods dat de zonden der wereld wegneemt." Dit betekent niet, dat de zonden van de gehele wereld reeds weggenomen zijn. Het is zeer duidelijk dat de zonden van de gehele wereld nog niet vergeven zijn.
 - 1ste. Want allen zijn niet behouden.
 - 2e. Want God roept overal zondaren tot bekering, en het eerste werk van de Geest is om van zonden te overtuigen, van de zware last die nu op de schouders drukt van hen, die nog zonder Christus zijn.
 - 3e. Want in de Bijbel wordt de vergeving van zonden overal aan het geloof verbonden. Toen zij een geraakte tot Jezus brachten, zei Hij: "Zoon, wees welgemoed, uw zonden zijn u vergeven." "Geloof in de Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden." De eenvoudige waarheid van de Bijbel is, dat Christus voor zondaren geleden heeft en gestorven is, als een gewoon mens in hun plaats. En elk zondaar heeft het recht tot Hem te komen. Christus is een volkomen Verlosser voor allen, waarvoor ik deze bewijsgrond aanvoer; indien Hij voor een zondaar voldoen kan, dan kan Hij het ook voor allen. Voor God was het grote bezwaar (ik spreek naar de mens) niet hoe Hij vele zondaren in genade zou aannemen, maar hoe Hij een zondaar zou aannemen. Is die zwaarigheid in Jezus overwonnen, dan is de gehele zwaarigheid uit de weg geruimd. Indien één zondaar door Christus tot God kan komen, dan mogen alle zondaren het. Indien één zondaar vrede met God kan hebben, hoewel God toch rechtvaardig en heerlijk is, dan kan elk zondaar vrede met Hem hebben. Was Christus voldoende voor Abel, dan is Hij ook voldoende voor allen die na hem komen. Mag één misdadiger in zijn stervensuur tot Hem opzien en behouden worden, dan mogen allen het. Mag één beangst stokbewaarder in Jezus geloven, en juichen in zijn geloof, dan mogen alle berouwhebbende zondaren het.
- O, mijn broeders, u mag er aan twijfelen en er over twisten of Christus uw ziel behouden kan, sterft u echter buiten Hem, dan zult u zien dat Hij u allen met Zijn vleugelen bedekken kon, en u hebt het niet gewild.

2. Zondaren gaan verloren, niet omdat Christus hen niet behouden wil.

De gehele Bijbel getuigt, dat Christus niet anders begeert dan dat alle zondaren tot Hem zullen komen. De vrijsteden in het Oude Testament zijn een type van Christus. En u herinnert u, dat haar deuren dag en nacht open waren. De armen van Christus waren wijd uitgebreid toen Hij aan het kruis hing, en dit is een teken van zijn onbeperkte bereidwilligheid om allen te behouden, toen Hij zei: "en Ik, zo wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, zal hen allen tot Mij trekken."

Maar hoewel Zijn armen vastgenageld waren, zijn zij nu veel krachtiger uitgebreid door Zijn liefde en Zijn medelijden met verloren zondaren, dan zij ooit aan het kruishout bevestigd waren. Er is geen onwil in Jezus Christus. Als de mensen iets zeer wensen of begeren, doen zij alles wat in hun vermogen is om het daar te stellen. Zo heeft ook Jezus Christus gedaan: "Wat is er meer te doen aan Mijn wijngaard, hetwelk Ik aan hem niet gedaan heb?" En wensen zij het zeer sterk, dan houden zij niet op er naar te streven. Zo heeft ook Jezus Christus gedaan: "O Jeruzalem, Jeruzalem! hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen bijeenvergaderen gelijkewijs een hen haar kiekens onder de vleugelen vergadert, en gijlieden hebt niet gewild." Wordt hun begeren nog sterker, dan bedroeven zij zich over de teleurstelling.

Zo was het ook met Jezus Christus: "En als Hij nabij kwam en de stad zag, weende Hij over haar." Eindelijk wordt dit verlangen zo sterk, dat zij liever lijden willen dan hun doel missen. Dit doet ook Jezus Christus: "De goede Herder stelde Zijn leven voor Zijn schapen."

O, mijn broeders, indien u verloren gaat, het is niet omdat Jezus het wil. Een woord tot de bekommerden. Hoe zonderling, dat de bekommerden het meest twijfelen aan de bereidwilligheid van Christus om hen te behouden! Zij moesten er het minst aan twijfelen. Indien de Heere iemand behouden wil, is het zeker de vermoeide. Herinner u de blinde bedelaar te Jericho. Hij was in uw geval, blind en hulpeloos, en hij riep: "Jezus, u Zone Davids, ontferm u mijner!" En als de menigte hem het zwijgen oplegde, riep hij zoveel te meer. Was Jezus niet bereid om die bedelaar te redden? Hij stond stil, en beval dat men dezelve tot Hem brengen zou, en zei: "Uw geloof heeft u behouden." Hij is nog dezelfde bereidwillige Verlosser. Roep Hem aan, en al wilde de wereld u het zwijgen opleggen, roep des te sterker.

Een woord tot de onbekommerden. U zegt, dat Christus een bereidwillig Heiland voor anderen zijn mag, maar zeker niet voor u. Ook voor u is Hij even bereid. Zie Hem aan de fontein te Samaria, hoe Hij een arme zondares van zonde overtuigt, en haar tot Zich trekt. Hij is heden dezelfde Heiland voor u. Indien u verloren gaat, is het niet omdat Jezus het wil. Hij wil, dat allen zalig zullen worden en de kennis van de waarheid zullen verkrijgen. Hij wil met u onderhandelen, en zegt: "Bekeert u, bekeert u, waarom zoudt gij sterven?"

III. *De ware redenen waarom men niet tot Jezus Christus komt.* Omdat men niet komen wil. De oorzaak is niet in Christus, maar in onszelf.

1. Onbekendheid met Jezus Christus is een oorzaak waarom zondaren niet tot Hem komen. Zo was het ook met de Joden. Zij, niet kennende Gods rechtvaardigheid, poogden hun eigen rechtvaardigheid te bewerken, en wilden zich niet aan Gods rechtvaardigheid onderwerpen. Dit is ook zo met vele zondaren in deze tijd. Zij willen niet tot Jezus Christus komen, omdat zij Hem niet kennen. Verbazend is de onkunde, die onder ons heerst.

Velen, die jaren lang onder de prediking des Woords geleefd hebben, weten niet wie Jezus Christus is. Hij is een volslagen vreemdeling voor hen. Sommigen weten niet waar Hij vandaan kwam, of waar Hij is heengegaan, of wie Hem in de wereld gezonden heeft, of waarom Hij kwam, en waarom Hij geleden heeft en gehoorzaam geweest is. Er zijn er nog

meer, die geen persoonlijke kennis aan Jezus Christus hebben. Zij hebben geen openbaring omtrent Christus ontvangen. Zij kennen Hem niet in Zijn schoonheid en als de Zaligmaker, die zij behoeven. En daarom willen zij niet tot Christus komen om het leven te hebben. In een regenbui zou ge u niet van uw weg afkeren, tenzij u wist dat er een schuilplaats voor u te vinden was. Al had u geleefd ten tijde van de zondvloed, maar niets geweten van de ark, spreekt het vanzelf dat u er niet heengevlucht zou zijn. En zelfs, al had u het geweten, en de ark gezien en er van gehoord, maar er het doel niet van gekend, u was er nooit heengevloden. Zo is het ook nu met vele zondaren. Velen weten niets van Jezus Christus, hoewel Hij de enige ark is, en daarom willen zij niet tot Hem komen.

Velen weten iets van Jezus Christus, maar weten niet wat Hij voor verloren zondaren is; daarom komen zij niet tot Christus om het leven te hebben. Laat Hij u niet vreemd zijn, ik smeed u, lieve zielen. Zoekt Hem als naar zilver, ja, zoekt Hem meer als een verborgen schat. Zeg niet dat u te oud bent om te leren. Indien de Geest uw leermeester is, zal Hij u alles licht maken. Christus zegt: "Hij zal het uit het Mijne nemen en u verkondigen." Zegt niet dat u te jong bent. Gelukkig zij die Hem het vroegst kennen. Gelukkige lammeren, die spoedig in de schoot van de Heiland verzameld worden!

2. Een andere reden waarom zondaren niet tot God komen is, dat zij geen bewustzijn van behoefte aan Hem hebben. Indien u iemand doodgeslagen had, maar geen bewustzijn dat de bloedwreker u vervolgde, zou u niet tot de vrijstad vluchten. Indien uw schip aan 't zinken was, maar u bemerkte het niet, dan zou u niet in de reddingboot gaan. Indien u ziek en stervende was, maar zonder het bewust te zijn, u zou de geneesheer niet laten halen. Indien u geen bewustzijn hebt, dat de toorn van God op u rust en u aan de hel bent blootgesteld, zult u niet tot Christus komen om het leven te hebben.

Als u om u heen ziet, zult u opmerken dat de meeste mensen geen bezorgdheid hebben over hun ziel. Zij zijn bezorgd over hun huisgezinnen, hun geld en goed, hun naam in de wereld. Maar helaas! waar vindt u mensen bezorgd voor hun zielen?

Vraagt u mij waarom zo weinigen tot Jezus Christus komen?

Ik antwoord u, omdat weinigen bezorgd zijn over hun ziel. Indien nu iemand nooit wakker geschud is om de toorn te ontkomen, is het duidelijk en zeker, dat hij nooit tot Jezus Christus komen zal. De drieduizend waren verslagen in hun hart, en daarom zochten zij Christus. De stokbewaarder was bevreesd voor zijn ziel, en was daardoor er toe gebracht zich in Christus Jezus te verblijden. Nooit werd iemand tot Christus gebracht zonder eerst overtuigd van zonde te zijn.

Onbekommerden, tracht naar deze overtuiging, roept tot God dat Hij ze u geve, tracht naar een ontwaakt geweten, dat inziet hoe treurig uw natuurlijke toestand is; want indien u nooit ontwaakt bent, zult u nooit tot Jezus Christus komen, zult u nooit zalig worden. Bekommerde zielen, tracht deze overtuiging levendig te houden. Zij gaat zo spoedig verloren. Smeekt tot God dat zij u diep in het hart zinkt. Indien u ze verliest, is het wellicht voor altijd. U zou gelijk worden aan de vrouw van Lot een zoutpilaar. Indien u ze verliest, zult u nooit tot Christus komen en nooit behouden worden.

3. Een derde oorzaak waarom zondaren niet tot Christus komen is, dat het hart zich tegen Hem verzet. Velen komen in een zekere mate tot een bewustzijn van hun verloren en zondige staat, maar kunnen toch niet overreed worden van tot Jezus te gaan. Zij worden niet teruggehouden door iets dat in Christus is het is iets in hun eigen hart. De toegang tot Christus is altijd open, Hij is de deur die niemand kan sluiten; zij zouden wel rust bij Hem willen zoeken, maar hun trots hart staat tegen Hem op. Twee redenen kunnen hiervoor bestaan:

1ste. In uw bekommering tracht ge uw eigen gerechtigheid te bewerken. En daarom bent u te hoogmoedig om tot Jezus te gaan. Zo was het met de Joden gesteld. Zij kenden de rechtvaardigheid Gods niet en zochten hun eigen gerechtigheid op te richten, en daarom zijn zij aan de rechtvaardigheid Gods niet onderwerpen. Toen u pas wakker geschud was, meende u wellicht, dat u spoedig de weg des vredes zou vinden. U dacht door tranen, gebeden en verandering van levenswijze vorige zonden uit te wissen. U hebt een valse Christus gemaakt, en om die reden meent u de ware Christus niet nodig te hebben; maar Christus zegt van u: "En gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het leven mag hebben." Om tot Christus te komen, zou u genoodzaakt zijn van uw eigen gerechtigheid afstand te doen en te belijden dat uw wijsheid slechts dwaasheid is. U zou uw eigen onwaardigheid moeten erkennen en alle lof aan Jezus toekennen. Maar uw trots, eigenlievend hart komt hiertegen op. En daarom gaat u verloren: "Gij wilt niet tot Mij komen, opdat gij het leven mag hebben."

2de. Er is nog iets anders, dat bekommerde zielen van Christus verwijderd houdt: u bent vrij van alle vertrouwen op uw eigen boetvaardigheid, of gebeden, of verbetering, om u rechtvaardig te stellen voor God. U ligt neer in het stof en belijdt, dat, indien u ooit gerechtvaardigd bent, het alleen geschieden kan door de gehoorzaamheid en het lijden van de Zoon van God. In die toestand van lijdelijke verootmoediging hebt u zolang gelegen, dat u meent dat Jezus Christus zich nu reeds aan u had kunnen openbaren. In één woord: u hebt uzelf vernederd om waardig te zijn dat Jezus Christus tot u zou komen. Helaas! dit denkbeeld is nog trotser dan het vorige. U zoekt door uw verootmoediging en uw tranen vergeving van God te kopen, maar u tracht door deze vernedering van Christus God te kapen. U meent dat uw vernedering en tranen u Christus zullen doen verdienen, zodat u getracht hebt om door koop te verkrijgen datgene wat de prijs van de vergeving is. Dit is een strik van de duivel, die menig bekommerde ziel verhindert om zonder geld en zonder prijs tot Jezus te komen. Terecht veronderstellen wij dat velen op deze wijze verloren gaan. Zij vervullen de treurige uitspraak van Christus: "Gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het leven mag hebben."

Ik wens twee wenken aan bekommerde zielen te geven:

1ste. De begeerte om tot Jezus te komen moet in u opgewekt worden, indien u wilt behouden worden. Sommigen hopen, dat zij tot Christus getrokken zullen worden tegen hun wil. Dit is onmogelijk. Noach werd niet in de ark gezet, maar God zei: "Ga in." Zo is ook Gods volk een gewillig volk. Zij komen vrijwillig, van ganser hart en met geheel hun ziel. Niet alleen dat zij vrijwillig de toorn ontvluchten, maar zij vluchten ook vrijwillig tot Jezus Christus, zij willen liever door Hem behouden worden dan op enige andere wijze. Al waren er tienduizend verlossers, dan zouden zij Christus toch kiezen; want Hij is de eerste onder tienduizenden, en zij wensen niets te zijn en niets te hebben, opdat Christus alles in allen zij.

2e. God alleen kan uw wil buigen om tot Hem te komen: "Niemand kan zeggen Jezus de Heere te zijn, dan door den Heiligen Geest." "Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader, die Mij gezonden heeft, hem trekke." Het is God, die al uw trotse gedachten moet verbreken. Hij is het, die uw schuld en naaktheid moet ontdekken. Hij moet u doen gevoelen hoe ongeldig en zondig uw rechtvaardigheid is. Hij moet u de schoonheid van Christus openbaren, Zijn heerlijkheid, Zijn bekoorlijkheid. Hij moet u overtuigen dat het liefelijker is geen roem te hebben, en alles aan Jezus toe te brengen.

O, vraag dat God u onderricht. Het onderwijs van de mensen is niets meer dan een droom, indien u niet van God geleerd bent. Roep dag en nacht om het onderwijs van de Geest in het hart: "Een iegelijk dan, die het van de Vader gehoord en geleerd heeft, die komt tot Mij," en "Die tot Mij komt, zal ik geenszins uitwerpen."

III. *De zonde van niet tot Jezus Christus te komen.* De woorden van Jezus zijn vol diep gevoel, geschikt om het hoogmoedigste hart te breken: "Gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het leven mag hebben."

1. De grootheid van de Verlosser bewijst hoe zondig het is niet tot Hem te komen. Het is de eeuwige Zoon van God, die de zondaren verwerpen. Johannes getuigde van Hem, Zijn wonderdaden getuigden van Hem, Zijn Vader getuigde van Hem, de Schriften getuigen van Hem op elke bladzijde; toch wilt u niet tot Hem komen, opdat gij het leven mag hebben. Het is de Zoon die in de plaats van zondaren geleden heeft en gestorven is. En nochtans wilt u, een sidderend zondaar, Hem niet zoveel eer geven dat ge uw ziel aan Zijn volkomen werk toevertrouwt. Hoe zullen wij ontvluchten, indien wij op zo grote zaligheid geen acht nemen?

2. De liefde van de Heiland bewijst hoe zondig het is, niet tot Hem te komen. Mij dunkt, er is een toon van hemelse melodie in deze woorden: "Gijlieden wilt niet tot Mij komen." Ik weet niet, of zij meer de diepe verontwaardiging van de beledigde Verlosser, of het teder medelijden van Hem, die op de Olijfberg over Jeruzalem weende, uitdrukken. Het is als zei Hij: "Ik heb de schoot Mijns Vaders verlaten, om te lijden, Mijn bloed te vergieten, en te sterven voor zondaren, ja, voor de grootste; ja voor u zondaar! Maar u wilt niet tot Mij komen. Ik heb het verloren schaap over berg en dal gezocht, de gehele dag heb Ik Mijn handen naar de wedersprekenden en ongehoorzamen uitgestrekt. Ik heb zondaren gewaarschuwd, over hen geweend. En nochtans wilt u niet tot Mij komen, opdat u het leven mag hebben."

O, mijn broeders, is de grootste zonde onder de blauwe hemel die van tegen de liefde te zondigen. Dit is uw zonde, omdat u het bloed van Gods Zoon vertreden hebt, en de Geest der genade smaadheid aangedaan.

3. Zelfs de bekommernis van sommigen over hun ziel vermeerdert hun zonde. Sommigen zijn bekommerd, en willen toch niet tot Jezus Christus komen. Zij zoeken naar een Verlosser, maar willen Jezus Christus niet hebben. Zijn er niet onder u, die elk ander middel ter redding willen aangrijpen: "Zou de Heere een welgevallen hebben aan duizenden van rammen; aan tienduizenden van oliebeken? Zal ik mijn eerstgeborene geven voor mijn overtreding, de vrucht mijns buiks voor de zonde mijner ziel?"

Indien wij u zeiden dat u moet bidden en wenen, u zou het doen. Zeiden wij u dat u moet vasten en het harenkleed aandoen, u zou het doen. Zeiden wij u dat u ziel en lichaam moet kastijden en naar het Heilige Land gaan, u zou het doen. Zeiden wij u om als monniken en nonnen te leven, u zou het doen, even als duizenden heden ten dage.

Maar zeggen wij u: kom tot Christus ...! Ach, dit wilt u niet. Helaas! Uw trots, zondig, verderfzoekend hart ...! U kiest elke balsem, alleen niet de balsem in Gilead; elke verlosser, maar niet de Zoon van God.

Och! Of deze woorden van de vriendelijke Heiland, die u verwerpt, tot de grond van u ziel mochten doordringen: "Gijlieden wilt niet tot Mij komen, opdat u het leven mag hebben."

St. Pieters kerk, 30 juli 1837.

5. WILT GIJ LIEDEN OOK NIET WEGGAAN? Johannes 6: 66-69

"Van toen af gingen velen van zijn discipelen terug, en wandelden niet meer met Hem. Jezus dan zei tot de twaalfen: "Wilt gijlieden ook niet weggaan? Simon Petrus dan antwoordde Hem: Heere, tot wien zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens, en wij hebben geloofd en bekend dat Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods." (Joh. 6: 66-69).

I. Velen, die de schijn hebben discipelen van Christus te zijn, gaan terug en wandelen niet meer met Hem.

Dit is een ernstige waarheid, die wellicht toepasselijk is op één uwer, die mij nu aanhoort. Let wel, tweemaal wordt gezegd, dat er velen teruggingen. Waren er toen velen, hoe waarschijnlijk dan dat er ook nu velen zijn.

1. Velen volgen Christus voor een tijd, maar worden geërgerd als zij horen dat er een innige vereniging met Christus bestaan moet.

1ste. Zo ook hier. Velen gingen Christus na met de twaalf apostelen. Zij waren blijkbaar zeer ingenomen met Christus; zij noemden Hem een profeet, zij wilden Hem Koning maken. Zij volgden Hem over het meer. Evenwel, als Hij hun zegt, dat Hij het brood uit de hemel was, murmureerden zij. Als Hij hen zegt dat zij Zijn vlees moeten eten en Zijn bloed drinken, om het eeuwige leven te hebben, zeggen zij: "Deze rede is hard," en daarom gingen zij terug, en wandelden niet meer met Jezus.

2e. Zo ook nu. Velen zijn zeer ingenomen met Christus; zij volgen begerig de prediking des Woords. Maar verklaren wij dat Christus is het brood uit de hemel, dat zij innig met Christus verenigd moeten zijn, alsof zij Zijn vlees gegeten en Zijn bloed gedronken hadden, dan zeggen zij: "Deze rede is hard, wie kan dezelve horen?" Weldra ergeren zij zich, zij geloven niet, zij gaan terug en wandelen niet meer met Jezus. Is iemand, die mij hoort, in die toestand? O, ik smeed u, nog eenmaal te bedenken eer u teruggaat. O, laat u door God onderwijzen, en Hij zal u bewijzen dat geen van de reden van Christus hard zijn, maar alle liefelijk en gemakkelijk. Toen het hart van een arme Indiaan door het Woord van God getroffen was: zei hij: "Sommigen klagen dat de Bijbel een hard boek is, maar ik heb nog zover niet gelezen, dat ik het hard kan vinden. Mij is het overal liefelijk en gemakkelijk."

2. Velen volgen Christus voor een tijd, maar als zij horen, dat Christus woning in hen maken moet, dan gaan zij terug, en wandelen niet meer met Jezus.

1ste. Zo ook hier. De menigte, die Christus volgde, zag veel in Hem dat haar behaagde. Als Hij hen met vijf gerstebroden en twee vissen voedde, zeiden zij: "Heere, het is goed, dat wij hier zijn." "Deze is werkelijk de Profeet, die in de wereld komen zou." En wederom, als Jezus tot hen sprak van het brood uit de hemel, dat het eeuwige leven geeft, zeiden zij heel doordrongen: "Heere! geef ons altijd dit brood." Maar als Christus zegt: "Die Mijn vlees eet, en Mijn bloed drinkt, die blijft in Mij, en Ik in hem" werden zij de één na de ander geërgerd. Als Hij zei, dat Hij hun leven zijn wilde, en woning bij hen maken, zeiden zij: "deze rede is hard, wie kan dezelve horen?" Zij geloofden niet, zij gingen terug, en wandelden niet meer met Jezus.

2e. Ten dele was het ook zo met Nicodémus. Zag hij de wonderen door de Heere gedaan, dan werd het hart van de Joodse overste tot Hem getrokken, en hij zei: "Rabbi, wij weten dat Gij zijt een leraar van God gekomen." Maar als Jezus hem zegt dat hij moet wedergeboren worden, dat de onzichtbare Geest van God in hem wonen moet, vond

Nicodémus deze rede hard, zeggende: "Hoe kan een mens geboren worden, nu oud zijnde?" En wederom: "Hoe kunnen deze dingen geschieden?"

3e. Zo zijn er ook nu vele mensen met Christus ingenomen. Gedurende enige tijd zijn zij bezorgd over hun zieleheil, en zij hebben enig denkbeeld van Christus als een Verlosser. Zij horen graag het Woord des levens; "het is hun als een lied der minne," van een die schoon van stem is, of die wel speelt.

3. Maar als Christus zegt: "Gij moet wedergeboren worden;" "Die Mijn vlees eet, zal leven door Mij;" antwoorden zij: "Deze rede is hard, wie kan dezelve horen?"

1ste. Zij hebben de Geest nooit gezien, en zeggen: "Hoe kunnen deze dingen geschieden?" Dit is een van Uw geheimen. Daarom gaan zij terug, en wandelen niet meer met Jezus. Is het zo met één onder u? Och! bedenk u een ogenblik eer u teruggaat: "O, gij onverstandigen en tragen van harte, om te geloven al hetgeen de profeten gesproken hebben omtrent Jezus." Waarom zou ge u ergeren aan het gezegende woord: "Die Mij eet, zal door Mij leven?" U hebt wel is waar de Geest nooit gezien. Maar wilt daarom toch het woord geloven van Hem die niet liegen kan. U hebt nooit de wind gezien, en toch zet ge uw zeilen uit; vertrouw daarom op de Geest, hoewel u Hem nooit gezien hebt.

2e. Sommigen vrezen, dat, indien het waar was; ge uw geliefkoosde genoegens zou moeten opgeven, uw hart zou veranderd zijn, en u zou geen smaak meer hebben in uw tegenwoordige vermaken; daarom gaat u terug en wandelt niet meer met Jezus. Helaas, hoe is uw verstand verduisterd door de duivel! Ziet u niet in, dat indien u de smaak verliest voor hetgeen u nu verheugt, u begeerte hebt naar iets hogers en liefelijker? U zou evenzeer de betere wijn kunnen weigeren, omdat u daardoor de smaak voor de mindere zou verliezen. Voorwaar, de gaven van de Heilige Geest zijn zoeter dan al de geneugten van de zonde. Het is: "reine wijn, die gezuiverd is." (Jesaja 25: 6). "Wee u, Jeruzalem! zult gij niet rein gemaakt worden; hoe lang nog na dezen?"

4. Velen worden opgewekt om Christus te volgen, maar zien zij in dat zij door Christus getrokken moeten worden, dat alles vrije genade is, dan worden zij geërgerd.

1ste. Zo ook hier. Zij, die Christus gevolgd waren, hadden dit met ijver en moeitegedaan. Zij waren over het meer gestoken, en hadden gedurende verscheidene dagen Hem aangehoord; ongetwijfeld meenden zij dat zij goed gehandeld hadden en nu verdienden zalig te worden om de moeite, die zij daarvoor genomen hadden. Maar nu Jezus hun zegt dat de zaligheid geheel uit genade is, dat zij onmachtige zondaren zijn, en tot Christus gebracht moeten worden door de wil van de Vader, worden zij geërgerd, zij gaan terug, en wandelden niet meer met Jezus.

2e. Zo zijn er ook nu die beginnen godsdienstig te worden, en menen dat zij weldra bekeerd zullen zijn. Zij geven zich veel moeite met de godsdienst, zij belijden de zonden van hun voorgaand leven, en trachten er zich over te bedroeven; zij zijn getrouw in de openbare instellingen en beijveren zich in de dienst van God. Maar wordt het hun duidelijk, dat zij geen schrede nader zijn tot hun zaligheid dan toen zij begonnen, zegt men hun dat zij tot Christus gebracht moeten worden, dat God hun de zaligheid niet schuldig is, dat zij niet anders verdienen dan een plaats in de hel, dat het uit loutere genade is, indien zij ooit zalig worden, ... dan worden zij geërgerd. Zo'n prediking bevat hun niet; zij gaan terug, en wandelen niet meer met Jezus. Is het zo met één onder u?

Helaas, arme zondaar, bedenk u één ogenblik eer u de Goddelijke Verlosser verlaat. Is het een harde rede, dat een verachte oproerling, een worm niet in staat is Christus te kopen met zijn tranen en gebeden?

Luister naar een paar woorden tot waarschuwing.

1. Velen gaan tot op een zekere hoogte met Christus, zonder de gehele weg met Hem te gaan. Velen horen eerst de woorden van Christus met vreugde en ingenomenheid, en ergeren zich daarna aan Hem. Dit is een ernstige waarschuwing. Meent niet dat u een Christen bent omdat u naar Zijn woorden luistert. Meent niet dat u een Christen bent omdat u behagen hebt in de woorden van Christus. Velen zijn geroepen, weinigen uitverkoren. Velen gingen terug, slechts twaalf bleven. Zo zal het ook met u zijn. Christenen zijn slechts die, die door Hem gespijzigd worden, en door Hem leven.
2. Die teruggaan, wandelen meestal niet meer met Jezus. Wellicht lag het niet in hun bedoeling de Verlosser voor altoos vaarwel te zeggen. Toen zij zich terugtrokken, zeiden zij wellicht: 'ik wil naar huis gaan en er over nadenken; ik wil Hem nog een keer hierover horen. Ter gelegener tijd zal ik Hem volgen'. Helaas! die tijd is nooit gekomen, zij wandelden niet meer met Jezus. Laat u waarschuwen, lieve vrienden, die heilbegerig bent. Wees niet licht geërgerd. Vergeet niet, dat u verloren bent. Wordt niet onverschillig omtrent uw Bijbel en de genademiddelen. Och! keert niet terug tot het gezelschap van de zondaren. Dit alles toont aan dat ge u van Jezus afkeert. Wacht op de Heere totdat Hij Zijn oor neigt en uw geroep verneemt. Wees begerig de woorden van Jezus te horen. Tracht naar de onderwijzing van de Geest. "Zo iemand zich onttrekt, mijn ziel heeft in hem geen behagen." "Niemand, die zijn hand aan de ploeg slaat, en ziet naar hetgeen achter is, is bekwaam tot het Koninkrijk Gods."

II. De trouwe bezorgdheid van Christus, dat ook Zijn eigen discipelen Hem zouden verlaten.

"Jezus zei dan tot de twaalven: "Wilt gijlieden ook niet weggaan?" Het was de Heere Jezus ontwijfelbaar hartelijk leed als de menigte terugkeerde, en niet meer met Hemwandelde. De goede Herder zag nooit een schaap het verderf tegemoet snellen, zonder dat Zijn hart bloedde: "O Jeruzalem, Jeruzalem, hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen bijeenvergaderen!" Hij voorzag de gehele levensloop dezer mensen, hoe zij al hun indrukken zouden verliezen, zich in het kwade verhardden, hoe zij, de voortrollende sneeuwbal gelijk, de toorn om zich heen opzamelen, en ik twijfel niet of Hij weende in stilte over hen en zei: "Och! of u ook bekende, ook nog in deze uw dag, hetgeen tot uw vrede dient. Maar nu is het verborgen voor uw ogen."

Hij vervolgde hun levensloop tot het uur dat Hij zeggen zou: gaat weg van Mij." Maar hoezeer Christus treurde over hun heengaan, de liefde tot de Zijnen werd hiertoe des te meer aangevuurd, zodat Hij zich omkeert en zegt: "Wilt gijlieden ook niet weggaan?"

1. Zie, hoeveel liefde er in deze woorden ligt. Als de menigte heengaat, roept Hij ze niet terug. Zijn ziel was bedroefd, maar Hij zegt geen woord. Maar als Zijn eigen discipelen in gevaar zijn van meegesleept te worden, zegt Hij tot hen: "Wilt gijlieden ook niet weggaan?" U die Ik uitverkoren heb, die Ik gewassen heb, die Ik geheiligd en met de hoop op een heerlijke toekomst vervuld heb, "wilt gijlieden ook niet weggaan?" Zie o Christenen, met hoeveel bezorgdheid Christus over u waakt. Hij wandelt in het midden van de zeven gouden kandelaren, en zegt: "Ik weet uw werken." Hij bemerkt hoe de eerste liefde begint te verflauwen. Luide zegt Hij: "Wilt gijlieden ook niet weggaan?"
2. Zie, Christus bewaart Zijn discipelen voor de afval, door de vraag tot hen te richten: "Wilt gijlieden ook niet weggaan?" Waarschijnlijk waren enigen uit de twaalven gezind om met de overigen heen te gaan. Wij worden dikwijls door het voorbeeld misleid, van Christus afgetrokken eer wij het weten. Maar Christus wekt ons op door de vraag: "Wilt gijlieden ook niet weggaan?" Overweegt deze vraag, u die Christus gekend hebt, en nochtans tot de zonde en de wereld terugkeert. Moge God zelf ze u in het hart schrijven.

"Wilt gijlieden ook niet weggaan?" Christenen, indien u dit woord in het hart bewaart, zal het u voor het heengaan terughouden.

III. Een waar gelovige kan tot niemand gaan dan tot Christus.

De Bijbel en de ondervinding getuigen beiden, dat gelovigen dikwijls teruggaan van Christus. Dezelfde mond die zei: "Mijn Heere en mijn God!" heeft naderhand gezegd: "Ik zal mijn boelen nagaan." Maar deze tekst toont ten duidelijkste aan dat één woord van de liefderijke Zaligmaker voldoende is om de afvallige te treffen. En zijn antwoord is: "Heere, tot wien zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens?" Hier zijn twee redenen gegeven waarom de gelovige Christus aankleeft.

1. "Gij hebt de woorden des eeuwigen levens." Voor de ongelovigen zijn de woorden van Christus harde reden; voor de Zijnen woorden des eeuwigen levens. Hetgeen de wereld van Christus verwijderd, brengt de Zijnen steeds nader tot Hem. De wereld is geërgerd als Christus zegt dat wij Zijn vlees moeten eten, het is een woord des levens voor de Christen. De wereld gaat heen als zij hoort dat Christus woning maakt in het hart, de Christen sluit zich inniger aan, en zegt: Heere, woon in eeuwigheid in mij! De wereld wandelt niet meer met Jezus als zij hoort: het is alles uit genade.

Een Christen buigt tot in het stof en dankt God, die hem zo onderscheiden heeft. "Heere, tot wien zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens." Beproeft uzelf hieraan, mijn lieve vrienden! Zijn voor u de woorden van Christus harde reden, of zijn het woorden des eeuwigen levens? God geve, dat ge uw eigen toestand recht beoordeelt.

2. "Wij hebben geloofd en bekend dat Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods." Ja, dit is het dat de ziel van de gelovige nauw met Christus verbindt de vaste overtuiging dat Christus een Goddelijk Verlosser is. Indien Christus slechts een mens was gelijk wij, hoe zou Hij dan onze Borg kunnen zijn? Hij zou in de plaats van een man kunnen lijden, maar hoe zou Hij in de plaats van duizenden kunnen lijden? Nee, ik geloof en ben verzekerd, dat Hij de Zoon des levenden Gods is, en daarom weet ik dat Hij een volkomen Borg voor mij is. Tot wie kan ik anders gaan om vergeving? Was Christus slechts een mens als wij, hoe zou Hij dan in ons kunnen wonen, of de Heilige Geest geven, om voor altijd met ons te wonen? Maar wij weten en geloven, dat Hij de Christus is, de Zoon des levenden Gods, en daarom kan Hij in ons wonen, en ons de Geest geven om met ons te blijven. Tot wie zal ik gaan om een nieuw hart te bekomen dan tot Christus?

O, mijn geliefde broeders! Kent u dit bij ondervinding, dan bent u gezegend: "want vlees en bloed hebben u dit niet geopenbaard, maar de Vader die in de hemelen is." Klemt u vast aan deze vaste overtuiging, u kunt niet te zeker zijn, en dan zult u Christus nooit verlaten. Sommigen van u zijn zeer onzeker in hun wandel, gelijk de baren van de zee door de wind heen en weer geslingerd; nu op de oever geworpen, dan teruggaande in de zee. Er is geen beslistheid in uw christelijke gezindheid, noch in uw streven naar heiligmaking. Waarom dit? Is het ongeloof? Och! of u geloven kon en verzekerd zijn, dan zou u nooit van Christus wijken. U zou zeggen: "Tot wie zullen wij heengaan? want Gij hebt de woorden des eeuwigen levens?"

Dundee, 1837.

6. DE ROEPSTEM AAN DORSTENDE ZONDAREN. Johannes 7: 37

"En op de laatste dag, zijnde de grote dag van het feest, stond Jezus en riep, zeggende: Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke." (Joh. 7: 37)

I. Genadevolle aandrang van Christus.

"Op de laatste dag, zijnde de grote dag van het feest, stond Jezus en riep." Het hier bedoelde feest is het grote feest van de tabernakelen, zijnde een van de drie grote feesten, waarop al de mannen opgingen naar Jeruzalem. Zij bouwden dan tenten of hutten van palm, olijf, mirten en wilgentakken op de platte daken van hun huizen, in hun binnenplaatsen, of in de straten en tuinen. Hierin woonden zij gedurende zeven dagen. De priesters en Levieten leerden dan het volk en predikten, en het was een tijd van grote vreugde in de Heere. De achtste of laatste dag was die van een heilige vergadering; dan verenigde zich al het volk in het huis van God, voordat zij naar hun woonplaatsen terugkeerden. Op die dag was het dat Jezus stond en riep.

1. Let wel op, dat Jezus stond en riep toen het gehele volk samen vergaderd was: "Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke." Jezus dacht er nooit aan dat Zijn woorden verloren waren, al was er slechts één om naar Hem te luisteren. Nooit sprak Hij woorden van meer Goddelijke kracht dan in Zijn nachtelijk gesprek met Nicodémus alleen en met de Samaritaanse vrouw aan de fontein. En kwamen er duizenden samen, ook dan gebruikte Jezus de gunstigste gelegenheid: "Jezus stond en riep." O, mijn vrienden! Jezus staat nog in de talrijke vergadering. Och, dat u heden naar Zijn stem mocht horen! 2. Let wel op, zij waren gereed huiswaarts te keren. Het was de laatste dag van het feest. Heden zijn de voorhoven des tempels geheel gevuld met Joden uit alle gedeelten van het land; morgen zijn zij op hun terugreis. Geen tijd moet er verloren worden; spreek nu of nimmer: "Jezus stond en riep."

Ik twijfel niet of menig Jood was daar die dag, die de stem van de Heiland nooit weer gehoord heeft. En daarom kan ik begrijpen wat er in de ziel van Christus omging toen Hij zo luid Zijn stem verhief: "Jezus stond en riep." Wellicht zijn er onder degenen, nu hier tegenwoordig, die nooit weer het woord van Christus zullen horen. Deze zou de laatste feestdag voor sommigen van u kunnen zijn. O, laat ons daarom opstaan en roepen, de stem verheffen als een trompetgeschal en zeggen: "Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke." Och! of u naar ons horen wilde 2 om uw eeuwige zaligheid.

3. Let wel op, Christus had reeds dikwijls tot hen gesproken, toch staat Hij op en roept. In het 14e vers zien wij, dat het in het midden van het feest (de helft van de week) was, dat Jezus in de tempel opstond om te leren. En waarschijnlijk ging Hij voort met leren en prediken tot op de laatste dag van het feest. Sommigen verwonderden zich, sommigen murmureerden, sommigen zochten Hem te grijpen. En werd Zijn geduld niet uitgeput?

O nee, wie kent de lankmoedigheid van de Zoon van God? Had Hij niet te recht kunnen heengaan, en zeggen: Indien u Mij niet als een Heiland hebben wilt, dan kan Ik geen Heiland voor u zijn; Ik ga heen tot Hem die Mij gezonden heeft." Maar nee, hoe onverschilliger de Joden werden, des te bezorgder werd de Heere.

Op de laatste dag stond Hij op en riep: "Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke." Jezus is nog altijd Dezelfde. Velen van u hebben Zijn woorden op duizenden sabbatdagen gehoord. De gehele dag heeft Hij de handen uitgestrekt. Hij heeft Zijn boden gezonden, vroeg op zijnde en zendende. U bent altijd ongevoelig gebleven, hebt in de zonde geleefd, en nu is het erger met u dan toen u hen voor het eerst hebt gehoord. Geeft Jezus u op? Nee. Hij staat op en roept de laatste dag, Hij volgt u tot op de dag van uw dood. Sommigen van

u vrezen, dat Jezus u nu niet aannemen wil, omdat u Zijn Woord zo lang weerstaan hebt. Voorwaar! Hij zou wel het recht hebben om te zeggen: "Ik wil niet horen, Ik lach met uw verderf, Ik zal spotten, wanneer uw vrees komt." Maar nee, vrees niet. Op de laatste dag van het feest staat Hij op en roept. Hij spreekt luider, duidelijker, vrijer dan ooit. Ach, luister naar Zijn woorden: "Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke."

II. Christus is de gekloven Rots.

Het feest van de tabernakelen had ten doel om een afbeelding te zijn van de tijd toen de vaders van het Joodse volk in de woestijn in tenten woonden. Het moest hun herinneren, dat ook zij vreemdelingen en reizigers in de woestijn waren, en dat zij naar een beter land reisden. Maar er was iets in de woestijn, waarvan zij geen gelijkenis hadden in het feest van de tabernakelen: de gekloven rots, waaruit stromen waters vloeien. Om dit ontbrekende aan te vullen, zegt men dat op de laatste dag van het feest de Joden gewoon waren in een gouden emmer water te halen uit de fontein te Siloam, en dit op het morgenoffer uit te storten, terwijl het op het altaar lag. Zij deden zulks onder grote vreugdebedrijven, met palmtakken in de hand, en onder het zingen van het 12e hoofdstuk uit Jesaja. Zo was het nu op diezelfde dag wellicht op dezelfde tijd dat Jezus opstond in het midden van hen, en, alsof Hij hun tonen wilde dat Hij de gekloven rots is, riep: "Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke."

Christus is de gekloven Rots, omdat Zijn bloed voor de zonde vergoten is. De rots werd geslagen eer zij water voortbracht. Zo ook met Christus. Hij was geslagen van God en verdrukt. Hij droeg de toorn van God. En daarom stroomde Zijn bloed, dat reinigt van alle zonden.

O die vreest van God geslagen te worden, reinig u in dit bloed, het heeft gestroomd uit een gekloven rots. Het water kwam met grote overvloed toen Mozes de rots sloeg. Het was geen nietig beekje, het was voldoende voor al de duizenden van Israël. Zo ook het bloed van de Zaligmaker. Het is geen nietig beekje. Er zijn geen zonden die er niet door afgewassen kunnen worden, geen zondaar die het niet bereiken kan; er is ook hier genoeg voor al de duizenden van Israël. Het was een onuitputtelijke bron: "Zij dronken uit de geestelijke steenrots, die volgde. En de steenrots was Christus." In het Oude Testament is het niet uitdrukkelijk gezegd, dat de wateren uit de gespleten rots het kamp van Israël gevolgd zijn, maar enige kundige godgeleerden menen dat dit het geval geweest is; dat het water voortdurend stroomde waar Israël zich bevond, zodat het mag gezegd worden dat de gespleten rots hen volgde. Zo ook Christus. Hij is een Rots, die ons volgt. Hij is als de stromen waters in een droge plaats. U mag u daarin gedurig reinigen.

III. Allen zijn genodigd om tot Christus te komen en te drinken. "Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke."

1. Onverschillige zondaren worden hier genodigd tot Christus te komen en te drinken. De mens is in zijn natuurstaat geheel onverschillig omtrent zijn ziel en omtrent Jezus Christus. Hij dorst naar vermaak, naar geld, naar de wereld. Maar hij dorst niet naar Christus en naar hemelse dingen. Nochtans wil Jezus, dat wij tot de zodanigen luid zullen roepen: "Zo iemand dorst, dat hij tot Mij kome en drinke."

Tot hen wil ik nu spreken. U bent niet bekommerd over uw ziel, u hebt geen begeerte naar Jezus Christus, geen verlangen de Heilige Geest te ontvangen. U dorst slechts naar de wateren van de wereld, u bent zeer gelukkig waar u bent en zoals u bent. Toch zal de dag komen dat u vermoeid en dorstende zult zijn. Och! dat het weldra was! Welnu, Jezus zegt: "Indien u ooit dorst, weet, dat u tot Mij kunt komen en drinken." "Gij slechten! hoe lang zult gij de slechtheid beminnen, en de spotters voor zich de spotternij begeren, en de

zotten wetenschap haten? Keert u tot Mijn bestraffing; ziet, Ik zal Mijn Geest overvloediglijk uitstorten; Ik zal Mijn woorden u bekend maken."

2. Bekommerde, dorstende zielen, zijn bepaaldelijk genodigd tot Jezus te komen. "Zo iemand dorst, dat hij tot Mij kome en drinke." Zielen, door God wakker geschud, dorsten naar twee dingen.

1ste. Zij dorsten naar vergeving van zonden. Zij zijn opgewekt en kennen hun verloren toestand, het gewicht van Gods toorn is hun geopenbaard. Zij gaan van berg tot heuvel en zoeken een rustplaats, maar vinden er geen. Eindelijk zetten zij zich neer, vermoeid en dorstende. Zij gevoelen dat hun rechtvaardigheid niets betekent, dat zij door zichzelf geen vrede kunnen hebben. Het is hun als waren zij reeds in die plaats, waar zij tevergeefs een druppel water zullen vragen om hun tong te verkoelen. Zijn er onder u die deze toestand kennen? Tot u is het dat Christus hier spreekt.

2e. Zij dorsten om van de zonde verlost te worden. Ontwaakten staan gewoonlijk af van alle uitwendige zonden. Als een dronkaard of vloeker wakker geschud is, laat hij openlijke zonde na. Maar hij is er ver van af zijn hart te kunnen veranderen. Integendeel stijgen er soms zeer boze en hatelijke gedachten in zijn ziel op. Het hart is vervuld met zulke lage begeerten, dat zijn ziel er bijna wanhopig onder wordt. Hij gaat van berg tot heuvel om een nieuw hart te zoeken, maar vindt het niet. Eindelijk zit hij neer, vermoeid en dorstende. Zijn er onder u, die dit gevoelen? Tot u is het, dat Christus zegt: "Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke." O, dorstende zielen, u verdrukten, door onweder voortgedrevenen, ongetroosten, waarom wilt u niet tot Jezus, de gespleten rots, komen en drinken? De een zegt: 'Ik heb te zwaar gezondigd, ik durf niet komen zoals ik ben'. Maar dorst u dan niet? Christus zegt: "Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke."

Een ander zegt: 'Ik heb tegen Christus gezondigd, ik ben doof geweest voor Zijn waarschuwendende stem, ik heb Zijn boden bespot, ik heb Zijn sacramenten ontheiligd, brood en wijn gebruikt toen ik in zonde leefde; voorwaar, ik durf niet komen'. Maar dorst u dan niet? Hoor wat Christus zegt: "Zo iemand dorst."

Een derde zegt: 'Maar ik ben niet geneigd tot Christus te komen, ik heb een trots, ongelovig hart, mijn hart verheft zich tegen het komen tot Jezus Christus; werkelijk, ik durf niet tot Jezus opzien'. Maar dorst u dan niet? Christus roept niet de gewilligen en gelovigen, maar de dorstenden. Hij vraagt niets meer: "Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke."

3. Dorstende gelovigen zijn hier genodigd tot Jezus te komen. In vers 31 lezen wij, dat er op die grote feestdag onder de menigte velen waren, die in Jezus geloofden. En om hunnentwil sprak Hij deze gezegende woorden: "Zo iemand dorst." Alle ware gelovigen behoren tot het dorstende volk. Zij wandelen in een woestijn, en daarom hebben zij behoefte dat de rots hen volgt. O, het is een slecht teken als een ziel niet dorst. Ware Christenen zijn als pasgeboren kinderen, zij verlangen naar de zuivere melk van het Woord, zij hebben behoefte aan voedsel, en begeren het dikwijls, zij kunnen zonder hetzelfde niet leven. Och, luister dan naar het woord van Jezus: "Die kome tot Mij en drinke."

1ste. Bedenk, dat u tot Christus komen moet eer u kunt drinken. Wanneer u de Zaligmaker door het geloof kent, kunt u eerst de Geest ontvangen. Als uw oog op de gespleten rots gevestigd is, kunt u van de levende wateren drinken. Zijn er nu niet Christenen onder mijn gehoor, die zeer weinig van Gods Geest schijnen te ontvangen? Zijn er geen Christenen onder u, die dikwijls lage wereldsgezindheid aan de dag leggen? sommigen, die lichtelijk een opvliegende, driftige aard verraden?

Waarom dit?

Antwoord. U komt niet tot Jezus om te drinken, u hebt het geloofsoog niet op Jezus Christus gevestigd, u leeft niet in het geloof aan de Zoon van God. U meent heilig te wandelen zonder elke dag, elk uur tot Jezus te komen. U ziet niet op de Heere, onze sterkte aan Gods rechterhand; daarom ontvangt u weinig van de Heilige Geest.

2e. Bedenkt, dat, als u tot Jezus komt, u drinken moet. hoeveel schijnen tot Jezus Christus te komen, en drinken toch niet! Hoe weinig Christenen gelijken de boom, geplant aan waterbeken! Wat zou u van de Joden gezegd hebben, indien zij geweigerd hadden te drinken, toen Mozes de rots sloeg? of wat indien zij slechts het water aan de lippen gebracht hadden? Zo gaat het toch met de meeste Christenen. Het behaagde de Vader, dat in Hem de volheid zou wonen. Hem was de Geest niet met mate gegeven. Wij hebben het gebod om uit Zijn volheid te putten. Maar wie gehoorzaamt? Niet één uit duizenden. Een Christen is heden ten dage gelijk aan een man, die een grote waterbak tot de rand toe gevuld bezit. Hij heeft de vrijheid zoveel te drinken als hem behaagt, want hij kan die nooit leegdrinken. Maar in plaats dat hij uit de volle stroom drinkt, die er uitstort, sluit hij het water op, en vergenoegt zich met de weinige druppels die er doorzijgen. Och! of ge uit de volheid wilde putten, u die tot Christus gekomen bent. Wees niet karig met de genade. Er is oneindig meer dan u in van de eeuwigheid zult gebruiken. Hetzelfde levend water is nu in Christus, dat een Paulus verkwikte, een Petrus zijn vrijmoedigheid gaf, een Johannes zijn tedere liefde. Waarom is uw ziel niet zo rijkelijk gelaafd als de hunne? Omdat u niet drinken wilt: "Zo iemand dorst, die kome tot Mij, en drinke."

IV. *De verandering in allen die drinken;* zij worden fonteinen gelijk Christus. "Die in Mij gelooft, gelijkerwijs de Schrift zegt, stromen des levenden waters zullen uit zijn buik vloeien."

De Heilige Geest is een eeuwigdurende stroom. Hij is niet zoals de rivieren waarvan u hebt horen spreken, die door dorre zandgronden stromen totdat zij in de aarde wegzinken en verdwijnen. Niet zo de stroom van de genade. Als hij uit Jezus Christus vloeit, vloeit hij in menig dor hart, maar is nooit verloren. Hij verschijnt weer, hij stroomt uit dat hart als stromen des levenden waters. Als een ziel tot het geloof in Jezus gebracht is, en van de Geest gedronken heeft, schijnt het dikwijls alsof de Geest in die ziel verloren gegaan is. De stroom vloeit in zo'n dor hart, dat het lang duurt eer hij weer te voorschijn komt. Maar hij is nooit verloren. De Schrift moet vervuld worden: "Die in Mij gelooft, stromen des levenden waters zullen uit zijn buik vloeien."

1. Een nieuwe drangreden om tot Jezus te komen. Indien u tot Jezus komen wilt en drinken, wordt u een fontein, u zult naar het beeld van Christus veranderd worden.

Leeft geen van u in een Godvergetend gezin? O, kom tot Jezus en drink. U zult een fontein van genade voor de uwen worden. Door uw hart, door uw woorden, door uw gebeden, zal de stroom van de genade in andere harten vloeien. Zij, die u op aarde het liefste zijn, kunnen op deze wijze de genade ontvangen. O, kom tot Jezus en drink!

Velen van u leven in een goddeloze plaats; kom tot Jezus en drink, en u zult een fontein van de genade voor uw woonplaats worden. Uit u zullen stromen des levenden waters vloeien. Och! of u allen, die de Heere Jezus kent, uit Zijn volheid wilde drinken, en deze verwaarloosde plaats zou zelfs als een hof des Heeren geheel bevochtigd worden!

2. Een nieuwe toetssteen of u tot Jezus gekomen bent. Indien u in Christus gelooft, hebt u de Geest ontvangen, en uit Hem moeten stromen des levenden waters vloeien. Is dit het geval? Helaas! hoe velen van u moeten antwoorden: nee, wij weten niet wat u bedoelt.

1ste. Zijn er niet onder mijn broeders, wier hart meer op een poel van ongerechtigheden dan op een _fontein des levenden waters gelijkt? Zijn er niet sommigen, die uit hun hart stromen zenden, die verderf en gif verspreiden waar zij heenkomen? Zijn er niet

sommigen, die stromen van vreselijke verdichtingen en onreine begeerten uitstorten? Zijn er niet die schandelijke gesprekken, dwaze, onbetamelijke taal en spotternij voortbrengen? ach, hoe duidelijk is het, dat u nooit tot Jezus gekomen zijt! De stroom van de genade vloeide nooit in die onreine boezem.

2e. Zijn er niet sommigen als gesloten fonteinen? Zij hebben de schijn van tot Jezus te komen, maar zij geven geen levende stroom. Ik ben niet zeker van u. Ieder, die in de Heere Jezus gelooft, moet de Geest ontvangen. Ieder, die de Geest ontvangt, zal het doen blijken door de stromen levend water, die uit hem vloeien. Laat u niet misleiden, mijn geliefde vrienden. Hij, die de gerechtigheid doet, is rechtvaardig. Indien u een dood, nutteloos leven leidt, bent u geen Christen. "Onderzoek uzelf, of gij in het geloof zijt, beproeft uzelf. Of kent gij uzelf niet, dat Jezus Christus in u is, tenzij dat gij enigszins verwerpelijk zijt?"

7. WIJ WILDEN JEZUS WEL ZIEN. Johannes 12: 20-26

"En er waren sommige Grieken uit degenen die opgekomen waren, opdat zij op het feest zouden aanbidden; dezen dan gingen tot Filippus, die van Bethsaïda in Galiléa was en baden hem, zeggende: "Heere, wij wilden Jezus wel zien."

Filippus kwam en zei het Andreas. En Andreas en Filippus zeiden het wederom aan Jezus. Maar Jezus antwoordde hun, zeggende: De ure is gekomen, dat de Zoon des mensen zal verheerlijkt worden. Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u: indien het tarwegraan in de aarde niet valt en sterft, zo blijft het alleen, maar indien het sterft, zo brengt het veel vrucht voort. Die zijn leven liefheeft, zal hetzelfde verliezen, en die zijn leven haat in deze wereld, zal hetzelfde bewaren tot het eeuwige leven. Zo iemand Mij dient, die volge Mij. En waar Ik ben, aldaar zal ook Mijn dienaar zijn. En zo iemand Mij dient, de Vader zal hem eren." (Joh. 12: 20-26).

I. Geef acht op de wijze waarop deze Grieken hier de Heere Jezus zochten.

1. Zij kwamen niet dadelijk tot Jezus, maar zochten een omweg: "Dezen dan gingen tot Filippus." Hadden zij de grote last van zonden, die op hen lag, gevoeld, of indien zij de genade en de bereidwilligheid van de Heere Jezus gezien hadden, zouden zij zich aan Zijn voeten geworpen hebben. Maar hun belangstelling was werkelijk niet groot. Als de tollenaars en zondaars over hun ziel bevreesd waren, wordt er van hen gezegd dat zij tot Jezus gingen. Zij gingen niet tot Filippus of tot Andreas of tot enig ander mens, maar zij gingen tot Christus. Zij zagen dat Hij de heilfontein voor hun arme zielen was, en de gehele wereld kon hen niet van Hem afhouden.

Toen de zondares wist dat Jezus in het huis van de Farizeeër brood at, kwam zij en zette zich neer aan Zijn voeten. Zij vroegde geen vergunning, zij kon niet blijven staan, maar stortte haar bedorven ziel uit aan Zijn voeten, waste dezelve met haar tranen en veegde ze af met het haar van haar hoofd. Zo is het ook nu nog. Indien u de last van de zonden gevoelt gelijk u ze gevoelen moet, indien u de vrije genade van Christus kent gelijk u ze kennen moet, dan zou u door de schare heendringen om tot Christus te komen. U zou zeggen: Maak plaats, dat ik tot Hem mag gaan. Hij roept mij, Hij roept de grootste van de zondaren: Heere, hier ben ik; was mij in Uw bloed, of anders moet ik sterven. Indien u al de bedorvenheid van uw ziel gevoelt en zo u gelooft in de vrije en volle genade, dan zult u de mensen geen toestemming vragen, maar dadelijk tot Jezus gaan.

2. Zij vraagden allen om Jezus te zien: "Heere, wij wilden Jezus wel zien." Dit duidt aan hoe weinig het hun ernst was om door Christus zalig te worden. Om dezelfde reden klom Zacheüs op de vijgenboom om Jezus te zien. Om dezelfde reden verlangde Herodes om Jezus te zien, want hij hoopte van Hem enig teken te zien, evenals u uit aardse nieuwsgierigheid een tovenaars of waarzegger zou willen zien. Van sommigen wordt gezegd: "Gij zoekt Mij omdat gij van de broden gegeten hebt en verzadigd zijt." (Joh. 6: 26).

Hoe geheel anders wanneer mensen werkelijk door de Heilige Geest veranderd worden! Toen Job beangst was voor zijn ziel, riep hij uit: "Och, dat ik wist dat ik Hem vinden zou! ik zou tot Zijn stoel komen." (Job 23: 3). Hoe geheel anders het geroep van de Bruid: "Ik hield Hem en wilde Hem niet laten gaan, mijn Liefste is mijne en ik ben de Zijne!" Hoe geheel anders het zeggen van Paulus: "Ik acht alles voor dreck, dat ik Christus mag gewinnen en in Hem gevonden worde."

O, broeders, indien u geleerd wordt door de Geest, dan zal geen uitwendig gaan naar Jezus uw ziel bevredigen. U moet reeds een voorsmaak van Hem hebben. U moet zien en

smaken dat de Heere goed is. Velen onder u horen graag over Jezus spreken, u hoort graag mooie beschrijvingen van Hem. Maar indien u door de Geest geleerd wordt, dan zal niets u bevredigen dan onder Zijn schaduw te zitten, in Hem gevonden te worden, de duif te zijn door Zijn hand verborgen, "in de rotsspleten en in het verborgen van een steile plaats" (Hooglied 2: 14), gewassen in Zijn bloed en wedergeboren door Zijn Geest.

3. Een voorname oorzaak van hun weinige belangstelling was mensenvrees. De woede van de vijanden van Christus werd al erger en erger. Weinige dagen van te voren hadden zij het plechtige besluit genomen Hem ter dood te brengen. Er wordt ons gezegd dat zij beraadslaagden dat zij ook Lazarus doden zouden, zo bloeddorstig waren zij. Er staat dat velen van de overpriesters ook in Hem geloofden. Maar om van de Farizeeën wil beleden zij het niet, want zij hadden de eer van de mensen liever dan de eer van God. Zonder twijfel stilde de haat van de vijanden van Christus de belangstelling van deze Grieken. Dit deed hen waarschijnlijk het eerst tot Filippus gaan. Het maakte hen voorzichtig in hun woorden: "Heere, wij wilden Jezus wel zien." Hoe waar wordt er gezegd: "De vreze des mensen brengt een strik." Het brullen van de leeuw heeft menigeen van Christus afgebracht. Is dit niet het geval met u? Wat zal mijn familie, wat zullen mijn metgezellen, wat zal de wereld zeggen indien ik tot Christus zou gaan en alles voor Hem zou verlaten? Dit drieërlei gebrul van de leeuw heeft menige ziel in het verderf gestort. hoeveel onder u gevoelden somtijds werkelijk de behoefte om behouden te worden? Misschien boog u uw knieën en bad in oprechtheid om van uw zonden verlost te worden. Maar een vriend kwam binnen, een vrolijk spel werd voorgeslagen en u had de moed niet om nee te zeggen. U verlangde te zeggen: ik heb de Heere beginnen te zoeken, ik heb mijn knieën gebogen, ik heb gebeden om zalig te worden. Maar u kon het niet zeggen; uw tong bleef steken en u keerde terug tot uw uitbraaksel en tot uw wenteling in het slijk. Helaas! U had de eer van mensen liever dan de eer van God. "Hoe kunt gij geloven, gij, die eer van elkaar zocht en niet de eer die van God komt?" Welk een dwaasheid de toorn van een worm uit stof meer te vrezen dan de toorn van de almachtige God! De lach van de spotters meer te vrezen dan de uitspraak van Christus: "Gaaf weg, gij vervloekten!" "Vreest u niet voor degenen die het lichaam doden en daarna niet meer kunnen doen, maar vreest Dien Die, nadat Hij gedood heeft, ook macht heeft in de hel te werpen." (Luk. 12: 4).

II. Het antwoord van Christus.

1. Hij toont hen aan dat Hij sterven moet voordat de mensen Hem in waarheid zullen zoeken: "De ure is gekomen dat de Zoon des mensen zal verheerlijkt worden." Er is iets plechtigs in dit antwoord van Christus. Hij zag dat deze Grieken geen ware behoefte aan Hem hadden, en Hij zei aan Zijn discipelen dat alleen degenen, die in Hem een gekruisigde Christus zien, tot Hem zullen komen. Alsof Hij zeggen wilde: "Ik ben gelijk aan een tarwegraan: indien het niet in de aarde valt en sterft, blijft het alleen, maar als het gezaaid wordt en sterft, brengt het veel vrucht voort. Zo, indien Ik niet sterf, dan zal niemand tot Mij komen. Maar indien Ik voor zondaars sterf en voor hen begraven word, dan zullen zij tot Mij komen."

1ste. De dood van de Heere Jezus is het schoonste dat ooit de wereld zag. Waarom vernederde zich Degene, die van het begin van de wereld af de heerlijkheid van de Vader en het uitgedrukte Beeld van Zijn zelfstandigheid was, zodat Hij gelijk werd aan een tarwegraan, dat in de aarde verborgen wordt en sterft? Waarom werd Hij in het koude graf in de rotsen gelegd? Was het niet daarom, omdat er een grote vloek op de mensen rustte? Zou Christus over Jeruzalem geweend hebben, indien er geen hel geweest was? Zou Hij onder de toorn van zijn Vaders gestorven zijn, indien er geen toekomstige toorn te vrezen was? O, geruste zondaar, u die beuzelt met het evangelie, en met eerbied toeluistert, u die

dikwijls zegt: "Heere, wij wilden Jezus wel zien," maar die Hem nooit vindt, ga naar Gethsémané, zie daar Zijn onuitsprekelijke zielsangsten; ga naar Golgótha, zie daar de toorn over Zijn vermoeide ziel uitgestort; ga naar het graf, en zie het tarwegraan dood in de aarde liggen. Waarom al dat lijden voor die Ene, indien er geen toekomstige toorn voor de ongelovigen, die geen borg hebben, te vrezen is? O, het tarwegraan in de aarde is het treffendst schouwspel in het heelal.

2e. Het is het aantrekkelijkste gezicht. "Wanneer Ik van de wereld zal weggegaan zijn, zal Ik hen allen tot Mij trekken." Deze arme Grieken gevoelden geen behoefte aan Christus, maar zij zagen nog minder Zijn bereidwilligheid om in hun noden te voorzien. Indien zij gezien hadden welk een toevlucht er in Zijn woorden voor zondaars is, indien zij gezien hadden, hoeveel plaats er is voor de grootste van de zondaren, dan zouden zij iedere moeilijkheid getrotseerd hebben om tot Jezus te komen. Niets in de wereld zou hen van Jezus kunnen terughouden. De vreze van de mensen zou geweest zijn als een strohalm; zij zouden niet geroepen hebben: "Heere, wij wilden Jezus wel zien," maar: "Trek mij en ik zal U nalopen. Verberg mij in de spleten van Uw rots." "Ik heb grote lust om te zitten onder de schaduw van de appelboom." Dit gezicht bracht op het pinksterfeest drieduizend mensen tot Jezus. Het tarwegraan, dat voor ons stierf, is de ware magneet om ijzeren harten tot Hem te brengen. Door de natuurlijke zeilsteen mag het ijzer teruggaan, maar de ziel, die eens tot Christus gebracht is, kan niet meer teruggaan.

O, bidt dat u tot de Heere Jezus mag gebracht worden. Sommigen onder u verkeren in deze toestand. De Heere Jezus is aan uw ene zijde, satan aan de andere en u in het midden, en beiden zoeken uw ziel te naderen. O, bidt dat de Heere Jezus de overhand mag hebben. Zijn open armen aan het kruis zijn naar u uitgestrekt, de wonde in Zijn zijde nodigt u uit om tot Hem te komen. "In Mij zult u vrede hebben."

3e. Hij toont aan dat de mensen zich aan Hem moeten vasthouden wat het ook kosten mag. "Die zijn leven liefheeft zal hetzelfde verliezen, en die zijn leven haat in deze wereld zal hetzelfde bewaren tot het eeuwige leven." Deze arme Grieken waren vol mensenvrees. Zij waren bevreesd dat zij uit de synagogen zouden geworpen worden, of dat zij misschien Galileërs of Nazareners zouden genoemd worden, of misschien dat zij zouden uitgelachen worden en zo de eer bij de mensen verliezen; dit alles maakte hen bevreesd om tot de Heere te komen. De Heere Jezus nu toont hen aan, dat dit niet de wijze is waarop ontwaakte zielen Hem zoeken moeten, alsof Hij zou zeggen: Ga heen en zeg hun dat zij door tot Mij te komen het eeuwige leven vinden zullen, en daarom moet al het andere op zij gezet worden. Ik ben het enig nodige, Ik ben de parel van grote waarde. Zij, die Mij zoeken, moeten al hetgeen hun in de weg staat verwijderen. Zelfs indien zij door tot Mij te komen, hun leven moesten verliezen, zouden zij het eeuwige leven vinden. "Die zijn leven verliest om Mij nentwil, die zal hetzelfde vinden." (Markus 8: 35). Zij, die Christus in Zijn volle waarde kennen, zullen alle dingen opofferen om Hem te vinden. Die dit niet willen doen, zullen Hem nooit vinden.

Gebruik

1ste. Overweeg hoe dierbaar Christus is: "In Hem is het eeuwige leven." In Hem is vergeving voor de grootste van de zondaren. In Hem is vrede van het geweten, vrede met God. In Hem is rust te vinden voor de vermoeide ziel; de Weg tot de Vader is geopend. In Hem is een fontein van levend water, van grote rijkdom, vol van genade en waarheid voor zwakke en vermoeide zielen. In Hem is vrijspraak voor de dag des oordeels en een heerlijke kroon. O, zou u hierom niet alles verlaten? Zal een aardse lust, of een genoegen, of de glimlach van een vriend u van dit alles afhouden? "Hetgeen het oog niet heeft gezien, en het oor niet heeft gehoord, en in het hart des mensen niet is opgeklommen, hetgeen God bereid heeft dien, die Hem liefhebben." (1 Cor. 2: 9).

2e. Bedenk hoe ongelukkig uw toestand is zonder Hem. Het getal van u zonden is oneindig: "Ontelbare zonden omringden mij." Uw hart is vol van boosheid, geneigd om tot in alle eeuwigheid te zondigen. God is ten allen dage toornig over u. In Christus alleen kunt u schuilen. Indien u niet tot Hem gaat, zult u nooit zalig worden. U zult buiten de ark zijn wanneer de vloed komt. U zult kloppen en roepen: Heere! Heere! Maar het zal te laat zijn. God zal uw vijand zijn. De grote dag van Zijn wraak zal komen, en wie zal dan bestaan?

Sommigen van u hebben iets gevoeld, hoe verschrikkelijk het is een eeuwigheid te verliezen, maar u hebt nooit een miljoenste gedeelte van de werkelijkheid ondervonden. O, zult u dan toelaten dat één nietige begeerlijkheid of hoogmoed of lust tot opschik of een Herodias u van Christus aftrekt? Neem het vaste besluit om u aan Hem vast te houden wat het u ook kosten mag. Indien een bezigheid u te veel tijd wegneemt, uw rustdagen stoort, u verhindert om tot Christus te komen, laat die varen. Indien er een genoeg is, dat uw overtuiging in slaap wiegt, u traag maakt tot het gebed en het lezen van de Bijbel, uw lust tot de wereld en de zonde opwekt, laat die varen. Indien zich een vriend tussen u en Christus plaatst, indien hun gezelschap u verhindert om Christus te zoeken, trek u van hem af; indien hun ijdel gesprek u terugbrengt tot de wereld, laat hen dan gaan. Het is niets of zij u bespotten en uitlachen, u dwaas vinden, u een fijne noemen, het zal u niet schaden. Eén ding is nodig, namelijk Christus, en de eeuwigheid is niet ver meer. Indien u dit niet doet, zult u uw ziel verliezen. Gelijk Paulus acht alle dingen schade te zijn.

3e. Indien wij van Christus willen zijn, moeten wij onszelf Hem voor altijd ten dienste stellen. De arme Grieken zeiden: "Heere, wij wilden Jezus wel zien." Jezus zegt hier tot hen, dat het niet genoeg is om Hem te zien: "Zo iemand Mij dient, die volge Mij." Velen willen graag van de hel verlost worden, maar zij hebben geen lust om zichzelf aan Christus te geven en Zijn dienaars en volgelingen te zijn. Maar ieder, die door de Heilige Geest geleerd is, geeft zich aan de Heere over. Matthéüs deed dit. De Heere zei: "Volg Mij". En hij stond op en verliet alles om Jezus te volgen. Degene, die werkelijk van God geleerd is, vindt de last van de in hem wonende zonden groter dan de vreze van de mensen. "In mij, dat is in mijn vlees, woont geen goed; ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?" (Rom. 7: 24). Deze ziel is daarom willig om zich voor altijd aan Christus te geven, willig om zijn oor doorboord te hebben aan de deur van Gods huis. Dit zal geveinsdheid aan het licht brengen. Wees u bereid om een dienaar van Christus te worden, Hem in alle moeilijkheden te volgen en u naar de leer van het evangelie te schikken? Zo niet, dan bent u een geveinsde. Bereken de kosten om tot Christus te komen.

I. De beloning.

1. U zult met Christus zijn. U mag door de mensen verstoten worden, zelfs door vader en moeder, u mag tot het afschrapsel van de mensen gerekend worden: "Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn," zijn met het Lam op de berg Sion. Zit met Mij op Mijn troon: "Vader, Ik wil, dat waar Ik ben, ook die bij Mij zijn, die u Mij gegeven hebt, opdat zij Mijn heerlijkheid mogen aanschouwen." (Joh. 17: 24).

2. De Vader zal u eren. U zult de eer bij mensen verliezen, misschien ook van sommigen uw goede naam, maar u zult door God geëerd worden.

1ste. In deze wereld. U zult Hem dierbaar zijn. Hij zal u met Zijn oog geleiden, uw gebed verhoren, in moeilijkheden met u zijn, en Zijn geest geven, Zijn engelen gebieden dat zij over u de wacht houden, Hij zal met u in de dood zijn.

2e. In eeuwigheid. Hij zal u aannemen en u zalig maken. Hij zal de tranen van uw ogen afwissen en uw God zijn. Jezus zal u voor Zijn Vader belijden: Deze ziel volgt Mij.

8. *Christus de Weg, de Waarheid en het Leven.* Johannes 14: 6

“Jezus zei tot hem: Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij”.

Het is door een kerkleraar uit vroeger eeuwen opgemerkt, dat God meermalen deze weg met ons inslaat, om ons juist dan, als wij nog het diepst in de zonden tegen Hem verzonken zijn, de grootste zegeningen te bereiden, teneinde in ons Zijn liefde op het hoogst te verheerlijken.

Wij treffen daarvan een voorbeeld aan in de woorden, die ik u heb voorgelezen. Het hart van Jezus vloede nimmer zo over van tedere, ontfermende liefde dan toen Hij tot Zijn jongeren zei: “Ulieder hart worde niet ontroerd.” Zij waren ontroerd door vele oorzaken Hij had hun voorspeld, dat één van hen Hem zou verraden, dat een ander Hem zou verloochenen en dat zij allen aan Hem geërgerd zouden worden in diezelfde nacht. En wellicht dachten zij, dat Hij van hen scheiden zou in Zijn toom.

Maar wat ook de oorzaak van hun ontroering geweest moge zijn, het hart van Jezus was als een fles, boordevol en deze woorden waren de overvloeiende druppels van Zijn liefde: “Ulieder hart worde niet ontroerd, gijlieden gelooft in God, gelooft ook in Mij”. Zeker, zulke woorden vol tedere, trouwe liefde waren nooit tevoren in deze koude wereld gesproken. En stelt het u dan eens voor, hoe koel, hoe dwaas, hoe ongerijmd de vraag is, welke Thomas doet, temidden van deze hemelse taal. Thomas zei tot Hem: “Heere, wij weten niet, waar Gij heen gaat, en hoe zouden wij de weg weten?” En toch, met hoeveel nederbuigende goedheid verdraagt de Heere hun ongevoelige onwetendheid. Hoeliefdevol vgrklaart Hij hun de allereerste waarheden der zaligheid. Hij geeft niet alleen antwoord, maar meer dan dat, ja, Hij schenkt hun boven bidden en denken. Thomas vroeg naar de weg, maar Christus antwoordt:

“Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij.”

Deze woorden zijn een volledige beschouwing van het Evangelie en wij willen daarom overgaan tot de overdenking van de bijzonderheden, die er in zijn opgesloten. Wij zien:

1e. Christus is de Weg.

2e. Christus is de Waarheid.

3e. Christus is het Leven

1e. Christus is de weg.

“Ik ben de weg, niemand komt tot de Vader dan door Mij”. Op iedere bladzijde getuigt de Schrift, dat wij van nature geen toegang tot God hebben. Wij zijn van nature beladen met zonden en God is naar Zijn Wezen vlekkeloos heilig, dat is, Hij heeft een afkeer van de zonde. Even als de plant, die haar naam heeft van haar gevoeligheid, vanwege haar aard, voor de aanraking van de hand van een mens, ineens krimpt en haar bladeren sluit, zo schuwt God uit Zijn aard voor de aanraking met de zonde. Hij is van de zondaren gescheiden tot in eeuwigheid. Hij is te rein van ogen, om het kwade te aanschouwen.

Dit werd Adam en de aartsvaders met nadruk ingeprint. Zolang Adam in de staat der rechtheid wandelde, woonde God in hem, wandelde God met hem en onderhield Hij Zich met hem. Maar toen Adam viel, dreef God de mens uit Eden en stelde cherubim tegen het oosten van de hof en het vlammig lemmet van een zwaard, om te bewaren de toegang tot de boom des levens. Dit vlammend zwaard tussen de cherubim was een schitterend

zinnebeeld van God; van die God, Die rechtvaardig is en de zonde haat. In het braambos verscheen Hij aan Mozes als een verterend vuur. In de tempel woonde Hij tussen de cherubim, in de zachte glans van de Schechina. Maar hier verscheen Hij tussen de cherubim als een zwaard, een rechtvaardig God, Die de zonde haat.

Wij mogen niet verzuimen op te merken, dat dit vlammig lemmer elke toegang tot de boom des levens afsneed. Wanneer het niet elke weg had afgesloten, wanneer het op een enkel voetpad niet afwerend gebliksemd had, dan zou Adam over dat voetpad hebben kunnen binnensluipen en zichzelf een weg hebben kunnen banen tot de boom des levens. Maar neen, welk pad hij zocht in te slaan, hoe nauw, hoe steil en moeilijk het ook zijn mocht, hoe heimelijk hij ook voortsloopte, altijd blonk dit vlammend zwaard hem tegen, en scheen hem toe te roepen: "Hoe kan een mens rechtvaardig zijn voor God? Uit de werken der wet zal geen vlees gerechtvaardigd worden". Wel mocht Adam troosteloos vederzitten, afgemat van het vruchteloos zoeken naar de weg des levens, daar de mens uit zichzelf niet tot de Vader komen kan.

Maar Christus zegt: "Ik ben de Weg", gelijk Hij ook in Psalm 16 zegt: "Gij zult mij het pad des levens bekend maken". Niemand had dit pad des levens kunnen uitvinden, maar Jezus zegt: "Gij zult het Mij bekend maken, verzadiging der vreugde is bij Uw aangezicht, liefelikheden zijn in Uw rechterhand eeuwiglijk". Jezus had medelijden met Adams arme nakomelingen, die zich vruchteloos afmatten, om de weg naar het Paradijs Gods te vinden en Hij verliet de schoot des Vaders, om ons de weg tot het hart des Vaders open te stellen. En hoe deed Hij dit?

Door aan de waakzaamheid van het zwaard te ontkomen? Neen, want het keerde Zich naar alle zijden en sneed elke toegang af. Door van Zijn Goddelijk gezag gebruik te maken en het glinsterend lemmer door Zijn machtwoord te doen wijken? Neen, want dan zou Hij de wil Zijns Vaders onteerd hebben, in plaats van die te verheerlijken. Daarom werd Hij Mens in onze plaats, ja werd zonde voor ons gemaakt. God deed ons aller ongerechtigheid op Hem aanlopen. In onze plaats trad Hij op om het bliksemend zwaard tegen te gaan en Hij viel onder het dodelijk lemmer, want Hij gedacht het woord van de profeet, waar geschreven staat: "Zwaard ontwaak tegen Zijn Herder en tegen de Man, Die Mijn Metgezel is, spreekt de Heere der heirscharen".

En nu, sinds het blinkend lemmer de zijde van de Verlosser heeft doorboord, mag de grootste der zondaren, wie of wat hij ook zijn mag, ingaan over Zijn bloedig lichaam en hij zal toegang vinden tot het paradijs Gods, om te eten van de boom des levens en te leven in eeuwigheid. Kom dan haastig, aarzel niet, want Hij zegt: "Ik ben de Weg".

Dezelfde waarheid, dat de mens van nature geen toegang tot God heeft, werd ook op indrukwekkende wijze aan Mozes en het volk Israëls ingeprent. Toen God zich verwaardigde onder de kinderen Israëls te wonen, woonde Hij meer bijzonder in het Allerheiligste, het binnenste gedeelte van de Joodse tempel. Daar rustte, tussen de cherubim, het zichtbare teken van Zijn tegenwoordigheid, dat ons nu eens beschreven wordt als een ontoegankelijk licht, dan weer als een wolk, die de tempel vervulde. Maar dit binnenste vertrek, dit allerheiligste of verborgene, zoals het in de Psalmen wordt genoemd, was van het heilige afgescheiden door een gordijn of voorhangsel, waardoor niemand mocht binnengaan, opdat hij niet gedood zou worden. Behalve de Hogepriester, die eenmaal in het jaar inging, ofschoon niet zonder bloed.

Nu kon geen schilderij duidelijker hebben uitgedrukt dat de weg tot het heiligdom nog niet openbaar gemaakt was, dat geen zondaar de weg wist om tot Gods gemeenschap te geraken. Maar Jezus zegt: "Ik ben de Weg". Het smartte Jezus, dat wij van het allerheiligste, van de tegenwoordigheid Gods waren buitengesloten, want Hij wist bij ervaring dat in die tegenwoordigheid alleen verzadiging van vreugde te vinden is. Maar

hoe opende Hij die weg? Rukte Hij het voorhangsel weg, opdat wij heimelijk tot in de tegenwoordigheid des Vaders konden doordringen?

Nee, Hij offerde Zichzelf, een offerande om de Goddelijke gerechtigheid te voldoen en ons met God te verzoenen. Hij zei: "Het is volbracht", en het hoofd buigende gaf Hij de geest. En ziet, het voorhangsel van de tempel scheurde in tweeën, van boven naar beneden. Het is volbracht, de vloek der wet is gedragen, aan de eis der wet is voldaan, de toegang is geopend, het voorhangsel is gescheurd, van boven tot beneden. Geen draad van het vreselijke gordijn is overgebleven, om ons de toegang te beletten. De schuldigste en snoodste zondaar onder u, ieder mag nu vrij ingaan door het van één gescheurde voorhangsel, in het licht van Jehovah's aangezicht, om te wonen in Zijn huis en om de liefelijkheden des Heeren te aanschouwen en te onderzoeken in Zijn tempel.

En nu, mijn vrienden, bent u langs die weg tot de Vader gegaan? Jezus zegt: "Ik ben de weg; niemand komt tot de Vader dan door Mij". Als u dan nog uw eigen weg wilt gaan, welke die ook zij, hetzij een weg van tranen, boete, beloften van bekering, of van hoop, dat God niet zo gestreng zal handelen; als ge niet gewaarschuwd wilt zijn, zult ge in de dag des oordeels ondervinden dat het zwaard van de engel elke toegang afsnijdt en gij een prooi zijt gelaten voor het verterende vuur.

Maar o, indien er één van u erkent, dat gij in uzelf verloren zijt, ziet, Christus zegt tot u: "Ik ben de Weg", gelijk Hij op een andere plaats zegt: "Ik ben de deur". Het is een ruime, vrije, open weg, een weg voor zondaren. Waarom dan een ogenblik gewacht? Daar was eens een scheidsmuur tussen u en God, maar Christus heeft die nedergeworpen. God was eens vertoornd, maar Zijn toom is afgekeerd van dit gezegend pad. In Christus is Hij voldaan, voor eeuwig voldaan.

2e. Christus is de Waarheid.

De gehele Bijbel en de ondervinding der mensen van alle tijden geven getuigenis, dat wij van nature de waarheid niet kennen. Ongetwijfeld zijn er vele waarheden, die ook de onbekeerde kent. Hij kan de waarheden van wis- en rekenkunde bevatten, hij kan vele alledaagse waarheden verstaan, maar daarom kan van een onbekeerd mens niet gezegd worden, dat hij de waarheid kent. Want Christus is de Waarheid, Christus kan de sluitsteen van de boog der waarheid genoemd worden. Neem de sluitsteen van een boog weg en het geheel verandert in een puinhoop. Dezelfde stenen zijn er wel, maar zij zijn alle ineengestort en liggen verward door elkander, zonder orde, zonder doel. Zo ook, neem Christus weg en de hele boog wordt een puinhoop. Dezelfde waarheden mogen daar gevonden worden, maar zij zijn alle uit haar verband gerukt, zonder samenhang, zonder orde, zonder nuttigheid. Christus kan de zon van het waarheidstelsel genoemd worden. Neem de zon uit ons planetenstelsel weg en alle sterren komen in verwarring. Wel zouden het dezelfde planeten zijn, maar zij zouden in eindeloze verwarring tegen elkaar botsen. Zo ook, neem Christus weg, en het gehele waarheidstelsel komt in verwarring. Dezelfde waarheden mogen in het gemoed gevonden worden, maar alle zijn in strijd met elkander doorengemengd, want de weg der goddelozen is als de donkerheid, zij weten niet waarover zij struikelen zullen. Maar laat Christus aan een onbekeerd gemoed geopenbaard worden, niet slechts door een mens die hem van Christus spreekt, maar laat de Geest van Hem openbaren en dan zal er niet alleen een waarheid, maar dé Waarheid ontdekt zijn. Dan wordt iedere waarheid in het verband hersteld en dienstbaar gemaakt aan het hart. Nu kent zo iemand de waarheid met betrekking op zichzelf. Verliet de Zoon van God werkelijk de schoot des Vaders, om de toorn Gods in onze plaats te dragen? Dan moet ik een kind des toorns zijn. Werd de Heere Jezus een dienstknecht, opdat Hij in de plaats van

zondaren de wil Gods vervullen zou? Dan ben ik ontbloot van alle gerechtigheid, een kind der ongehoorzaamheid.

Anderzijds, als hij Christus kent, kent hij de waarheid met betrekking op God. God gaf uit vrije genade Zijn Zoon voor ons allen over in de dood, maar dan is er, als ik in Jezus geloof, voor mij geen verdoemenis. *God is dan mijn Vader, en God is liefde.*

Mijn vrienden, hebt u Christus, die de waarheid is, gezien? Heeft Hij Zich aan u geopenbaard, niet door vlees en bloed, maar door de Geest van God? Dan weet gij hoe waar het is, dat in Hem al de schatten der wijsheid en der kennis verborgen zijn. Dan weet ge, dat Hij is de Alfa en de Omega, het begin en het einde van alles wat wij weten. Al uw kennis is gelijk aan een brug zonder sluitsteen, aan een planetenstelsel zonder zon. Wat zal het u in de plaats des verderfs baten, dat gij al de wetenschappen van deze wereld, heel haar geschiedenis en haar staatkunde in uw kortstondig leven gekend hebt? Weet ge niet, dat zelfs deze kennis in de hel voor u in een foltering zal veranderd worden? O, hoe zult ge in die dag wensen, dat gij minder uw nieuwsblad en meer uw Bijbel gelezen had. Dat ge onder alles wat ge verkregen hebt, verstand gekregen had en onder alles wat ge gekend hebt, de Zaligmaker had gekend, Wie te kennen het eeuwige leven is.

Want 3e. *Christus is het leven.*

De gehele Bijbel geeft getuigenis, dat wij van nature dood zijn door de misdaden en de zonden, dat het ons even onmogelijk is heilig in deze wereld te leven, als het een dode zijn zou, op te staan en te gaan wandelen.

Schrift en ervaring getuigen eenparig, dat wij dood zijn door de misdaden en de zonden en toch is het geen dood, waarin wij geheel werkeloos zijn, want wij worden gezegd te wandelen naar de eeuw dezer wereld, naar de overste van de macht in de lucht. Deze waarheid wordt ons uitdrukkelijk geleerd in het gezicht van de profeet Ezechiël, toen hij door de Geest werd weggevoerd en gezet in het midden van een vallei vol doodsbeenderen. Als hij geheel rondom deze beenderen voorbij ging, zie, zo waren er zeer vele op de bodem dezer vallei, en zie, zij waren zeer dor. Dit is nu juist de toestand, waarin de wereld zich aan het oog van ieder kind van God vertoont. De doodsbeenderen zijn zeer vele en ze zijn zeer dor. En de christen doet dezelfde vraag, die de Heere tot Ezechiël richtte: "Zullen deze beenderen levend worden?"

O, zeker, mijn vrienden, leert de ervaring u niet hetzelfde? Het is waar, de doden kunnen niet weten dat zij dood zijn, en toch, als de Heere uw hart aanroert, zult ge dit ontdekken: wij profeteren over deze doodsbeenderen; want zo is de wil des Heeren, terwijl wij profeteren, worden zij door de adem des levens beziel. Ziet dan op uw leven terug. Ziet hoe gij naar de eeuw dezer wereld gewandeld hebt. Gij zijt altijd gelijk geweest aan een man, die met de stroom afdrijft en niet één die tegen de stroom in worstelt. Onderzoekt uw hart en ziet hoe het tegen alle geboden Gods gekeerd is. De zondag is voor u een kweuling, in plaats dat ge daarin uw blijdschap en eer zou vinden. En wanneer ge ooit beproefd hebt Gods geboden te onderhouden, als ge ooit geprobeerd hebt uw ogen te bewaren voor zondige begeerlijkheid, uw tong voor boze woorden, of achterklap, of bitterheid, uw hart voor haat, nijd of gierigheid, ik zeg, als ge dit ooit deed en ik veronderstel dat de meeste onbekeerden dit hebben gedaan - hebt ge dan niet ondervonden dat het u onmogelijk was? Het was u even onmogelijk, als de doden het leven te geven. Hebt ge dan niet ontdekt een strijd tegen uzelf?

O, hoe duidelijk werd het toen, dat gij dood, niet wedergeboren zijt. Verwondert u niet, dat wij tot u gezegd hebben: *gijlieden moet wedergeboren worden.* U moet met Christus verenigd worden, want Christus is het leven.

Veronderstel, dat het voor een dood lid mogelijk was om met een levend lichaam zo nauw verenigd te worden, dat al de aderen door het frisse bloed werden doorstroomd, dat been

aan been, zenuw aan zenuw, vlees aan vlees werd gevoegd, ziet u dan niet, dat dit lid, hoewel het tevoren dood was, nu een levend lid zou worden? Tevoren was het koud en stijf en onbewegelijk, aan het verderf ten prooi, maar nu is het warm en buigzaam, vol leven en beweging. Het is een levend lid, omdat het met het levende lichaam verenigd is. Of stel eens dat het voor een afgehouden tak mogelijk ware, om in een levende wijnstok zo volkomen ingeënt te worden, dat al de vezels door het milde sap gevoed werden, ziet ge dan niet dat die tak, hoewel hij tevoren dood was, een levende tak zou worden? Tevoren was hij dor en onvruchtbaar, nu is hij vol levenssap en kracht. Hij is een levende tak geworden, omdat hij verenigd is met de wijnstok, die zijn leven is.

Welnu, juist op dezelfde wijze is Christus het leven van iedere ziel, die Hem aanhangt. Die de Heere aanhangt is één geest met Hem. Is uw ziel gelijk aan een dood lid, stijf en koud, onbeweeglijk en aan het verderf ten prooi? Geef u aan Christus over, wordt door het geloof met Hem verenigd, en gij zult één geest met Hem worden, u zult warm worden en krachtiger vervuld van leven en werkzaamheid in de dienst van God.

Is uw ziel gelijk aan een afgehouden tak, dor, onvruchtbaar, beide, bladeren en vruchten missend? Geeft u over aan Christus, wordt met Hem verenigd en u zult van één geest met Hem zijn Gij zult de waarheid bevinden, dat Christus het Leven is. Uw leven zal met Christus verborgen zijn in God.

U zult zeggen: "Ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons Gods, Die mij lief gehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven".

Bedenkt daarom, mijn ongelovige vrienden, dat de enige weg voor u om heilig te kunnen leven, is met Christus verenigd te worden.

En u, mijn gelovige vrienden, bedenkt, dat als gij ooit in heiligmaking vertraagt, de reden daarvan is, dat gij niet meer zo nauw met Christus verenigd bent. *Blijf in Mij, en Ik in u, zo zult gij veel vrucht dragen. Zonder Mij kunt gij niets doen.* Amen.

9. CHRISTUS TEGENWOORDIG, EN TOCH ONBEKEND . Johannes 14:9

Ben Ik zo lange tijd met ulieden, en hebt Gij Mij niet gekend, Filippus? (Joh. 14: 9)

Gedurende de drie jaren van zijn openbare bediening was Christus nacht en dag met Zijn discipelen geweest. Zij hadden Hem in allerlei toestanden gezien, wandelende op de zee, de duizenden voedende, de doden opwekkende. Zij hadden al Zijn woorden gehoord in de synagogen, in de tempel, op de wegen. Hij had hen gevoed met melk, en niet met vaste spijs, hun zulk onderwijs gevende als zij in staat waren te kunnen bevatten. En nochtans is het verbazend hoe blind zij waren voor Zijn grootheid en heerlijkheid. Zij waren onverstandig en traag van hart om te geloven al wat de profeten van Hem gesproken hadden en alles wat Hij van Zichzelf had gesproken. De laatste nacht, welke Jezus met Zijn discipelen zou zijn, was daar, en Zijn hart was vervuld met een tederheid, die niet van de wereld is. Maar hoe voller en tederder Zijn heilig hart werd, des te dwazer en stomper werden Zijn discipelen. "Filippus zei tot Hem: "Heere, toon ons de Vader, en het is ons genoeg." Jezus zei tot hem: "Ben Ik zo lange tijd met ulieden, en hebt Gij Mij niet gekend, Filippus?"

Twee zaken geven aan dit antwoord van Jezus een bijzondere tederheid.

1ste. Hij herinnert Filippus dat Hij met hen was geweest. Hij was één met de Vader, was in de schoot van God, en nochtans was Hij gekomen en in hun midden geweest. Hij had het gezelschap van de Hem aanbeddende engelen verlaten om met hen te zijn, de Koning van de heerlijkheid was gekomen om te verkeren met nietige aardwormen. Had Hij hun van de hemel vriendelijk toegelachen, dat zou reeds groot en wonderbaar zijn geweest, maar Hij zegt: "Ik ben met u geweest, met u op de weg en bij de bron, met u op de zee en in de woestijn, Ik ben uw oudste broeder geweest, en hebt Gij Mij toch niet gekend?"

2e. Dat Hij met hen was geweest "zo lange tijd." Had de Zoon van God voor een ogenblik de aarde bezocht, het zou inderdaad wonderbaar geweest zijn. Maar het duurde jaren. Drie jaren was Hij met hen uit en ingegaan. Hij had hen onderwezen, hun de Schriften geopend, hen leren bidden, hen al die tijd als hun oudste broeder geleid, 2 gewillig om hun alles te verklaren. O, hoeveel tederheid is er dan in dat woord: "Ben Ik zo lange tijd met ulieden?"

Onderwerp. ***Wanneer Christus lange tijd met een ziel geweest is, verwacht Hij dat die ziel Hem kennen zal.***

I. Laat ons spreken van de Christenen.

1. Christus is geweest met de gelovigen. Hij zegt tot ieder kind van God: "Ik ben met u geweest."

1ste. In de bekering. Het is de openbaring van Christus aan de ziel, waardoor zij tot rust komt. Toen Christus zichzelf aan Saulus openbaarde, viel hij ter aarde en riep: "Heere, wat wilt u dat ik doen zal?" (Hand. 9: 6). Zo is het nog. Christus is met de ziel in de bekering. Bent u bekeerd? Dan bent u met Jezus geweest en Jezus is met u geweest.

2e. In de woestijn is Christus met de ziel. De ziel houdt zich vast aan haar Geliefde opkomende uit de woestijn. Zo u inderdaad gelovigen bent, dan weet u wat het is de liefelijke, zielversterkende tegenwoordigheid van de Geliefde te genieten.

3e. In tegenspoeden. Dan vooral is Christus met de ziel, wanneer zij zich in het vuur of in het water bevindt: "Wanneer gij zult gaan door het water, Ik zal bij u zijn." (Jes. 43: 2). En wederom: "Ik zal u geen wezen laten; Ik kom weder tot u." (Joh. 14: 18). Indien u

Christenen bent, dan hebt u het gevoeld dat Christus in de dag des kwaads bij u was. Wanneer de deuren gesloten zijn, dan staat Jezus in het midden en zegt: "Vrede!" 4e. In het gebed. "Waar twee of drie in Mijn naam vergaderd zijn, daar ben Ik in het midden van hen." (Matth. 18: 20). Hij is nabij in ons zuchten, in ons roepen, om ons gebed Gode welbehaaglijk te maken. 'Ook het eenvoudigste gebed van de eenvoudigste gelovige ontgaat Hem niet. Christenen, u weet dat Christus in het gebed met u is. Hierdoor juist hebt u vrijmoedigheid om tot de troon van de genade te naderen.

2. Christus is lange tijd met de gelovigen geweest: "Ben Ik zo lange tijd met ulieden?" Vraagt Hij. Christus was nog slechts drie jaar met de discipelen geweest, toen Hij dit zei. Gedurende veel langer tijd is Hij met sommigen van u geweest. Zie eens terug, geliefde Christenen, naar de weg langs welke Hij u heeft geleid. Deze dag is een verhevenheid, plaatst u daarop, en ziet eens achter u. Hoe lange tijd is Christus met u geweest? Enigen uwer, die reeds hoog bejaard zijn, werden in hun jeugd bekeerd: reeds een leeftijd is Christus met u geweest. Hij is met u geweest als uw Borg, als uw Sterkte, als uw oudste Broeder, als uw Pleitbezorger bij Zijn Vader. Reeds voor vele, zeer vele jaren is Hij aldus met u geweest. Indien deze of gene hooggeplaatste edelman u een bezoek kwam brengen, en als een vriend gemeenzaam met u verkeerde, zou u zulks een grote zaak noemen. Hoeveel groter zaak is echter deze! Christus is met u geweest, Christus kent u bij name, Christus heeft dikwerf tot u gezegd, evenals tot Zacheüs: "Heden moet Ik in uw huis blijven." (Luk. 19: 5). Sommigen zijn wellicht eerst onlangs tot de kennis van Christus gebracht. U hebt eerst voor korte tijd de deur geopend en Christus ingelaten. Toch is Hij reeds lange tijd met u geweest. Christus één enkele dag bij zich te hebben, is Hem lange tijd met zich te hebben: zo groot een eer is het zo rijk een zegen is het. Er is een dag op handen, wanneer u een ogenblik met Christus veel meer zult achten dan een geheel leven zonder Hem! "Eén dag in uw voorhoven is beter dan duizend elders." (Psalm 84: 11).

3. Christus berispt de gelovigen omdat zij zo weinig van Hem weten. "Hebt Gij Mij niet gekend, Filippus?" De apostelen wisten veel van Christus, en toch waren zij traag van hart om alles te geloven. Zo is het ook nu nog met de Christenen. Zij weten veel van Christus, en nochtans zijn zij traag van hart om alles te geloven. Aan vele zaken is het duidelijk te zien, dat de Christenen Christus niet kennen.

1ste. Weinig blijdschap onder de Christenen. Het wordt slechts zeer weinig gevoeld dat de zonden vergeven zijn. Enigen uwer, die betonen Christenen te zijn, zouden terugdeinzen voor de vraag of zij gevoelen dat hun zonden vergeven zijn. U schijnt die vraag te vrezen, als ware zij een onwettige vraag als ware zulks een geheim, hetwelk u niet weten kunt. Is dit het geval met u? Voorwaar, dan mag Christus ook tot u zeggen: "Ben Ik zo lange tijd met ulieden, en hebt Gij Mij niet gekend?" Is niet Christus aan u geopenbaard als gekruisigde Zaligmaker als de beker van de toorn van God tot de bodem toe ledig drinkende? "O, onverstandigen en tragen van hart om te geloven alles wat de profeten gesproken hebben!" (Luk. 24: 25).

2e. Weinig omgang met God. Wanneer u in de zonneschijn staat, dan voelt u de warme stralen van de zon; zo ook, wanneer u in Christus stond, dan zou u de warme stralen van zijn liefde gevoelen. Hoe weinig is dit het geval. De gelovigen worden genoemd een volk, dat nabij God is. Ingaande in het binnenste voorhangsel, komen zij in de nabijheid van de Vader, wonen zij in Zijn verborgen plaatsen, rusten zij onder Zijn schaduw. Weinig, zeer weinig wordt daarvan gezien. Wel mag Christus zeggen: "Ben Ik zo lange tijd met ulieden, en hebt Gij Mij niet gekend?" 3e. Weinig heiligheid. Ware het oog van de Christenen gevestigd op de heersende, biddende, komende Zaligmaker, hoe geheel

anders zouden zij zijn! Had u daarvoor ogen, wie behoorde u dan te zijn in heilige wandel en Godzaligheid!

(1) Hoeveel gierigheid wordt er nog gevonden onder degenen, die Christenen schijnen te zijn, hoeveel beschouwen het geld uitsluitend als het hunne, hoeveel gebruiken het slechts om zichzelf te goed te doen, om zichzelf genot te verschaffen, en dat, terwijl de zaak van Christus zo luid om offers roept!

(2) Hoeveel bitterheid is er onder velen, die zich als Christenen voordoen, hoeveel laten zich beheersen door een geest van hoogmoed en gebrek aan vergevingsgezindheid, hoeveel kunnen ontvangen beledigingen niet vergeten, en dorsten zelfs naar wraak!

(3) Hoeveel gelijkvormigheid aan de wereld is er in uw feesten en in uw opschik, in uw ijdele, ja zondige vermaken, en bovenal in uw gesprekken! Wie zou, u horende spreken, het kunnen weten dat u ooit bij Christus bent geweest, of dat Hij met u geweest is? Van waar dat alles? Omdat u Christus zo weinig kent. Na al de tijd, welke Christus met u geweest is, kent u Hem nog bijna in het geheel niet. Ach, laat toch dit jaar niet ten einde lopen zonder dat u zou besluiten Hem meer te leren kennen. Nog is Hij bij u. Een weinig tijd, en u zult Hem niet zien. Nog weinige dagen, en wellicht ziet u niets meer van Hem. Wie weet hoe spoedig de tijd van de genade voor u zal geëindigd zijn. Velen van u komen wellicht niet tothet einde van het volgende jaar. Wandelt in het licht, terwijl het licht nog voor u schijnt. Kent Christus, en u zult Hem gelijkvormig worden.

II. Laat ons spreken van de ontwaakten.

1. Christus is met de ontwaakte zielen.

1ste. Hij was het die u deed ontwaken. Niemand is van nature bekommerd over zijn ziel. Dit is een werk van Christus aan de ziel. Wanneer de bliksem door een bos is gegaan, en u ziet één of meer bomen door zijn sterke schichten gespleten, dan zegt gij: Hier is de bliksem geweest. Zo ook, wanneer u een hart ziet, dat verbroken is onder het gevoel van zijn verloren toestand, dan kunt u zeggen: Christus is hier geweest. Zijn enigen van u ontwaakt? dan is Christus bij u geweest. Hij zag u in uw zonden en dwaasheid. Hij had medelijden met u, kwam tot u, raakte uw hart aan, en maakte dat u gevoelde verloren te zijn, opdat u Hem als uw Zaligmaker zou zoeken. Twijfelt er niet aan dat Christus bij u geweest is.

2e. Hij zoekt de ontwaakte zielen, en zo is Hij bij hen. Wanneer een herder de verloren schapen op de bergen gaat opzoeken, dan is hij in het bijzonder bezorgd over die, welke bloedend en verwond, de bergen doen weergalmen van hun droef geblaas. Hij ontfermt zich over het verwonde schaap. Wanneer een goed geneesheer het hospitaal binnentreedt, dan voelt hij zich getrokken naar de legers van de gevaarlijkste zielen, naar de kribben dergenen die van pijn liggen te kermen; over de zodanigen ontfermt hij zich. Zo ook zoekt Christus de bloedende, kermende zielen met een bijzondere zorg: "De Geest des Heeren heeft Mij gezonden om te verbinden de gebrokenen van harte." (Jesaja 61: 1) "De Heere Heere heeft Mij een tong van de geleerden gegeven, opdat Ik wete met de moede een woord ter rechter tijd te spreken." (Jesaja 50: 4). Bent u een ontwaakte ziel? dan kunt ge u verzekerd houden dat Christus met u is, dat Hij zich over u onfermt.

2. Hij is dikwijls een lange tijd met hen. Sommige zielen blijven vaak een geruime tijd onder overtuiging van zonde, sommige zelfs maanden en jaren. Ik twijfel geenszins of dit jaar heeft vele zielen zien ontwaken. Christus is zeer lankmoedig over zulke zielen. Hij staat de hele dag aan de deur: "Ik heb Mijn handen de ganse dag uitgebreid tot een wederstrevig volk." (Jesaja 65: 2) En komt de nacht, nog blijft Hij staan en wachten: "Mijn hoofd is vervuld met dauw, Mijn haarlokken met nachtdruppen." (Hooglied 5: 2). Zijn er

wellicht ontwaakte zielen hier, welke mij horen spreken? Christus is reeds lange tijd met u geweest. De Bijbel heeft van Hem getuigd; nachten dag is Zijn getuigenis bij u geweest. Zijn dienstknechten hebben tot u van Jezus gesproken; zij hebben gewacht en zijn lankmoedig over u geweest. Christus zelf heeft Zich zorgvol over u neergebogen. Nog nooit heeft een bedelaar zo lange tijd aan de deur van een rijke man gestaan als Christus reeds aan uw deur gestaan heeft.

3. Velen hebben Hem nochtans niet gekend. Hoewel Christus zo lange tijd met de ontwaakte zielen geweest is, zullen nochtans velen Hem niet kennen. Hem te kennen is het eeuwige leven. Zij zouden van al hun smarten genezen zijn zo zij slechts op Hem wilden zien. Maar zij willen niet. Enigen van u zijn in die toestand. Dit is uw zonde en uw ellende. Christus heeft reeds lange tijd aan uw deur gestaan en geklopt. Had u opengedaan, u zou gezien hebben een bloedende Zaligmaker, een Borg, een gerechtigheid. U zou op Hem hebben gezien, en verlicht zijn geworden. Maar u wilde niet opendoen. Christus heeft gestaan en geroepen: "Indien iemand dorst, hij kome tot Mij en drinke." (Joh. 7: 37). U voelt grote dorst, en toch komt u niet tot Christus om te drinken. Christus heeft geroepen: "Komt tot Mij, allen die vermoeid en belast bent, en Ik zal u rust geven." (Matth. 11: 28). U gaat gebogen onder uw last, en toch wilt u niet tot Christus komen opdat u het leven mag hebben. Christus heeft geroepen: "Volg Mij;" (Luk. 9: 9), die Mij volgt, zal in de duisternis niet wandelen." (Joh. 8: 12). U dobbert tussen Christus en de wereld. U zit vast aan de wereld, hoewel ge u ellendig voelt. Hoe lange tijd zal dat aldus blijven? Is Christus zo lange tijd reeds met u geweest, en hebt u Hem toch niet gekend, arme bekommerde ziel? Bedenkt het wel, sommigen hebben als bekommerden geleefd, en zijn als bekommerden gestorven. Bedenkt het wel, het zal u de helse smarten nog verzwaren, dat Christus zo lange tijd met u was, en u Hem niet hebt willen kennen. Wendt u dan nu toch tot Christus. Laat het nieuwe jaar niet beginnen zonder dat u Christus kent.

III. Nog een woord over de niet-ontwaakten.

1. Christus is met hen. In zekere zin is Hij niet met hen. Zij zijn zonder Christus en zonder God in de wereld. In een andere zin is Hij wel met hen: "Ik weet uwe werken. (Openb. 3: 15).

1ste Hij is met hen in het huis Gods. Het is mij een zeer wondervolle zaak hoe Christus zovelen, die nog zonder Hem leven, beweegt om naar het huis Gods te komen; ik heb dat nooit kunnen verklaren. Grote scharen volgden Jezus; nog wordt Hij door de scharen gevolgd. Vraag. Wat brengt u naar het huis Gods? Het is de trekkende genade van Christus. Hier is Christus met u, Christus opent Zijn schatten, en zegt: "Komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld, en zonder prijs, wijn en melk." (Jesaja 55: 1).

2e. Hij is bij hen met Zijn voorzienigheid. De leidingen van Christus ten opzichte van niet ontwaakte zielen zijn menigmaal wonderlijk. De hand van Christus is daarin duidelijk zichtbaar: "Ik sta aan de deur en Ik klop." (Openb. 3: 20). In het nu verlopen jaar heeft Christus in Zijn voorzienigheid met velen van u getwist. Tot sommigen van u is Hij meermalen gekomen.

3e. Hij is met hen in hun zonden. Christus is tegenwoordig bij al hun onheilige feesten, Hij hoort al hun onheilige scherts, Hij is bekend met al hun begeerten, Hij weet al hun verbintenissen: "Ik weet uwe werken." Denkt u wel eens, wanneer u met het een of ander ijdel spel bezig bent, dat Christus aan uw zijde staat? Hij ziet de glimlach van vergenoegen op uw gelaat, maar Hij ziet ook de toorn van God die over uw zielen hangt. Hij ziet hoe ge uzelf met ijdele overleggingen misleidt, neerzittende aan de rand van de hel, en toch u vermakende met het nietige kinderspeelgoed van de wereld. Hoort wat Hij u toeroept: "Gij

dwazen! wanneer zult u verstandig worden?" (Psalm 94: 8) en wederom: "Heere, laat hem ook nog dit jaar." (Luk. 13: 8).

2. Hij is lange tijd met hen. Er is grond om te geloven dat Christus met de ziel twist van de vroegste jeugd af, dat Hij voortgaat met haar te twisten tot het einde toe. Sommige goede mensen hebben gemeend dat Christus het soms opgeeft en de ziel overgeeft tot de dienst van haar afgoden. Maar wellicht is het meer overeenkomstig de Schrift te zeggen dat Jezus de hele dag wacht. Hoe lange tijd heeft Christus reeds met sommigen van u getwist! Met deze dag zal wederom een jaar van Zijn twisting met u geëindigd zijn. Bedenkt het toch. O, welk een lankmoedigheid betoont u de Zaligmaker!

3. Nochtans kennen zij Hem niet. Ach, er is reden om te geloven, dat velen van u nog evenmin Christus kennen als op de dag, toen ik mijn bediening in uw midden aanvaard heb, ja evenmin als op de dag van hun geboorte. Kende u Christus, uw hart zou in u door het gevoel van de zonde verbroken zijn. Maar helaas! Uw hart is nog geheel in u. Kende u Christus, dit zou u uitdrijven om deel aan Hem te verkrijgen. Maar u zoekt Hem niet. Hoort de liefderijke stem van de Zaligmaker, die u nog op deze dag zo teder toeroept: "Ben Ik zo lange tijd met u geweest?" Het zal een van de grootste smarten in de hel zijn, de herinnering dat Christus zo dikwijls met u geweest is in dit huis des gebeds, in uw lotgevallen, en let wel in uw zonden. En u wilde niet op Hem zien! De herinnering dat Christus in het sacrament van het Avondmaal, zo dikwijls als de gekruiste Zaligmaker voor uw ogen is geschilderd geworden. Hoe dikwijls Zijn dienstknechten Hem als een vrijmachtige Zaligmaker aan u verkondigd hebben; hoe dikwijls Hij met innerlijke ontferming over u is bewogen geweest, en over u heeft geweend, en u hebt niets van Hem willen weten!

Toehoorders! ik vrees dat dit jaar in de dag des oordeels tegen u zal getuigen! Ik vrees dat velen u mij in die dag zullen beschuldigen en zeggen: Waarom hebt Gij Mij niet duidelijker, krachtiger, meer gesproken? Waarom hebt u niet meer aan onze deuren geklopt, om tot ons en onze kinderen te spreken van Christus, de weg des heils? Was het niet de moeite waard meerdere pogingen aan te wenden om ons te redden van het eeuwig verderf?

Ach lieve vrienden, wees toch niet langer onverstandig. Velen van u zullen mogelijk het einde van een volgend jaar niet beleven. Zullen er vijftig worden weggenomen, o ontzettende gedachte! mogelijk zult u onder die vijftig zijn; ja, al waren het ook veertig, dertig, twintig, tien, mogelijk zult u onder die tien zijn. En al was het ook slechts één, wie weet of u niet die éne zijn zult. In die stond, geliefden, zal het verschrikkelijk zijn te moeten horen: "Ik was lange tijd met u, maar u hebt Mij niet willen kennen!" Amen.

Dundee, 31 december 1837.

10. DE OVERTUIGING VAN ZONDE. Johannes 16: 8, eerste preek

"En die (de Trooster) gekomen zijnde, zal de wereld overtuigen van zonde, van gerechtigheid en van oordeel." (Joh. 16: 8)

Wanneer vrienden op het punt staan om van elkaar te scheiden, is de uitdrukking van hun liefde nog veel krachtiger dan ooit tevoren. Zo was het ook met Jezus. Hij zou van hen heengaan, en nog nooit tot op die tijd toe had zich Zijn hemelse teerheid jegens hen in zo volle stromen ontlast als thans. Droefheid had hun hart vervuld, en dientengevolge werd Zijn hart vervuld met Goddelijk ontfermen: "Ik zeg u de waarheid, het is u nut, dat Ik wegga." (Joh. 16: 7).

Ongetwijfeld was het ook voor Hem goed dat Hij zou heengaan. Hij toch had een leven geleid van moeite en smarten, niet hebbende waarop Hij het hoofd kon neerleggen, en zo was het ook Hem zeer aangenaam en welkom, dat Hij op het punt was van in Zijn rust in te gaan. Hij had een leven doorgebracht in verachting, in miskenning en armoede. Hij gaf Zijn rug degenen die Hem sloegen, en Zijn wangen aan hen die Hem het haar uitplukten. En nu, voorzeker, mocht Hij zich wel verheugen in het vooruitzicht dat Hij zou terugkeren in die heerlijkheid, welke Hij bij de Vader had eer de wereld was, toen al de engelen Gods Hem aanbaden. En toch zegt Hij niet: het is Mij nut dat Ik wegga. Dat reeds zou ongetwijfeld zeer vertroostend voor Zijn discipelen geweest zijn.

Maar nee, Hij zegt: "Het is u nut." Hij vergeet Zichzelf als 't ware geheel en al, en denkt slechts aan het kuddeke, hetwelk Hij zal achterlaten: "Het is u nut dat Ik wegga." O, welk een edelmoedige Zaligmaker! Hij ziet niet op hetgeen het Zijne is, maar ook op hetgeen van anderen is. Hij wist, dat het veel zaliger is te geven dan te ontvangen. De gave van de Heilige Geest is de voorname zaak, waarmee Hij hen overtuigt dat Zijn heengaan hen in waarheid nuttig zou zijn. Nu is het zeer opmerkelijk dat Hij hun reeds van tevoren, in het begin van zijn redevoering, de Geest had toegezegd.

Hoofdstuk 16: 16-18 lezen wij: "En Ik zal de Vader bidden, en Hij zal u een andere Trooster geven, opdat Hij bij u blijve in van de eeuwigheid. Namelijk de Geest der waarheid, welke de wereld niet kan ontvangen, want zij ziet Hem niet, en kent Hem niet. Maar gij kent Hem, want Hij blijft bij ulieden, en zal in u zijn. Ik zal u geen wezen laten; Ik kom 2 weder tot u." En wederom vs. 26: "Maar de Trooster, de Heilige Geest, welke de Vader zenden zal in Mijn Naam, die zal u alles leren, en zal u indachtig maken alles wat Ik u gezegd heb." In die woorden belooft Hij hun de Heilige Geest, tot hun persoonlijke vertroosting en blijdschap. Hij belooft de Geest als een schat, welke zij, en zij alleen konden ontvangen, "want de wereld kon Hem niet ontvangen; want zij ziet Hem niet, en kent Hem niet." Toch zei Hij: "Hij blijft bij ulieden, en zal in u zijn."

In onze tekst echter is de belofte gans anders. Hier belooft Hij de Geest, niet voor henzelf, maar voor de wereld; niet als een bijzondere schat, om die in hun eigen boezem op te leggen, en in welker bezit zij zich met een zelfzuchtige blijdschap zouden kunnen verheugen, maar als een hoogst gezegende kracht, om, door hun prediking, de hen omringen wereld te kunnen bearbeiten; niet als een bron, die hun eigen binnenste slechts zou vervullen en springen tot in het eeuwige leven, maar als stromen des levenden waters, die uit hun binnenste zouden vloeien, om deze droge en verdervende wereld te besproeien. Hij zegt niet: 'Wanneer Hij zal gekomen zijn, zal Hij uw hart tot overvloeien toe vervullen met vrede en blijdschap'.

Maar: "Die, gekomen zijnde, zal de wereld overtuigen van zonde, van gerechtigheid en van oordeel." Slechts een weinig tevoren had Hij hun gezegd dat de wereld hen zou haten en vervolgen: "Indien gij van de wereld waart, zo zou de wereld het hare liefhebben; doch

omdat gij van de wereld niet zijt, maar Ik ge uit de wereld heb uitverkoren, daarom haat u de wereld." (Joh. 15: 19). Dit nu was niet veel troost voor hen, daar diezelfde wereld hun arbeidsveld zijn moest. Maar nu toont Hij hun aan, welk een gezegende gave de Heilige Geest voor hen zou zijn; want Hij zou, door hun prediking, werken op diezelfde harten, welke hen zouden haten en vervolgen: "Hij zal de wereld overtuigen van zonde." Dit is ook steeds het geval geweest. In Hand. 2 zien wij, dat, toen de Heilige Geest op de apostelen was uitgestort, de menigte hen bespote, zeggende: "Zij zijn vol zoeten wijns." En toch, toen Petrus hun het Woord van de waarheid predikte, werkte de Heilige Geest door zijn prediking op de harten van deze zelfde spotters. Hun hart werd getroffen, en zij riepen uit: "Wat zullen wij doen, mannen broeders?" En nog dezelfde dag werden drieduizend zielen bekeerd. Zo was ook de gevangenenbewaarder te Filippi ongetwijfeld een hardvochtig, wreedaardig man, gelijk blijkt uit zijn gedrag jegens de apostelen; want hij wierp hen in de binnenste kerker en sloot hun voeten in de stok. En toch, de Heilige Geest opent zijn stenen hart en hij wordt door diezelfde apostelen, welke hij haatte, tot Christus gebracht. Zo ook, geliefde broeders, is het nog heden. De wereld heeft ook nu nog de ware dienstknechten van Christus geen greintje liever dan toen. De wereld is nog eveneens als zij was in de dagen van Christus' omwandeling op aarde.

Nog nooit is dit woord van de Bijbel overtollig of onwaar geweest: "Allen, die Godzaliglijk willen leven in Christus Jezus, die zullen vervolgd worden." Evenals Paulus verwachten ook wij door de meesten, die ons horen, te zullen worden gehaat. Wij zijn volkomen verzekerd, gelijk Paulus, dat, hoe meer wij u liefhebben, de meesten van u ons juist te minder zullen liefhebben. En toch, broeders, niets van dat alles doet ons terugdeinzen. Hoewel verworpen, wanhopen wij nochtans niet; want wij weten dat de Heilige Geest is gezonden om de wereld te overtuigen, en wij betwijfelen het niet of sommigen uwer, die ons nu nog als hun vijanden beschouwen, omdat wij hun de waarheid zeggen, wellicht nog deze dag, in weerwil en te midden van al hun haat en ijsskoude onverschilligheid, door de Heilige Geest van zonde worden overtuigd, en gebracht zullen worden tot de uitroep: "Lieve heren, wat moet ik doen opdat ik zalig worde?" (Hand. 16: 30).

1. Het eerste werk van de Heilige Geest is te overtuigen van zonde.

1. Wie het is die van zonde overtuigt: "Hij zal de wereld overtuigen van zonde, omdat zij in Mij niet geloven." Het is zeer opmerkelijk dat, waar ook in de Bijbel gesproken wordt van de Heilige Geest, het immer geschiedt met uitdrukkingen, die zachtmoedigheid en liefde te kennen geven. Menigmaal lezen wij van de toorn van God de Vader: "De toorn van God wordt van de hemel geopenbaard over alle goddeloosheid en ongerechtigheid van de mensen." (Rom. 1: 18). Menigmaal ook lezen wij van de toorn van God de Zoon: "Kust de Zoon, opdat Hij niet toorne, en gij op de weg vergaat;" (Psalm 2: 12) of: "In de openbaring van de Heere Jezus van de hemel, met vlammend vuur wraak doende." (2 Thess. 1: 7, 8). Nergens echter lezen wij van de toorn van God de Heilige Geest. Hij wordt vergeleken bij een duif, het zachttaardigste van alle schepselen. Hij is verwarmend en zacht als de adem: "Jezus blies op hen, en zei: Ontvangt de Heilige Geest." (Joh. 20: 22). Hij is zacht als de vallende dauw: "Ik zal Israël zijn als de dauw." (Hos. 14: 6). Hij is zacht als de olie: "Olie van vreugde." (Hebr. 1: 9). De kostelijke olie, waarmede de hogepriester werd gezalfd, was een type van de Heilige Geest. Hij is zacht en verfrissend als een fontein: "Het water dat Ik hem geven zal, zal in hem worden een fontein des waters, springende tot in het eeuwige leven." (Joh. 4: 14). Hij wordt genoemd: "de Geest der genade." (Hebr. 10: 28).

Nergens echter wordt Hij genoemd de Geest van toorn. Hij wordt genoemd: "de Trooster, namelijk de Geest van de waarheid." (Joh. 14: 16, 17). Nergens wordt Hij ook genoemd

de Wreker. Wij lezen dat Hij in het hart van de gelovige zucht, "onze zwakheden te hulp komende," (Rom. 8: 26) zodat Hij de gelovige krachtig te hulp komt in het gebed. Overal lezen wij van de liefde van de Geest, nergens van Zijn toorn.

Wij lezen van Hem dat Hem droefheid wordt aangedaan: "Bedroeft den Heiligen Geest niet;" (Ef. 4: 30) dat Hem weerstand wordt geboden: "Gijlieden weerstaat altijd de Heilige Geest;" (Hand. 7: 51) dat Hij wordt uitgeblust: "Blust den Geest niet uit." (1 Thess. 5: 19). Deze alle zijn echter bewijzen van Zijn zachtheid en liefde. Nergens zult u ook zelfs een bewijs van toorn of wraak aan Hem vinden toegeschreven.

En toch, mijn broeders, waar deze gezegende Geest zijn liefdewerk begint daar overtuigt Hij van zonde. Zelfs Hij, hoe wijs, hoe almachtig, hoe zachtmoedig, hoe liefderijk Hij ook is, kan een arm zondaarshart er geenszins toe overreden de Zaligmaker te omhelzen, zonder eerst zijn wonden open te scheuren, en de zondaar te overtuigen dat hij verloren is. En nu, broeders, vraag ik u, moet niet de getrouwe dienstknecht van Christus hetzelfde doen? Geliefden, indien de Heilige Geest, wiens adem de zachtmoedigheid en de liefde zelf is, welke Jezus in de wereld heeft gezonden om mensen te brengen tot het eeuwige leven, indien Hij zelf Zijn werk in iedere ziel, welke Hij wil zalig maken, begint met haar te overtuigen van zonde, zou u het dan de dienstknecht van Christus euvel duiden dat ook hij daarmee aanvangt? Waarom zou u ons hard, en wreed, en gestreng noemen, wanneer wij tot uw ziel spreken om haar te overtuigen van zonde? "Ben ik dan uw vijand geworden, u de waarheid zeggende?" (Gal. 4: 16). Wanneer de heemeester komt om een vervuilde wond te genezen, wanneer hij de vuile windsels afscheurt, welke een onkundige hand daarom heeft geslagen, wanneer hij de wond geheel en al openmaakt en u het bederf en het venijn aantoon, wat daarin verborgen was, zou u hem dan een wreedaard noemen? Kunnen nochtans zijn handen niet vol zachtheid en liefde zijn? Of, wanneer een huis geheel en al in brand staat, wanneer de vlammen rondom uitslaan, en een moedig, onverschrokken man doet een poging om de slapende bewoners wakker te maken, de gesloten deur openbreekt, de bedgordijnen wegrukt, en met krachtige hand de slapende wakker schudt, hem bidt wakker te worden en te vluchten, hem toeroept dat één ogenblik toeven hem in hét verderf kan storten, zou u die man een wreedaard noemen? Of zou u zeggen dat hij te luid, te duidelijk had gesproken? Zeker niet. "Huid voor huid, en al wat iemand heeft, zal hij geven voor zijn leven." (Job 2: 4).

Waarom dan, mijn broeders, zou u de dienaar van Christus berispen, wanneer hij begint met u van zonde te overtuigen? Meent u wellicht, dat de etterbuilen van de zonde minder vergiftig en minder dodelijk zijn dan een wond in het vlees? Meent u, dat de vlammen van de hel gemakkelijker zullen te verduren zijn dan de vlammen van de aarde? De Geest van de liefde zelf begint met u te overtuigen van zonde. En zijn wij dan geen boodschappers van de liefde, wanneer wij met dezelfde zaak beginnen? Zegt dan toch niet dat wij uw vijanden zijn, omdat wij u de waarheid zeggen.

II. Wat is deze overtuiging van zonde?

Ik wil u dit eerst aan te tonen door te zeggen wat zij niet is.

1. Zij bestaat niet enkel in de kloppingen van het natuurlijk geweten. Hoewel de mens op het diepst gevallen is, heeft God nochtans in iedere ziel een geweten gelaten, om voor Hem te spreken. Sommigen schroeien hun geweten wel, door hun leven in de zonde, als met een brandijzer toe, zodat het dood en gevoelloos wordt. Maar de meesten hebben van nature nog zoveel geweten overgehouden, dat zij de zonde niet kunnen bedrijven zonder dat hun geweten hen door zijn kloppingen waarschuwt. Wanneer iemand een moord of een diefstal pleegt, waarbij geen menselijk oog hem heeft gezien, wordt hij nochtans door zijn geweten verschrikt. Vrees bevangt hem, hij gevoelt dat hij heeft gezondigd, en hij ducht dat God wraak zal nemen. Dit, geliefden, is echter niet de overtuiging van zonde,

van welke hier gesproken wordt; dit is een natuurlijk werk, hetwelk plaats grijpt in ieder hart. Maar overtuiging van zonde is een bovennatuurlijk werk van Gods Geest. Hebt u niets meer dan de gewone kloppingen van het geweten, dan bent u nooit van zonde overtuigd geweest.

2. Zij is ook niet een uitwerking van de verbeelding. Soms wanneer deze of gene grote zonden heeft bedreven, heeft hij levendige en dikwijls vreselijke indrukken van de wraak Gods, door zijn verbeeldingskracht in hem gewerkt. In de nacht vooral waant hij de helse vlammen te zien die beneden hem branden; of het is in hun oren als horen zij een nare stem, die hun het naderend wee aankondigt; of zij menen het aangezicht van Jezus te zien, stralende van toorn; of zij hebben, in de slaap, verschrikkelijke dromen over de dag van de wraak. Maar ook dit is niet de overtuiging van zonde, welke de Geest geeft. Ook dit is een natuurlijke werking op de natuurlijke vermogens, en geenszins een bovennatuurlijk werk van de Heilige Geest. Indien u nog niets meer hebt gehad dan deze schrikwekkende voorstellingen van de verbeelding, dan hebt u geenszins in u het werk van de Geest.

3. Zij is niet enkel een verstandelijke kennis van hetgeen de Bijbel aangaande dezonde zegt. Vele onbekeerde mensen lezen hun Bijbel, en weten zeer goed dat hun toestand daarin is blootgelegd. Zij zijn gevoelige mensen. Zij weten zeer wel dat zij zondaars zijn, en ook dat de bezoldiging van de zonde de dood is. Deze is een vloeker, en leest in het Woord van God de volgende woorden, welke hij tevens zeer wel verstaat: "Zweert ganselijk niet." (Matth. 5: 34). "De Heere zal niet onschuldig houden die Zijn Naam ijdelijk gebruikt." (Ex. 20: 7). Een ander baadt zich in de begeerlijkheden des vleses, en hij leest in de Bijbel, en verstaat het volkomen: "Geen onreine heeft erfenis in het Koninkrijk van Christus en van God." (Ef. 5: 5). Weer een ander leeft in gedurige vergetelheid van God. Van dat de zon opgaat totdat zij ondergaat, denkt hij aan alles behalve aan God en ziet, daar leest hij: "De goddelozen zullen terugkeren, naar de hel toe, alle godvergetende heidenen." (Psalm 9: 18).

In deze zin hebben de meeste onbekeerden een verstandelijke kennis van hun zonde en van de bezoldiging van de zonde, maar toch, geliefden, is dit geenszins de overtuiging van zonde. Dit is niets anders dan enkel een verstandelijk werk in uw hoofd. Overtuiging van zonde is een werk Gods in het hart. Hebt u nog niets anders gehad dan deze verstandelijke kennis van uw zondaarstoestand, dan bent u nog nooit van zonde Overtuigd geweest.

4. Overtuiging van zonde is niet het gevoel van de walgelijkheid van de zonde. Deze wordt gevoeld door een kind van God. Een kind van God heeft de schoonheid en uitnemendheid van God gezien, en diensengevolge is de zonde walgelijk in zijn ogen. Geen onbekeerde heeft echter die schoonheid en uitnemendheid Gods aanschouwd, en bij gevolg kan zelfs de Heilige Geest de walgelijkheid van de zonde niet doen gevoelen. Wanneer u bijvoorbeeld, uit een kamer komt die schitterend is verlicht, en u treedt plotseling in de open lucht, dan is de duisternis zeer zwaar in uw oog.

Zo ook, wanneer een kind van God is geweest achter het binnenste voorhangsel, in de tegenwoordigheid van zijn verzoende God, in het volle aanschouwen van de Vader der lichten, Die een ontoegankelijk licht bewoont en vervuld is van heerlijkheid, en daarna zijn oog naar binnen slaat in zijn eigen, zondig hart, dan blijkt hem de zonde zeer duister, zeer laag, zeer walgelijk te zijn. Een onbekeerde ziel is echter nooit in tegenwoordigheid van de verzoend God geweest, en zo kan ook de zonde niet duister en walgelijk in Zijn ogen zijn. Zo ook wanneer u iets hebt gesmaakt dat zeer zoet en aangenaam is, en u proeft daarna andere, minder smakelijke dingen, dan schijnen u die smakeloos en onaangenaam toe.

Eveneens, wanneer een kind van God heeft gesmaakt en geproefd dat God goed is, dan smaakt hem de zonde in zijn eigen hart walgelijk en afschuwelijk. Maar een onbekeerde ziel heeft nooit de zoetheid van de liefde Gods gesmaakt; zij kan bijgevolg de vuilheid en walgelijkheid van de zonde niet gevoelen. Ook dit is dus geenszins de overtuiging van zonde, waarvan in onze tekst gesproken wordt.

Waarin bestaat dan deze overtuiging van zonde?

Antwoord.

Zij is een juist besef van de verschrikkelijkheid van de zonde. Zij is niet enkel de wetenschap dat wij vele zonden hebben, en dat de toorn van God over dezelve wordt geopenbaard. Maar zij is een hartelijk gevoel dat wij geheel onder de zonde zijn. Ook is zij niet een gevoel van de walgelijkheid van de zonde deze wordt alleen gevoeld door de kinderen Gods. Maar zij is een gevoel van de verschrikkelijkheid van de zonde, van de belediging welke zij is voor God, en van de toorn waaraan zij de ziel blootstelt.

Broeders! de overtuiging van zonde is geen weinig betekenend natuurlijk werk op het hart. Er is een groot onderscheid tussen de kennis van iets en het juiste besef daarvan. 6 Het is geenszins hetzelfde te weten dat de azijn zuur is, en inderdaad die zuurheid met de mond te proeven. Er is een groot verschil tussen de kennis dat het vuur ons zal branden, en inderdaad de pijnen van brandwonden te gevoelen. Maar dan ook is er het grootste onderscheid van de wereld tussen de kennis van de afschuwelijkheid van de zonde en het hartelijk gevoel daarvan. Het is alles te vergeefs dat u in uw Bijbel leest en de woorden Gods hoort prediken, indien niet de Heilige Geest die woorden gebruikt om uw dode harten de kracht daarvan te doen gevoelen. De duidelijkste woorden zullen u niet doen ontwaken zolang u nog in een natuurlijke staat verkeert. Al konden wij u ook met de duidelijkheid van de rekenkunde bewijzen dat de toorn van God op u en uw kinderen blijft, toch zou u daar ongeroerd neerzitten, u zou heengaan en het reeds vergeten hebben voordat ge uw eigen woning bereikt had.

Geliefden, alleen Hij, die uw hart heeft gemaakt, kan op uw hart indruk maken. Het is de Heilige Geest die van zonde overtuigt.

(1) Leer hieruit de ware kracht van het gelezen en gepredikte Woord van God. Het is slechts een werktuig in de hand van God. Het heeft geen kracht in zichzelf, tenzij om natuurlijke indrukken te maken. Het is een hamer, maar God moet uw harten daarmee verbreken. Het is een vuur, maar God moet uw ziel daarmee ontvonken. Zonder Hem mogen wij u ook al een zekere kennis geven van de verschrikkelijkheid van uw toestand, maar Hij alleen kan u een juist besef en gevoel geven van uw staat. De krachtigste leerrede van de wereld kan slechts een natuurlijke indruk op u te weeg brengen, maar wanneer God daardoor werkt, dan maakt het zwakste woord een bovennatuurlijke indruk. Menige zeer zwakke preek is het middel geweest, waardoor God een ziel heeft bekeerd.

Kinderen van God, o mocht u nacht en dag bidden dat God Zijn krachtige arm opheffe.

(2) Leer ook dat u de bekering niet in uw eigen macht hebt. Het is de Heilige Geest alleen die van zonde overtuigt, en Hij is vrij in alles wat Hij doet. Hij is een vrijmachtige Geest, en heeft nergens beloofd dat Hij zou werken op het bevel van onbekeerde mensen. Over velen wil Hij genadig zijn, en Hij verhardt wie Hij wil. Wellicht meent u dat ge u nog wel in de zonde kunt baden, en dat u daarna zult kunnen komen en berouw hebben en behouden worden. Maar bedenk dat de Heilige Geest Zich niet schikt naar uw wil. Hij is geenszins uw dienstknecht. Velen hopen dat zij op hun sterfbed zullen worden bekeerd; zij geraken echter op hun sterfbed, en toch worden zij niet bekeerd. Is de Heilige Geest nu in u werkende, bedroef Hem niet, weersta Hem niet, blus Hem niet uit; want het zou kunnen zijn dat Hij nooit weer tot u kwam! II

II. *Ik ben gekomen tot de beweegredenen, waarvan de Heilige Geest gebruik maakt.*

Er zijn twee zaken, waardoor de Heilige Geest gewoonlijk aan de mens een recht besef geeft van de verschrikkelijkheid van de zonde.

1. De wet. "De wet is onze tuchtmeester tot Christus." (Gal. 3: 24). "Wij weten nu, dat al wat de wet zegt, zij dat spreekt tot degenen, die onder de wet zijn, opdat alle mond gestopt worde, en de gehele wereld voor God verdoemelijk zij." (Rom. 3: 19). De zondaar leest de wet van de grote God die hemel en aarde gemaakt heeft. De Geest van God doet zijn geweten getuigen om hem te doen zien dat de wet ieder gedeelte van zijn leven veroordeelt. De wet beveelt hem God lief te hebben. Zijn hart zegt hem dat hij God nooit heeft lief gehad, nooit eerbied voor God heeft gekoesterd. De Heilige Geest 7 overtuigt hem dat God een ijverig God is, dat Zijn eer daarin bestaat de wet te handhaven en de overtreder te verdelgen. De Heilige Geest overtuigt hem dat God een rechtvaardig God is, dat Hij geenszins de schuldige onschuldig kan verklaren. De Heilige Geest overtuigt hem dat God een waarachtig God is, dat hij al zijn bedreigingen moet vervullen: "Zou Hij het zeggen en niet doen?" (Num. 23: 19). Des zondaars mond is gestopt, en hij staat schuldig voor God.

2. De tweede zaak is het Evangelie: "Omdat zij niet in Jezus geloven." Deze is de krachtigste van alle beweegredenen, en daarom ook wordt zij hier door Jezus gekozen. De zondaar leest in het Woord dat: "die in de Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven;" (Joh. 3: 36), en nu overtuigt hem de Heilige Geest dat hij nog nooit in de Zoon heeft geloofd; in waarheid, hij weet zelfs niet wat dat betekent. Voor het eerst komt nu de overtuiging in zijn hart dat: "hij, die de Zoon van God ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien. Maar de toorn van God blijft op hem."

Hoe heerlijker en Goddelijker nu die Zaligmaker is, des te meer is ook de ziel overtuigd dat zij zonder Christus verloren is; want zij gevoelt dat zij buiten Hem is. Zij ziet duidelijk in dat Christus een almachtige ark van de behoudenis is, drijvende over de zondvloed van de toorn van God; zij ziet hoe veilig en gelukkig het kleine gezelschap is dat daarin is vergaderd. Maar juist dit maakt dat zij van angst de tanden knerst, want zij is niet daarbinnen, en de golven dreigen haar te zullen verzwelgen. Zij hoort dat Christus de hele dag Zijn handen heeft uitgestrekt naar de grootste van de zondaars, niet willende dat enigen zouden verloren gaan. Maar zij heeft zich nooit in die armen geworpen, en nu gevoelt zij dat Christus zou kunnen lachen in haar smart, en spotten als haar vrees komt. O ja, mijn vrienden! hoe dikwijls gebeurt het op het sterfbed, wanneer de natuurlijke verschrikkingen van het geweten nog worden versterkt door de Geest van God. Hoe dikwijls, wanneer wij spreken van Christus, van Zijn liefde, van Zijn zoenbloed, van de veiligheid om in Hem gevonden te zijn, van het geluk dat allen smaken die in Hem zijn, hoe dikwijls gebeurt het dat de stervende zondaar het al van zich afkeert met de verschrikkelijke vraag: "Maar ben ik in Christus?" Hoe meer wij van de Zaligmaker spreken, des te groter wordt de doodsangst; want dan wordt het gevoeld dat Déze de Zaligmaker is, welke men heeft verworpen. O, hoe krachtig en betekenisvol zijn dan deze woorden: "De Geest overtuigt van zonde, omdat zij in Mij niet geloven."

Toepassing 1.

En nu, mijn vrienden, er zijn velen onder u die het weten dat zij nog nooit in Jezus hebben geloofd, en toch blijven zij geheel ongeroerd. Zij zitten neer zonder de minste aandoening, ze eten met smaak en slapen des avonds zonder zorg in. Wilt u de reden daarvan weten? U bent nog nooit overtuigd geweest van zonde. De Heilige Geest heeft nog nooit Zijn

werk in u begonnen. O, indien de Geest van Christus in uw harten kwam gelijk een geweldig gedreven wind, welk een verschrikkelijke gedachte zou het deze avond voor u zijn, dat u buiten Christus leeft! Het gemis van dat brood, dat die wereld het leven geeft, zou u de eetlust doen verliezen, u zou het niet in uw bed kunnen uithouden, u zou niet langer in uw zonden durven voortleven. Al uw bedreven zonden zouden als schrikgestalten zich aan uw geest voordoen. Waar ge u heen wendde, overal zou u het woord als in de oren klinken: "Zonder Christus, zonder hope, zonder God in de wereld;" (Ef. 2: 12). Indien uw wereldse vrienden zouden willen beproeven uw vrees te doen bedaren, en zij u zouden spreken van uw onberispelijk gedrag, en dat u toch geenszins zo slecht bent als uw burens, en dat, als u te vrezen hebt, wel menigeen zou mogen vrezen, o hoe zou u hen van u afstoten, en uw oren toestoppen, en uitroepen: 'er is een vrijstad, waarin ik nooit gevloeden ben; bijgevolg moet er ook een bloedwreker zijn! Er is een ark; er moet dus ook een zondvloed op handen zijn. Er is een Christus, er moet zo ook een hel zijn voor degenen die zonder Christus zijn.'

Sommigen van u zijn wellicht onder overtuiging van zonde, u gevoelt de verschrikkelijkheid van uw staat buiten Christus en u gevoelt u in waarheid ellendig. Welnu dan,

1ste. Wees dankbaar voor dit werk van de Heilige Geest: "Vlees en bloed heeft u dit niet geopenbaard, maar Mijn Vader." (Matth. 16: 17). God heeft u in de woestijn gevoerd, juist om u te lokken, en tot uw hart te spreken van Christus. Langs deze weg begint Hij Zijn werk in iedere ziel welke Hij wil behouden. Niemand is nog ooit tot Christus gekomen, die niet eerst overtuigd was van zonde. Allen, die nu reeds in de hemel zijn ingegaan, zijn hiermee begonnen. Wees dankbaar dat u niet gestorven bent gelijk zovelen om u heen.

2e. Laat deze overtuiging niet weer verloren gaan. Bedenkt dat u haar zeer lichtelijk weer verliezen kunt. Wikkelt uzelf slechts tot over de oren in allerlei bezigheden, en zet uw werk op de rustdag voort, en weldra zult u alles hebben weggevaagd. Wees slechts wat toegeeflijk in zinnelijke vermaken, neemt slechts een weinig deel in de genoegens van u metgezellen, en weldra zult u weer even vrolijk en zorgeloos zijn als zij. Zo ge uw ziel liefhebt, vliedt deze dingen, blijft niet stilstaan, ontvliedt ze. Leest zulke boeken, die uw benauwdheid gaande houden; gaat onder het gehoor van zulke leraars die deze benauwdheid niet zoeken te stillen. Bovenal, roept tot de Heilige Geest, die de Werker daarvan is, dat Hij daarmee in u doorwerke. Roept nacht en dag dat Hij u toch niet buiten Christus laat blijven. O, zou u slapende willen blijven totdat u in de hel ontwaakt? 3e. Blijft niet bij deze overtuiging staan. Nog bent u niet behouden. Velen zijn zover gekomen, en toch nog verloren gegaan; velen zijn overtuigd geweest, en toch nooit tot bekering gekomen, velen hebben hun overtuiging verloren en zich opnieuw in de zonde gewenteld. "Gedenk aan de vrouw van Lot." (Luk. 17: 32). U bent niet behouden zolang u niet in de schaapskooi bent. Christus is de Deur. "Strijdt om in te gaan door de enge poort, want velen zullen zoeken in te gaan en zullen niet kunnen. (Luk. 13: 24).

Dundee, februari 1837.

11. OVERTUIGING VAN GERECHTIGHEID. Johannes. 16: 8. Tweede preek

"En die (de Trooster) gekomen zijnde, zal de wereld overtuigen van zonden, van gerechtigheid, en van oordeel." (Joh. 16: 8)

In mijn vorige leerrede over deze tekst zagen wij dat het eerste werk van de Heilige Geest in het hart van een zondaar is hem te overtuigen van zonde, hem een gevoel te geven van de verschrikkelijkheid van zijn zonden en hem recht te doen gevoelen dat hij in waarheid een verloren zondaar is. Hieruit heb ik aangetoond dat het de plicht is van alle getrouwe leraars hetzelfde te doen; dat indien de Geest van de zachtmoedigheid en van de liefde Zijn werk in de ziel begint, door in haar een diep gevoel van zonde en van de toekomstige toorn te doen ontwaken, wij niet wreed en hardvochtig genoemd kunnen worden, of dat men niet zeggen kan dat wij te duidelijk en te veel spreken, wanneer ook wij daarmee beginnen om u van zonde te overtuigen, en iedere onbekeerde ziel onder u aan te tonen hoe geheel en al u verloren ligt.

Ik kom nu aan het tweede werk van de Geest, waarom Hij eigenlijk de Trooster genoemd wordt: "Hij zal de wereld overtuigen van gerechtigheid."

Wanneer Hij eerst de beenderen heeft verbroken door het gevoel van zonde, dan openbaart Hij de goede Medicijnmeester, en maakt dat er blijdschap is in diezelfde beenderen, welke Hij heeft verbroken. Wanneer Hij eerst de naderende toorn heeft geopenbaard, zodat de zondaar niet weet waarheen te vluchten, dan opent Hij de binnenkamer, en fluistert: 'kom binnen, opdat u mag geborgen zijn in de dag van de toorn des Heeren'. Wanneer Hij een licht heeft ontstoken in het hart van de zondaar, en hem heeft doen zien hoe iedere daad van zijn leven hem veroordeelt, en hoe ijdel het is enige gerechtigheid in zichzelf te zoeken, dan werpt Hij een licht op de opgestane Zaligmaker, en zegt: *Zie daar!* Hij toont hem het volbrachte lijden van de Heiland en Zijn volkomen gehoorzaamheid, en zegt: 'Dit is alles het uwe, indien u wilt geloven in Jezus'. Aldus dringt de Heilige Geest de ziel het verbond van Christus aan te nemen, hetwelk haar om niet in het Evangelie wordt aangeboden.

Het eerste werk van de Geest deed de ziel ontwaken uit haar zondeslaap; het tweede is het vertroostende werk van de Geest. Dit toont ons duidelijk aan dat ook het tweede werk van de getrouwe leraar wederom hetzelfde moet zijn: de vermoeide zielen tot Christus te leiden. Niet alleen te wijzen op de komende zondvloed, maar ook op de om niet aangeboden ark; niet alleen te wijzen op de dreigende storm, maar ook op de haven van de behoudenis; het oog des zondaars niet alleen te richten op zijn zonde en ellende in hem, maar ook buiten hem op de lijdende, stervende, opgewekte en verheerlijkte Zaligmaker. Broeders, hij is geen dienstknecht van Christus, die u alleen verschrikt en doet opwaken uit uw slaap, die zich slechts het eerste werk van de Geest, u van zonde te overtuigen, ten doel stelt, en niet tevens het tweede werk van de Geest, u te overtuigen van gerechtigheid. Hij zou gelijk zijn aan een heelmeeester, die de omwindsels van uw wonden zou afscheuren, en dezelve gans en al openleggen en u dan evenals Israël aan uzelf zou overlaten, zonder uw open etterbuilen te verbinden of met olie te verzachten. Hij zou zijn gelijk een man, die u zou wakker schudden wanneer uw huis geheel in brand stond, en u dan zou verlaten zonder u een weg tot ontkoming aan te wijzen.

Geliefden, laat ons liever trachten de voetstappen te drukken van de Trooster, de Heilige Geest. Hij overtuigt eerst van zonde, en daarna overtuigt Hij van gerechtigheid. Broeders, duldt dan ook dat wij u eerst wakker schudden om u te brengen tot het gevoel van de verschrikkelijkheid van u zonden, en u daarna het toevluchtsoord aanwijzen en openen en u toeroepen: "Ga in uw binnenste kamer; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga. (Jesaja 26: 20). Ik weet dat menigeen van u geërgerd wordt omdat wij Christus aan de snoodste zondaren prediken. Zo was het ook met de Farizeeën. En ongetwijfeld zijn er vele Farizeeën onder ons. Wanneer wij binnentreden in de verblijven van de goddeloosheid en van de openbare zonde, en op de toon van de tederheid de eenvoudige boodschap van verlossende liefde aankondigen, dat de toorn van God op de zondaren blijft, maar dat Christus een Zaligmaker is die hun om niet wordt aangeboden. Of wanneer een kind der zonde en ellende ons bejegt, en wij spreken eerst openlijk en ronduit tot hem van de toorn van God tegen zijn zonde, en daarna even rond en met hartelijke liefde van het medelijden van Christus en van de om niet aangeboden gerechtigheid. O, hoe dikwijls gevoelen zich dan de ingetogen, zedelijke werelddienaars beledigd. De gedachte alleen dat de Zaligmaker evenzeer aan de afschuwelijkste booswicht als aan hen zou worden aangeboden, is hen reeds ondragelijk. Hoe! roepen zij uit, 'biedt u aan deze uitvaagsels een Zaligmaker aan, voordat zij hun leven hervormd, voordat zij hun karakter veranderd hebben'?

Ik antwoord, ja. "De gezonden hebben de medicijnmeester niet van node, maar die ziek zijn." En ik bid u toch op te merken, dat juist deze ook de weg is van de Heilige Geest. Hij is de Heilige Geest, te rein van ogen dan dat Hij het kwade zou kunnen aanschouwen. Hij is de Heiligmaker van allen die in Jezus zijn. En toch, wanneer Hij een zondaar heeft overtuigd van zonde, dan is Zijn eerste werk tot hem van vrede te spreken, en die zondaar te overtuigen van gerechtigheid.

Vraagt u mij dus waarom ik niet tot het kind van de zonde en van de schande zeg: 'Ga heen en verander u, word eerlijk en onberispelijk, en dan zal ik ge uitnodigen om tot de Zaligmaker te komen?'

Dan is mijn antwoord: omdat ook de Geest, de Heilige Geest, de Heiligmaker dat niet doet. Hij voert eerst de ziel in de woestijn, en dan lokt hij haar om tot Christus te komen. Hij sluit eerst de ziel op in de kerker onder een gevoel van schuld, en dan opent Hij een deur, openbaart Hij haar Christus als de geopende toevlucht voor de grootste zondaren. Broeders, vergeet het niet, de Heilige Geest is de Trooster voordat Hij de Heiligmaker is. Maar duidt het dan ook ons niet ten kwade, indien wij, als boodschappers van Christus, in de voetstappen wandelen van die gezegende Geest. Indien Hij zelf, de heilige, heiligmakende Geest; al Wiens doen heiligheid en zuiverheid is, indien Hij zelf de vuilste zondaar uitnodigt die kostelijke en sierlijke mantel, de Goddelijke gerechtigheid van Christus, aan te doen, zeg dan niet dat wij de zonde begunstigen, dat wij vijanden zijn van de zedelijkheid, indien wij aan de ellendigste zondaar deze boodschap brengen: "Geloof in de Heere Jezus Christus en gij zult zalig worden." (Hand. 16: 31).

I. Wat is die gerechtigheid?

Ik antwoord: Het is de gerechtigheid van Christus, uitgewerkt ten behoeve van zondaren. Gerechtigheid nu betekent gerechtigheid ten opzichte van de wet. Wanneer iemand nooit de wet heeft overtreden, maar in alles aan de wet gehoorzaam is geweest, dan is die mens rechtvaardig. Gerechtigheid bestaat in twee zaken, vooreerst: vrijdom van schuld, en ten tweede: waardigheid in de ogen van God.

1. Bijvoorbeeld, in het geval van een niet-gevallen engel. Deze kan in tweeërlei opzicht rechtvaardig genoemd worden.

1ste. hij is rechtvaardig, in een negatieve zin, omdat hij nooit de wet van God heeft gebroken, omdat hij nooit iets anders heeft liefgehad dan hetgeen God wilde dat hij zou liefhebben, nooit iets heeft gedaan hetgeen God niet wilde dat hij zou doen, nooit de minste vlek heeft gemaakt op zijn sneeuw witte klederen.

Maar 2e, hij is ook rechtvaardig in een positieve zin omdat hij de wet van God heeft vervuld. Hij heeft in alles Zijn heilige wil gehoorzaamd. Hij was steeds gereed tot het doen van iedere boodschap hem door de Vader opgedragen, nacht en dag ijverig bezig zijnde tot dienst voor allen die de zaligheid beërven zullen. In alle dingen is het zijn spijze geweest te doen de wil van zijn hemelse Vader. Zo heeft hij niet zijn kleed zuiver gehouden, maar hij heeft ook de prijs van de gehoorzaamheid behaald, hij is waardig in de ogen van God, God lacht hem vriendelijk toe, wanneer hij voor Zijn aangezicht verschijnt. Welnu geliefden, deze beide zaken samen genomen zijn voor God dé gerechtigheid.

2. In het geval van Adam in de staat van de rechtheid.

1ste. Hij was negatief rechtvaardig. Hij was geschapen vrij van alle schuld. Onschuldig en zuiver kwam hij uit de handen van zijn Maker. De zacht vlietende rivieren van het paradijs weerkaatsten niet zuiverder de blauwe hemel dan de kalme en heldere ziel van Adam het gezegende beeld van God afspiegelde. Zijn ziel was zonder vlek of rimpel gelijk de sneeuw witte klederen van de engelen. Zijn gedachten waren alle hemelwaarts gericht. Niet een enkele maal had hij, in gedachten, woorden of daden, de wet Gods gebroken. Zijn wil was de wil Gods. Hij kende de zonde niet. Maar,

2e. Adam verkreeg een positieve gerechtigheid, dat is: de gerechtigheid van een die de wet van God heeft vervuld, die Gods wil heeft gedaan. Hij werd in het paradijsgezet om die gerechtigheid te verkrijgen. Hij werd daar geplaatst, bekleed met zuivere en heilige klederen, ten einde de lauwerkrans van de gehoorzaamheid te verkrijgen, gelijk de heilige engelen. Maar de mens is gevallen, zonder deze in de ogen van God zo verdienstelijke gerechtigheid te verkrijgen. Broeders, deze beide samen, vrijdom van schuld en volmaakte gehoorzaamheid, maken in het oog van God de volmaakte gerechtigheid uit.

3. Ik moet u dus nog aantonen dat de gerechtigheid van Christus, om niet aan zondaren aangeboden, beide deze zaken bevat. Christus is vrij van alle schuld, want Hij is heengegaan tot de Vader. Toen Hij op deze wereld kwam, was Hij niet vrij van schuld. Hij had geen zonde van zichzelf. Reeds in de baarmoeder van zijn moeder werd Hij "dat Heilige" genaamd, en toch, reeds bij Zijn eerste ademhaling in deze wereld rustte op Hem de last van schuld. Als een klein kind in de kribbe, was Hij onder de schuld; toen Hij daar vermoeid neerzat aan de Jakobsbron, was Hij onder de schuld; toen Hij daar in Gethsémané tot de dood toe beangst was, en het zweet Hem als grote druppels bloed uit het lichaam gutste, was Hij onder de schuld; toen Hij aan het kruis de doodsstrijd streed, was Hij onder de schuld. Hij had geen zonde van zichzelf, en nochtans getuigt Hij: "Kwaden, tot zonder getal toe, hebben Mij omgeven, Mijn ongerechtigheden hebben Mij aangegrepen, dat Ik niet heb kunnen zien; zij zijn menigvuldiger dan de haren Mijns hoofds, en Mijn hart heeft Mij verlaten." (Psalm 40: 13).

Vraag. Hoe weet u dat Christus onder de zonde was? Antwoord.

1ste. Omdat Hij smarten leed. Hij leed de smarten van de kindsheid in Zijn kribbe. Hij leed vermoeienis en honger en dorst en dodelijke angst in de hof en aan het kruis. Zonde en smart zijn door God tot in alle eeuwigheid aan elkaar verbonden. Ware er geen zonde, er kon ook geen smart zijn.

2e. Omdat God Zijn aangezicht voor Hem verborg: "Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?" (Matth. 27: 46). God nu verbergt Zijn aangezicht slechts voor de schuld; zo dan droeg Christus de zonden van velen. Hij was geheel en al met zonde beladen. Hij was zo schuldig in de ogen Gods als had Hij al de zonden van Zijn volk zelf bedreven. Geen wonder dus dat God Zijn aangezicht verborg voor Zijn eigen Zoon! Nú echter is Christus geheel vrij van alle schuld. Hij is opgestaan en tot de Vader gegaan. Wanneer iemand schuld heeft, en hij betaalt die, dan is hij vrij van de schuld. Zo ook waren al onze zonden op Christus, maar Hij heeft de straf geheel en al gedragen, en nu is Hij vrij, Hij stond op, en wij zien Hem niet meer. Wanneer iemand voor een zeker aantal jaren verbannen is, dan is het strijdig met de wet zo hij naar zijn land terugkeerde voordat die tijd verstreken en de straf voldragen is. Maar is de straftijd verlopen, dan is hij voor de wet vrij van zijn schuld. Dan mag hij wederom in zijn vaderland en in zijn huis wederkeren.

Zo ook was Christus voor een tijd van het hart van de Vader verbannen. God verborg Zijn aangezicht voor Hem. Maar toen Hij alles had gedragen wat God nodig keurde Hem op te leggen, was Hij vrij van schuld, Hij had vrijheid om weer te keren, en Hij deed het, Hij stond op uit de dood, en keerde terug naar de schoot van Zijn Vader, vanwaar Hij gekomen was. Ziet u dus niet, bevende zondaar, dat er volle vrijdom van schuld in Christus is? Hij is geheel vrij. Hij zal in eeuwigheid niets meer te lijden hebben. Hij is nu zonder zonde, en als Hij wederkomt, zal Hij komen zonder zonde. Indien u één wilt worden met Hem, dan bent ook uzelf, vrij van schuld, even vrij als Christus Zelf is, even verzekerd dat u niet gestraft zult worden alsof u met Christus in de hemel was. Als u in Christus gelooft, dan bent u één met Hem, een lid van Zijn lichaam. En zo zeker als Christus, uw Hoofd, uit de duisternis van de toorn van God overgegaan is in het licht van Zijn aanschijn, zo zeker bent ook gij, gelovige, overgebracht uit de duisternis in Gods wonderbaar licht. O, welk een gezegend woord was het dat Christus uitsprak toen Hij op het punt stond om tot Zijn Vader weer te keren: "Ik vaar op tot Mijn Vader en uw Vader, tot Mijn God en uw God!" (Joh. 20: 17). God is nu niet minder onze God dan Hij is de God van Christus.

Vraag. Wat baat het mij dat Christus vrij is van schuld?

Antwoord. Christus wordt u aangeboden als uw Zaligmaker. Daar is in Christus volmaakte gehoorzaamheid, want Hij is heengegaan tot de Vader, en wij zien Hem niet meer. Toen Hij op deze aarde kwam, kwam Hij niet alleen om te lijden, maar om te werken; niet alleen om een stervende Zaligmaker te zijn, maar ook een werkende Zaligmaker; niet alleen om de vloek te dragen, welke de eerste Adam over de wereld gebracht had, maar om die gehoorzaamheid op te brengen welke de eerste Adam niet had betaald. Van de kribbe tot het kruis was Hij van ganser hart gehoorzaam aan de wil van God. Toen Hij in de wereld kwam, sprak Hij: "Zie, Ik kom: in de rol des boeks is van Mij geschreven. Ik heb lust, o mijn God, om Uw welbehagen te doen. En Uw wet is in het midden Mijns ingewands." (Psalm 40: 8, 9). Ook in de moeilijkste tijdperken van zijn gehoorzaamheid veranderde Hij nochtans niet van gevoelen. Hij sprak: "Ik heb een spijze om te eten die u niet weet. Mijn spijze is, dat Ik doe de wil Desgenen, die Mij gezonden heeft, en Zijn werk volbreng." (Joh. 4: 32, 34). En toen Hij de wereld zou verlaten, was het nog Zijn taal: "Ik heb voleindigd het werk, dat Gij Mij gegeven hebt om te doen." (Joh. 17: 4). Zo is het waarheid wat een apostel zegt: "Gehoorzaam geworden tot den dood." (Fil. 2: 8).

De gehele Wet is in deze twee woorden begrepen: *God en de naaste lief te hebben*. Christus deed beide.

1ste. Hij had God volmaakt lief, gelijk God zelf van Hem getuigt: "Omdat Hij Mij zeer bemint, zo zal Ik Hem uithelpen; Ik zal Hem op een hoogte stellen." (Psalm 91:14).

2e. Hij had Zijn naasten lief als Zichzelf. Het was geheel en al uit liefde tot de mensen dat Hij in de wereld kwam; alles wat Hij in de wereld deed en alles wat Hij in de wereld leed,

was uit liefde tot Zijn naaste. Het was uit liefde tot de mensen dat Hij ook in het allermoeilijkste gehoorzaam was, namelijk daarin dat Hij zijn leven aflegde. Dit was het voornamelijk doel, waartoe Hij in de wereld kwam. Dit was het vreselijkste en moeilijkste gebod, hetwelk God Hem had opgelegd, en toch was Hij gehoorzaam. Slechts korte tijd voordat Hij verraden werd, gaf God Hem een ontzettend gezicht van de komende toorn in de hof van Gethsémané. Hij zette Hem de beker voor, en toonde Hem aan dat het een beker was zonder enige inmengsels van genade. En toch was Christus gehoorzaam. Zijn menselijke natuur huiverde daarvoor terug, en Hij bad: "Indien het mogelijk is laat deze drinkbeker van Mij voorbijgaan;" (Matth. 26: 39). Nochtans aarzelde Hij geen ogenblik om volmaakt te gehoorzamen, en daarom voegt Hij er bij: "doch niet, gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt."

Ziedaar nu de gehoorzaamheid van Christus, en wij weten dat die volmaakt is.

- (1) Omdat hij was de Zoon van God, en alles wat Hij deed moest volmaakt zijn.
- (2) Omdat Hij is heengegaan tot de Vader, Hij is opgevaren ten hemel tot in de tegenwoordigheid Gods. En hoe heeft Hem de Vader ontvangen? Wij lezen het in Psalm 110. Een deur is geopend in de hemel en het is ons geoorloofd de woorden te vernemen met welke God Zijn Zoon ontvangt: "De Heere heeft tot mijn Heere gesproken: zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden gezet zal hebben tot een voetbank Van u voeten." God zond Hem zo niet weer terug, gelijk een die niet volmaakt genoeg was gehoorzaam geweest. God ontzegde Hem Zijn tegenwoordigheid niet, gelijk een die onwaardig was te worden toegelaten. Maar God heeft Hem uitermate verhoogd, achtte Hem de hoogste eer waardig, waardig om aan Zijn rechterhand op Zijn enige troon plaats te nemen. O, hoe duidelijk is het dat Christus door de Vader is aangenomen! Hoe duidelijk ook dat Zijn gerechtigheid hoogst begeerlijk is en geheel en al Goddelijk in de ogen van God de Vader!

Luister toe, bevende zondaar! deze gerechtigheid wordt u aangeboden. Zij is aangebracht voor zulke zondaars als u bent, en voor niemand anders; zij dient voor niets anders dan om juist naakte zondaars te bedekken. Dit is het met goud gestikte kleed, de geborduurde mantel. Dit is het bruiloftskleed, het fijne, witte, zuivere lijnwaad. "Doe dan aan de Heere Jezus Christus." Waarom zou u weigeren behouden te worden? Wordt één met Christus door het geloof, en u hebt niet alleen vergeving van zonden, gelijk Ik u reeds heb aangetoond, maar u bent rechtvaardig in de ogen van God. Niet alleen zult u nooit in de hel geworpen worden, maar u zult zeker de hemel binnengaan, even zeker als Christus daar nu is. Wordt één met Christus, en in dit zelfde ogenblik bent u liefelijk in de ogen van God, ja welbehaaglijk, daar Hij welbehagen in u heeft willen hebben. U bent even gewis aangenomen door God als de Zoon des mensen is aangenomen, de geliefde Zoon van de Vader, die daar zit aan Zijn rechterhand. De Heilige Geest zal u even zeker geschonken worden als Hij aan Christus gegeven is. Hij is aan Christus gegeven als de vreugdeolie, waarmede Hij gezalfd is boven Zijn medegenoten. U zult zo zeker een kroon van heerlijkheid dragen, als Christus die nu reeds draagt. U zult zo zeker met Christus zitten op Zijn troon, als Christus nu gezeten is op van Zijns Vaders troon. Ween dus van vreugde, gelukkige gelovige! Zing van blijder harte: "Want ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere." (Rom. 8: 38, 39) I

II. Waarin bestaat die overtuiging van gerechtigheid? Laat ons zien wat zij niet is.

1. Zij is niet een of andere werking van de verbeeldingskracht. Even als vele mensen dikwijls allerlei schrikbeelden hebben, zo ook hebben anderen menigmaal denkbeeldige gezichten van Christus en van de heerlijkheid die in Christus is. Zij menen soms met hun vleselijke ogen Christus te zien; zij horen soms, gelijk zij zich inbeelden, met woorden, die uit hun eigen geest voortkomen, de schoonheid van Christus roemen. Dit nu is geenszins de overtuiging van gerechtigheid. Het is zo, zulke zaken kunnen de ware bekering vergezellen. Dit is geenszins onmogelijk. Stefanus en Paulus beiden hebben Christus gezien, en velen van u weten zeker ook dergelijke voorbeelden uit latere tijden. 7 Maar, wat daarvan ook moge zijn, één ding is zeker, dat overtuiging van gerechtigheid een geheel andere zaak is. Zij is veel hoger en edeler, zij wordt alleen gegeven door de Geest van God. Zalig zijn zij, die niet hebben gezien, en nochtans hebben geloofd.
2. Zij is niet een openbaring van nieuwe waarheden, die niet in de Bijbel vervat zijn. Wanneer de Heilige Geest Christus aan de apostelen of de profeten van de oude dag openbaarde, dan openbaarde Hij nieuwe waarheden aangaande Christus. Maar wanneer Hij een zondaar overtuigt van de gerechtigheid van Christus, doet Hij dat door de waarheden, die in de Bijbel vervat zijn, voor hem op te klaren. Indien Hij nieuwe waarheden openbaarde, dan zouden wij de Bijbel wel kunnen wegbergen en eenvoudig wachten en blijven zitten totdat de Heilige Geest in ons afdaalde. Dit strijdt echter met de Bijbel en met de ondervinding. David bidt: "Ontdek mijn ogen, opdat ik aanschouwe de wonderen Van u wet." (Psalm 99: 18). Waar wenst hij die te aanschouwen? Niet in de hemel boven noch op de aarde beneden, maar "de wonderen Van u wet." Door de waarheid is het dat de Geest in onze harten werkt: "Heilig ze door Uw waarheid; Uw Woord is de waarheid" (Joh. 17: 17). Is het u zo te doen om overtuiging van gerechtigheid, bidt dan niet om de openbaring van nieuwe waarheden, die niet in de Bijbel staan, maar om Goddelijk licht, opdat u de oude waarheden, die reeds in de Bijbel staan, mocht leren verstaan.
3. Zij is niet maar een verstandelijke kennis van hetgeen de Bijbel van Christus en Zijn gerechtigheid zegt. Vele onbekeerde mensen lezen hun Bijbel, en menigeen van hen verstaat zeer wel het leerstuk van een toegerekende gerechtigheid; nochtans hebben deze geen overtuiging van gerechtigheid. Alle ontwaakte zielen lezen hun Bijbel met grote nauwkeurigheid, en onder veel gebed en tranen, en velen van hun schijnen de waarheid zeer duidelijk te verstaan, dat Christus een algenoegzame gerechtigheid is. Toch zeggen zij niet met Christus te kunnen overeenstemmen Christus op hun bijzonder geval niet te kunnen toepassen. Nog eens: de duivelen geloven ook maar zij sidderen. De duivel heeft zeer veel kennis van de Bijbel. En naar de aanhalingen, welke hij Christus uit de Bijbel voorlegde, is het duidelijk dat hij veel begrip had van het werk van de verlossing. En toch is hij daarom niets beter hij moet daarom slechts te meer sidderen en tandenknarsen. Ach, mijn vrienden, indien u niets meer hebt dan verstandelijke kennis van Christus en Zijn gerechtigheid, dan hebt u niets meer dan de duivelen hebben, dan bent u nog nooit overtuigd geweest van gerechtigheid.

Wat is zij dan?

Antwoord. Zij is het gevoel van de dierbaarheid en gepastheid van Christus, gelijk Hij in het Evangelie is geopenbaard.

1. Ik heb gezegd dat de overtuiging van gerechtigheid bestaat in een juist gevoel van de dierbaarheid van Christus. Zodat u duidelijk kunt zien dat het niet bij u is een denkbeeldig gevoel van Zijn schoonheid; dat het niet is een zien van Christus met uw lichamelijke ogen; dat het niet is een enkel verstandelijke kennis van Christus en Zijn gerechtigheid, maar een gevoel en wel een hartelijk gevoel van Zijn dierbaarheid. Ik heb u reeds getoond dat er een hemelsbreed verschil is tussen het kennen van een zaak en het gevoelen daarvan,

tussen het kennis dragen van een zaak en een juist gevoel daarvan te hebben. Het verschilt verbazend veel te weten dat honig zoet is en de zoetheid van de honig te proeven en dus daarvan een gevoel te hebben. Het is geenszins hetzelfde te weten dat iemand een schoon gelaat heeft, en die persoon te zien, en zo een dadelijk 8 gevoel te hebben van zijn schoonheid. Het is heel iets anders te weten dat een handschoen mij past, en die aangetrokken hebbende, daarvan de overtuiging, het gevoel te hebben. Zo ook, mijn broeders, is er het allergrootste verschil van de wereld tussen de verstandelijke kennis van Christus en Zijn gerechtigheid en het hartelijk gevoel van Zijn gepastheid en dierbaarheid. Het eerste kan verkregen worden door vlees en bloed, of uit boeken; het laatste alleen van de Heilige Geest.

2. Maar ook is de overtuiging van gerechtigheid een gevoel van de gepastheid van Christus. Het is licht te begrijpen dat men een gevoel kan hebben van de dierbaarheid van Christus, zonder nog een gevoel te hebben van Zijn gepastheid. Sommige ontwaakte zielen schijnen te gevoelen dat Christus zeer dierbaar is, en toch durven zij Christus niet aan te doen: het is duidelijk in hen dat zij behoefte hebben aan het gevoel van Zijn gepastheid in hun bijzonder geval. Zij roepen uit: "O, welk een dierbare Zaligmaker is Hij voor al Zijn volk!" "O ware ik één van de Zijnen! O, ware ik verborgen in Zijn wonden!" En toch hebben zij geen gevoel van Zijn gepastheid om hun Zaligmaker te zijn; zij zeggen niet; "Hij is juist voor mij geschikt! Hij is juist de Zaligmaker die ik nodig heb!" Gevoelden zij dit, zij zouden vrede hebben, hun lippen zouden overvloeien van blijdschap. Maar nee, zij durven zich Christus niet toeëigenen. Overtuiging van gerechtigheid is zo'n gevoel van Christus te hebben, dat ons vrijmoedigheid geeft, om, zonder te aarzelen, Christus aan te doen, en juist dit noemde ik een gevoel van Zijn gepastheid. Het geeft mij geen troost te weten dat Christus de dierbare Zaligmaker is voor anderen, indien ik niet weet dat Hij ook voor mij een dierbare Zaligmaker is. Als de zondvloed komt, als de sluizen des hemels worden geopend en de fonteinen van de grote afgrond opengebroken, geeft het mij geen vrede te weten dat er een ark is voor anderen, zolang u mij niet zegt dat die ark voor mij is. U mag tot mij spreken van Christus' eeuwige gerechtigheid en van de behoudenis dergenen die in Hem zijn. Maar wilt u mij met die boodschap vertroosten, dan moet u mij overtuigen dat die gerechtigheid mij past en mij wordt aangeboden. Nu, dit doet de Heilige Geest, wanneer Hij overtuigt van gerechtigheid. Dit, en dit alleen is overtuiging van gerechtigheid. Geliefden, het is geenszins een werk van de natuur, een ziel, zelfs een bekommerde ziel, te overreden Christus aan te doen. Was het een natuurlijk werk, dan zouden ook natuurlijke middelen het kunnen tot stand brengen. Maar het is een bovennatuurlijk werk, en de hand van de Geest moet het doen. Vlees en bloed kunnen u Christus niet openbaren, maar Mijn Vader die in de hemelen is. *Niemand kan zeggen Jezus de Heere te zijn dan door de Heilige Geest.*

Laat mij een woord spreken tot drie soorten mensen.

1. Tot de niet-ontwaakten.

Hoe ver bent u toch van de zaligheid verwijderd. Velen van u zeggen wellicht in hun hart: "Het is zo, ik ben op dit ogenblik nog niet behouden, maar ik ben toch zo ver niet van het Koninkrijk Gods. Ik behoef mij slechts te bekeren en in Jezus te geloven, en ik ben behouden. En omdat hiertoe slechts weinig tijds nodig is en het zo'n eenvoudige zaak is, kan ik het doen wanneer ik wil. Ik zal de wereld en haar vermaken nog een weinig blijven genieten, en dan, als de dood of wanneer ziekte mij dreigt, is het tijd genoeg om mij over die zaak te bekommeren." Uw gehele redenering berust echter op een valse grond. U meent niet ver te zijn van uw zaligheid. Maar ach, mijn vriend, u bent er zo ver van verwijderd als iemand, die nog in het land van de levenden is, zijn kan. Er is slechts één

geval, waarin u nog verder van de zaligheid kon verwijderd zijn, en dat is in de hel. U bent even ver van de zaligheid af als een iegelijk die zich nog niet in de hel bevindt.

1ste. In mijn vorige! leerrede toonde ik u aan, dat er een Goddelijk werk aan uw hart moet geschieden, voordat ge u kunt bekeren. U kunt veel verstandelijke kennis van zonde hebben zonder de Heilige Geest, maar Hij alleen kan u van zonde overtuigen. Die Geest is een vrijmachtige Geest. Hij wordt aan de kinderen Gods geschonken, zo dikwijls zij Hem vragen. Maar Hij luistert niet naar de bevelen van onbekeerde mensen. U kunt Hem niet bevelen tot u te komen wanneer u ziek wordt, of wanneer u op het sterfbed ligt. En zou u Hem ook willen bevelen, nergens heeft Hij beloofd te zullen gehoorzamen.

2e. En nu wil ik u doen zien dat er een tweede Goddelijk werk aan uw harten nodig is voordat u kunt geloven. De Heilige Geest moet u overtuigen van de gerechtigheid van Christus. 'Vlees en bloed kunnen u Christus niet openbaren, maar Mijn Vader die in de hemel is.' God is een vrijmachtig God. Hij ontfermt Zich over wie Hij Zich ontfermen wil. Hij luistert niet naar de bevelen van onbekeerde mensen. Hij heeft nergens beloofd allen, die Hij doet ontwaken, tot Christus te brengen. O, hoe duidelijk is het dat u even ver van de zaligheid verwijderd bent als enige ziel die nog buiten de hel is. En kunt u gerust zijn, wanneer u zo ver van de zaligheid af bent? Kunt u bij zo'n kansspel zo gerust neerzitten, en de tijd tussen heden en de oordeelsdag zo verbeuzelen? Kunt u lachen en vrolijk zijn in uw zonden? Hoe waar is het dan wat Salomo zegt: "Gelijk het geluid van de doornen onder een pot, zo is het lachen eens zots," (Pred. 7: 6) een groot geraas voor een ogenblik, daarna eeuwige stilte, een kortstondig flikkeren, en een duistere eeuwigheid.

2. Tot de ontwaakten.

Ten eerste. Bedenkt dat zo u niet komt tot overtuiging van gerechtigheid, uw overtuiging van zonde tevergeefs zal zijn. Bedenkt dat bekommring uw ziel niet behoudt. Schipbreukelingen zijn zeer bekommerd. Zij roepen tot God met tranen en gebeden, maar toch, hoewel zij bekommerd zijn, zijn zij nog niet gered, het schip aan stukken slaan en allen kunnen verdrinken. Reizigers in een woestijn kunnen zeer bezorgd zijn, hun harten kunnen van doodsangst zijn vervuld; dit bewijst nochtans niet dat zij in veiligheid zijn, zij kunnen nog in het brandende zand omkomen. Zo ook bent u zeer bevreesd voor de toorn van God, en het kan zijn dat God, uit vrije ontferming, die bekommerdheid in uw hart heeft verwekt. Maar u bent nog niet behouden zolang u nog niet tot Christus gekomen bent, is alles tevergeefs. Velen zijn overtuigd die nooit bekeerd worden. Velen zijn in de hel, die eens even bekommerd waren als u nu bent.

Ten tweede. Bedenkt dat God alleen u deze overtuiging kan geven. De Heilige Geest overtuigt van gerechtigheid. Vlees en bloed kunnen u de dierbaarheid van Christus niet doen gevoelen. Het is waar, de Bijbel en de prediking zijn de middelen, waardoor God deze overtuiging werkt. Hij werkt altijd door de waarheid, nooit zonder de waarheid. Zo u werkelijk ontwaakt bent, dan voorzeker zult u met grote bezorgdheid van deze middelen gebruik maken, dan zult u de Schriften met tranen onderzoeken, en geen gelegenheid doen voorbijgaan om het gepredikte Woord te horen. Maar toch, de Bijbel en de prediking zijn op zichzelf niets dan middelen, zij kunnen slechts natuurlijke indrukken op uw gemoed maken. God alleen kan bovennatuurlijke indrukken teweeg brengen. Roept daarom tot God.

Ten derde. Maar bedenkt, God is een vrijmachtig God. Roept niet tot Hem dat Hij u bekere, alsof het een schuld is, welke Hij aan u heeft. Er is slechts één zaak welke u van God kunt eisen als een recht, namelijk een plaats in de hel. Zo u meent iets van God te kunnen eisen, zo misleidt ge uzelf. U bent nog niet overtuigd van zonde. Legt u neer aan de troon van God als een vrijmachtig God een God, die u niets schuldig is dan straf. Knielt voor Hem neer als voor die God, die alleen Christus in u kan openbaren. Roept dag en

nacht tot Hem, dat Hij Christus in u openbare dat Hij Zijn licht doe schijnen in uw duisternis en u geve het licht van de kennis van de heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus. Eén straal van Zijn aangezicht zal u vrede geven. Het mocht zijn dat u verberging vond in de dag van de toorn des Heeren.

3. Tot hen die tot Christus gekomen zijn.

Welk een wonder van genade bent u! Tot tweemaal toe bent u door genade gered. Toen u walgelijk was in uw zonden, en nochtans gerust sliep, heeft de Heilige Geest u doen ontwaken. Duizenden sliepen rondom u. Duizenden heeft Hij in het verderf laten gaan, u heeft Hij doen ontwaken.

En wederom: hoewel ontwaakt, was u even walgelijk als ooit, u was even verwerpelijk in de ogen van God, alleenlijk u was bevreesd door de hel. In enige opzichten was u nog meer bedorven dan de slapende wereld om u heen. Zij wilde niet tot Christus komen, omdat zij geen nood gevoelde. Maar u gevoelde uw nood, en toch wilde u niet komen. U maakte God tot een leugenaar nog meer dan zij, en toch ontfermde zich God over u. Hij bracht u tot Christus, overtuigde u van gerechtigheid. Zo bent u tot tweemaal toe door genade gered. Zo'n groot schuldenaar te begenadigen! "Wat zal ik de Heere vergelden voor al Zijn weldaden?" (Psalm 96: 12). Wilt u Hem niet met geheel uw hart liefhebben? Wilt u Hem niet dienen met alles wat u hebt? En wanneer Hij zegt: 'Voed deze arme wees om Mijns Naams wil', zult u dan niet zeggen: 'Heere, als ik in Uw naam Geef, is het zaliger te geven dan te ontvangen?'

Dundee, 11 februari 1837

12. JEZUS ONTROERD DOOR DE VERRADER. Johannes 18:21

"Jezus, deze dingen gezegd hebbende, werd ontroerd in de geest, en betuigde, en zei: Voorwaar, voorwaar Ik zeg u, dat één van ulieden Mij zal verraden." (Joh. 18:21).

Er zijn vele uitnemende Christenen, die geloven dat het feest van des Heeren Avondmaal nooit moet bevlekt of gestoord worden door toespelingen op hen, die in gevaar zijn onwaardig te eten en te drinken. Zij menen, dat wanneer de mensen, na eigen onderzoek, zich aan de tafel des Heeren geplaatst hebben, - een tafel, tot welke alleen gelovigen genodigd worden, het tenminste voor die tijd de liefde het vereist (en wel die liefde die alle dingen hoopt) om de aanzittenden aan te spreken alsof zij allen ware discipelen van Jezus en kinderen van God waren. Deze goede mensen weten wel, dat er altijd vele indringers bij deze heilige instelling zijn. Zij weten dat velen slechts uit gewoonte, fatsoenshalve komen, omdat zij niet als openbare ongodsdienstigen en onheiligen willen aangemerkt worden; en hoewel hun geweten er tegen opkomt, als allen als Christenen worden toegesproken, hoewel zij een voorgevoel hebben dat de ware gasten slechts een klein kuddeke uitmaken, terwijl de indringers tot de grote meerderheid behoren, - nochtans gevoelen zij zich niet geroepen om de genieting van de gelovige kudde te verstoren, - hoe gering deze ook moge zijn, - door het vermoeden te koesteren alsof er enigen aanzitten, die de Heere reeds voor hun zonden verkocht hebben, - enigen, die, hoewel zij het brood met Hem breken, nochtans de verzenen tegen Hem verheffen.

Welnu, deze goede mensen vinden in het voorbeeld van onze gezegende Heere een volledig antwoord op hun gewetensbezwaren. In die nacht, overwaardig om herdacht te worden, waarin Hij Zijn Avondmaal instelde, - een nacht, waarin niets dan goedheid en liefde van Zijn gezegende lippen vloeide, - vernemen wij, dat Hij niet minder dan vijf malen over Zijn verrader sprak. In vele opzichten was dit de wonderbaarste nacht die ooit in de wereld was, en zeker is die opperzaal in Jeruzalem het wonderbaarste vertrek van de wereld. Nooit hadden zich de schaduwen van de nacht over een wonderbaarlijker vereniging van mensen uitgebreid; nooit zagen de wanden van een opperzaal neer op 2 zo'n wonderbaar toneel.

Drie zeldzame gebeurtenissen hadden binnen deze kleine ruimte plaats.

1ste. Daar waste de Heere de voeten van Zijn discipelen, - de ster van de heerlijkheid zich neerbukkende als een dienstknecht om de voeten van arme wormen te wassen!

2e. Daar werd het Pascha gegeten, - het lam en de bittere kruiden, dat voor alle gelovige Joden de herinnering was aan de stervende Zaligmaker, maar dat nu ten einde was gelopen.

3e. Daar vond het eerste Avondmaal plaats, - het breken des broods en het vergieten van de wijn, met het geven en nemen door tekenen, die ter gedachtenis zouden strekken van Zijn stervende liefde, zelfs tot aan het einde van de wereld.

O, welk een vereniging van liefde was hier! Welk een samenloop van voorvallen, die het een nog meer dan het ander de onuitsprekelijke liefde van Jezus afbeeldde. O, welk een ontzaglijk dierbaar uur was dat! Welk een ontzaglijke dierbare vreugde deed thans de harten van zijn gelovige discipelen trillen!

O, broeders, welk een grote blijdschap zal nu de borst van de moedige Petrus, - welk een aanbedende liefde de boezem van de Israëliet bij uitnemendheid, Nathanaël, vervuld hebben! Welk een onuitsprekelijke liefde zal Johannes ingeademd hebben toen hij in de schoot van Jezus aanzat! O, wie zou in zo'n uur van heilige blijdschap met harde en wrede

woorden tot de verrader komen? Wie zou de kalme rust van zo'n ogenblik door een woord van duister vermoeden durven verstoren?

Houdt u stil, broeders, het is de Zaligmaker die spreekt: "Voorwaar, voorwaar Ik zeg u, dat één van ulieden Mij zal verraden." Ik vertrouw derhalve, mijn vrienden, dat u het uit het voorbeeld van onze gezegende Heere duidelijk ziet, hoe de ontzagwekkende plechtige waarschuwing van de tekst, in plaats van een vluchtige, onverantwoordelijke beoordeling te zijn van de blijde gevoelens, met welke ieder waar discipel de tafel des Heeren zou naderen, boven alle andere Schriftuurplaatsen de beste en de meest juiste is, welke de Heere ons bij deze plechtige gelegenheid zou kunnen toewerpen. Wel niet met de hardheid van een gevoelloos mens, maar met de teerheid van de medelijdende Jezus, herhalen wij deze woorden voor uw oren: "Voorwaar, voorwaar Ik zeg u, dat één van ulieden Mij zal verraden."

Er is een wrede liefde, bijna te wreed, zou men zeggen, voor deze wrede wereld, welke somtijds door de vrienden van een stervende in oefening gebracht wordt, wanneer zij van dag tot dag de nadering des doods op zijne verbleekte wangen zien, en hem niet eens een ademtucht van gevaar willen influisteren. Zij vleien hem met moordende leugens, - dat hij beter wordt, en nog vele dagen zal leven, terwijl zijn dagen geteld zijn. Maar duizendmaal wreder, slechter en gevoellozer zou de prediker zijn, die, door de Heere met de zorg over uw onsterfelijke zielen belast, op hen, die zo graag de tafel des Heeren naderen, maar wier hele leven, handel en wandel het verkondigen dat zij verraders des Heeren zijn, hun niet eens de waarschuwendende roepstem deed horen: "Gij zijt niet allen rein. Voorwaar, voorwaar Ik zeg u, dat één van ulieden Mij zal verraden!"

Vraag. Wat kon toch wel de reden zijn dat de Heere zo dikwijls en op zo'n plechtige wijze van Zijn verrader sprak?

Antwoord. Ik kan er geen andere reden voor zien dan dat Hij nog een laatste poging wilde aanwenden om het hart van Zijn verrader te vertederen. Onderwerp. Christus zoekt ernstig de zaligheid van zulke onbekeerde personen, die aan Zijn tafel aanzitten. Er zijn twee bewijsgronden, welke door het gehele toneel heenlopen, waardoor Jezus beproefde de verrader te vertederen.

1ste. Zijn volkomen bekendheid met hem. Even alsof Hij gezegd had: 'Ik ken u Judas; Ik ken uw gehele leven en uw gehele geschiedenis. Ik weet dat gij altijd een dief en een verrader geweest zijt. Ik weet dat u Mij verkocht hebt voor dertig zilveren penningen; Ik ken al uw plannen en al uw misdaden.' Op deze wijze beproefde Hij de verrader tot nadenken te brengen, om hem te doen inzien dat hij een verloren zondaar was.

2e. Zijn bezorgde liefde voor hem. Even alsof Hij gezegd had: Ik heb u lief, Judas; Ik heb juist de schoot van de Vader verlaten voor zondaars als gij zijt. Ik had medelijden met u, voordat de wereld was. Ik ben nog gewillig om een Zaligmaker voor u te zijn. Op deze wijze beproefde Hij de verrader te winnen om hem tot Zich te trekken.

I. Zijn volkomen bekendheid met hem.

1. Alles wat de Zaligmaker met Judas deed, had tot doel hem te overtuigen dat Hij zijn hele hart kende: "Ik ken u, Judas, en weet al uw misdaden." Dit was duidelijk zijn doel, toen Hij de voeten van de discipelen waste en hun zei, dat wanneer zij zich in Zijn bloed gebaad hadden, zij niet meer van node hadden dan hun voeten te wassen, - hun dagelijkse zonden dagelijks te reinigen, - "Gijlieden bent nu rein," maar voegt er terstond bij: "Gij bent niet allen rein." Dit diende zeker tot een wenk voor Judas, om zijn schuldig geweten wakker te schudden.

2. En vervolgens toen Hij plaats had genomen om het Pascha met hen te eten, en de drinkbeker had doen rondgaan, zeggende: gelijk ons Lukas bericht: "Neemt deze, en deelt hem onder ulieden," wilde Hij Judas niet doen insluimeren, alsof hij Hem onbekend ware,

maar verklaart nog duidelijker dan te voren: "Ik weet wie Ik uitverkoren heb; maar opdat de Schrift vervuld worde, die met Mij het brood eet, heeft tegen Mij zijn verzenen opgeheven." Dit was klaarblijkelijk een duidelijker wenk voor Judas, dat, hoe verborgen hij ook voor anderen mocht zijn, hij naakt en bloot lag voor de ogen van de Zaligmaker, met Wie hij te doen had.

3. En ten derde toen Hij op het punt stond het brood en de wijn hun toe te reiken, om het heilig Avondmaal in te stellen, wilde Hij dit niet doen zonder aan het geweten van Judas nog een meer overtuigend bewijs te geven, dat Hij hem goed kende: "En toen zij aten, zei Hij: Voorwaar Ik zeg u, dat één van u Mij zal verraden. En zij, zeer bedroefd geworden zijnde, begon een iegelijk van hen tot Hem te zeggen: Ben ik het, Heere! En Hij, antwoordende, zei: Die de hand met Mij in de schotel indoopt, die zal Mij verraden. En Judas antwoordde en zei: Ben ik het Rabbi? Hij zei tot hem: gij hebt het gezegd."

Hier vernemen wij, dat de Heere niet langer met wenken en aanduidingen handelt, maar hem duidelijk zegt, dat hij de man is. O, mijn vrienden, indien wij niet de arglistigheid van het natuurlijke hart kenden, hoe het de duidelijkste verklaringen van de Schrift ontwijkt, dan zouden wij verbaasd staan dat Judas niet getroffen werd door de overtuiging: "Gij, Heere, ziet mij." Maar nee, de pijlen van de Zaligmaker, zo getrouw op hem gericht, stuiten op zijn hart als op een stenen rots, en Judas blijft nog aan de tafel des Heeren aanzitten, alsof het rustig in zijn binnenste was, om met zijn bloedige handen, (die daar straks de dertig zilveren penningen als bloedprijs ontvangen hadden) de tekenen van het verbroken lichaam te ontvangen, dat hij zelf ging verraden. O, mijn vrienden, zijn er hier geen harten als van Judas, op wie de juiste pijlen van de overtuiging, waarop geschreven staat: "Gij bent die man," ongedeerd afstuiten? Zijn er geen die hier aanzitten, evenals Judas, om met onreine handen de gedachtenis te ontvangen van de Zaligmaker, Die zij verraden?

4. En eindelijk, toen het feest van de liefde voorbij was, - toen Judas, met een onberoerd geweten, het brood en de wijn genuttigd had, welks heilige zin hij niet kon verstaan, - deed Jezus, diep bedroefd en ontroerd zijnde in de geest, nog een laatste poging, om met meer juistheid dan te voren, de pijl van overtuiging in het hart van Judas te drijven. Toen Johannes, de lieveling, die in Zijn schoot lag, tot Hem zei: "Heere, wie is het?" antwoordde Jezus: deze is het, dien Ik de bete, als Ik ze ingedoopt heb, geven zal. En als Hij de bete ingedoopt had, gaf Hij ze Judas, Simonszoon, Iscariot. En na de bete toen voer de satan in hem. Jezus dan zei tot Hem: wat gij doet, doe het haastelijk."

Dat dit woord des Heeren juist gericht was tot Judas, om hem tot nadenken te brengen, en om geen andere reden, blijkt uit het feit dat, "niemand dergenen, die aanzaten, dit verstond, waartoe Hij hem dit zei. Want sommigen meenden, omdat Judas de beurs had, dat hem Jezus zei: "Koop hetgeen wij van node hebben tot het feest; of, dat hij de armen wat geven zou." zo verborgen, maar zo krachtig, zocht de Zaligmaker het sluimerend geweten des verraders op te wekken. Hoe was het mogelijk dat hij de overtuiging kon ontgaan, dat Christus al de gedachten en voornemens zijns harten kende? Dat hij niet neerviel en beleed dat God alles in hem wist? Of, evenals de Samaritaanse vrouw, zei: "Komt, ziet een mens, die mij gezegd heeft alles wat ik gedaan heb: is deze niet de Christus?"

Maar satan had hem geheel in zijn duisternis gehuld; en de donkere nacht, welke hij inging, was niet zwarter dan de duistere nacht binnen in zijn verraderlijk hart. Welnu, broeders, dezelfde Zaligmaker is heden in het midden van ons. Hij wandelt te midden van de zeven gouden kandelaren. Zijn ogen zijn als vlammen vuur, en Hij beproeft de nieren en de harten.

Denkt hieraan, u die openbare zondaren zijt, en durft aan te zitten aan de tafel des Heeren, vloekers, dronkaards, sabbatschenders, onreinen. Predikanten en ouderlingen kennen misschien uw zonden niet, want zij zijn zwakke en kortzichtige mensen; zelfs voor uw

buren en uw eigen familie kunnen uw zonden verborgen blijven. Het is gemakkelijk de mens te bedriegen. Hij kent uw gehele geschiedenis. Hij is tegenwoordig bij iedere daad van oneerlijkheid, - van onreinheid, - van dwaasheid. De duisternis en het licht zijn beide voor Hem gelijk.

Denk hieraan, u die in de zonde uws harten voortleeft, u die u met de uitwendige mantel van de vroomheid en ingetogenheid omhangt, opdat u mag opgaan en aanzitten met de kinderen Gods; u die de tale Kanaäns op uw lippen hebt, terwijl haat, boosheid en zelfs de adem van de hel in uw harten gloeit; u die schaapskleren draagt, maar van binnen bent u grijpende wolven; u die wit bepleisterde graven bent, van buiten schoon, maar van binnen vol doodsbeenderen en alle onreinheid. Denkt hieraan, u die weet dat u onbekeerd bent, en nochtans aanzit aan de tafel des Heeren. Christus kent u, Christus kon op u wijzen; Christus kon u bij uw naam noemen; Christus kon u de bete geven. U mag u verbergen voor de hele wereld, maar u bent naakt en open voor de ogen van Hem, met Wie u te doen hebt. O, dat u neerviel voor Zijn doordringende blik en zei: "God, wees mij zondaar genadig." O, dat ieder van u zei: "Heere, ben ik het?"

II. De tweede drangreden, die Christus bewoog, om het hart van Judas te vertederen en te winnen, was Zijn liefde: "Ik heb u lief gehad Judas, en kwam om u te verlossen".

1. Dit was duidelijk zichtbaar toen Hij de voeten van de discipelen waste. Hij deinsde niet terug voor de voeten van de verrader. Ja, Hij boog zich niet alleen, om de voeten te wassen van hen, die Hem zouden verlaten en vlieden. - Hij waste niet alleen de voeten van Petrus, die, voordat de haan kraaide, met verwensingen en eden Hem verloochende, - maar Hij waste ook de voeten van Judas, dezelfde voeten, welke twee dagen tevoren naar de vergadering van de priesters in het paleis van Kajafas gegaan waren, waar hij de Zaligmaker verkocht had voor dertig zilverlingen, de slavenprijs. Het was ten zijnen aanhore, dat Hij de liefderijke woorden sprak: "Indien Ik u niet was, gij hebt geen deel met Mij."

Wanneer dus het wassen van de voeten van de elven een zo gezegend bewijs was van Zijn liefde tot Zijn eigen discipelen, hoeveel te meer is het wassen van de voeten van hem, van wie Hij wist dat Hij Hem verraden had, een bewijs van Zijn liefde tot zondaren, zelfs van de voornaamste! Hij wilde niet de dood van Judas, - Hij wil ook niet de dood van een van u. U meent dit, omdat u de Zaligmaker verraden hebt, en gekomen bent tot de maaltijd zonder enig recht of aanspraak, als een ongenode indringer; daarom kan Jezus u niet beminnen. Helaas, dit toont uw eigen hart, maar niet Christus' hart.

Zie, hoe Jezus de voeten van Judas wast, en ze afdroogt met de linnen doek, waarmede Hij omgord was; ziet Zijne bezorgdheid om de verrader Judas tot nadenken te brengen en zijn hart te winnen; - en dan gelooft, dat hoe groter schuldige en verrader u bent, Jezus des te meer medelijden met u heeft en op u wacht, nog gewillig zijnde u te wassen en te verlossen, zeggende: "Keert terug, keert terug, waarom wilt u sterven?"

2. Het tweede voorbeeld van Jezus' liefde tot de verrader is, dat, toen Hij aangezeten was, om met de elven het Pascha te eten, Hij niet schroomde met de verrader te eten. Ja, Hij zat niet alleen neder om te eten met de elven, die Hem verlieten en vloden; - Hij liet niet slechts toe dat Johannes in Zijn schoot aanlag, en dat Petrus mee aanzat, maar Hij duldde dat Judas zijn hand in dezelfde schotel met Hem indoopte, zelfs terwijl Hij wist, dat de profetie vervuld werd: "Hij, die met Mij het brood eet, heeft tegen Mij zijn verzenen opgeheven." Het was een gezegend bewijs van de liefde van de Zaligmaker voor Zijn gelovige discipelen, toen Hij zei, gelijk Lukas ons bericht: "Ik heb grotelijks begeerd dit Pascha met u te eten, eer dat Ik lijd." Men zou denken, dat voor de ogen van de Zaligmaker dit Pascha als met dreigende wolken moest bedekt zijn, - ingehuld in 6 de diepe duisternis

van de hof van Gethsémané en van het bloedige kruis, voor hetwelk de zon zelf haar stralen verborg. U ondervindt altijd dat, wanneer u in een onmiddellijke verwachting van iets kwaads verkeert, iedere gebeurtenis, die haar nadering aankondigt, u treurig en ontstemd maakt. U zou derhalve menen, dat de menselijke ziel van Jezus met schrik voor dit Pascha teruggedeinsd was.

Maar nee; wel versaagde en sidderde Hij naar de mens toen Hij in de hof was, doch Zijn liefde voor Zijn eigen discipelen ging alles te boven, en deed Hem naar dit Pascha uitzien, toen Hij hun Zijn stervende liefde nog duidelijker dan ooit tevoren zou betonen: "Ik heb grotelijks begeerd, dit Pascha met u te eten eer dat Ik lijd." Maar hoe bewonderenswaardiger is het bewijs van de liefde van de Zaligmaker voor de ongelovigen, - die geen liefde voor Hem hebben, maar Zijn verraders en moordenaars zijn, - toen Hij met zo'n Goddelijke neerbuigzaamheid Zijn hand in dezelfde schotel doopte met Judas, en hem tegelijkertijd zegt, dat Hij dit niet in onwetendheid doet, maar opdat de Schrift mocht vervuld worden: "Die met Mij het brood eet, heeft tegen Mij de verzenen opgeheven."

O, mijn ongelovige vrienden, ik ken wel de duistere argwaan, die in uw boezem huisvest. U meent, omdat u zozeer tegen Jezus gezondigd hebt, Hij u thans geen liefde kan toedragen. Maar merkt toch op, trotse en eigenzinnige zondaars, met hoeveel liefde en tederheid Hij, als het ware, tracht, Judas tot nadenken te brengen en zijn hart te winnen. Evenzo is Hij begerig heden u te vertederen en te winnen, hoewel u tot de voornaamste van de zondaars behoort. Hij wil die harde nek buigen, het stenen hart verbreken en een traan persen uit die ogen, welke nooit om hun zonden geschreid hebben.

3. Het derde voorbeeld van Jezus' liefde tot de verrader is de trouwe bekendmaking van het gevaar, waarin hij verkeert. "De Zoon des mensen gaat wel heen, gelijk van Hem geschreven is; maar wee dien mens, door welke de Zoon des mensen verraden wordt! het ware hem goed, zo die mens niet geboren was geworden." In de twee vroegere voorbeelden had Jezus Zijn liefde getoond, door Judas te doen zien hoe gewillig Hij was om hem zalig te maken, dat Hij alles wilde dragen; maar thans slaat Hij een andere weg in. Hij toont hem de schrik des Heeren, zegt hem, dat, zo hij volhardt bij zijn boos voornemen: "het hem goed ware, zo hij niet geboren was geworden." Evenals een moeder, die haar kind medicijn wil doen innemen, eerst werkt op deszelfs liefde en als dit niet baat, dan door vrees en schrik tot haar doel tracht te komen.

Met dezelfde, maar nog meer dan moederlijke liefde, trachtte Jezus eerst door liefde en dan door vrees op het hart van Judas te werken. Hij is dezelfde Zaligmaker heden in de opperzalen des hemels, als Hij het die nacht was in de opperzaal te Jeruzalem.

Thans zendt Hij Zijn boden tot u om u dezelfde boodschap van goedheid en liefde over te brengen. Hij bedreigt u alleen door Zijn liefde. En, o, dat wij in liefde de bedreiging u mochten toespreken, dat, als u geen deel aan Jezus hebt, en nochtans, door aan Zijn tafel aan te zitten, u schuldig wordt aan het lichaam en bloed van onze Heere, het voor u beter was dat u nooit geboren was geweest. Het is heerlijk te leven, er is een onuitsprekelijke zaligheid in gelegen, het leven te bezitten. De vlieg, die slechts een dag leeft, de geringste worm, welke op de grond kruipt, bezit een gelukkig gevoel in het bewustzijn dat hij leeft, zonder dat iemand in staat is dat gevoel naar waarde te schatten. Te ademen, zich te bewegen, de morgenzon en de avondkoelte te genieten, - de groene velden en de blauwe hemel te aanschouwen, - zie, dat is alles heerlijk. Er kan nooit van een vlieg of een worm gezegd worden, dat het beter geweest was, zo zij niet geboren geweest waren.

Maar, helaas, dit kan van sommigen onder u gezegd worden: indien u leeft, maar niet in gemeenschap met Christus en nochtans aan Zijn tafel aanzit en onbekeerd bent, 't ware u beter niet geboren geweest te zijn.

Ach, mijn vrienden, er was eenmaal een wijsgeer, een heiden, die altijd weende, en de naam verkreeg van de wenende wijsgeer. Men zou bijna denken dat hij deze waarheid gekend had, welke wij u thans prediken, dat, indien die gemeenschap, welke u nu hebt met brood en wijn aan de heilige tafel, niet een beeld is en een zegel van de vereniging tussen uw ziel en de Zaligmaker van zondaren, het voor u beter ware nooit te zijn geboren geweest. Beter is het niet te bestaan, dan eenmaal in de hel te komen. "Zij zullen de dood zoeken, en zullen die niet vinden zij zullen begeren te sterven, en de dood zal van hen vlieden." (Openb. 9: 6).

4. Het vierde en laatste voorbeeld van Jezus' liefde tot de verdere is het treffendste van allen. Na de maaltijd werd Jezus "ontroerd in den geest," en betuigde, zeggende: "Voorwaar, voorwaar ze Ik u, dat één van u Mij zal verraden." Het was slechts weinig dagen geleden dat Hij van de afgang van de Olijfberg kwam aanrijden, zittende op het veulen van een ezelin; en Zijn discipelen, die voorgingen en volgden, waren allen verblijd, loofden God, roepende ("Hosanna!" En wat deed Jezus? Hij weende. "En als Hij nabij kwam en de stad zag, weende Hij over haar, zeggende: Och, of gij ook bekende, ook nog in deze uw dag, hetgeen tot uw vrede dient? Maar nu is het verborgen voor uw ogen." (Luk. 19: 41, 42). Hij weende over dezelfde stad, over welke Hij het oordeel van de verwoesting had uitgesproken.

En zo is het hier: terwijl Zijn discipelen aan beide zijden vervuld waren van heilige blijdschap, en Johannes het allermeeft, daar hij in de schoot van Immanuël lag, wat deed toen Christus, - de bewerker van al hun blijdschap? Hij was bezwaard en ontroerd in de geest. Hij was altijd de Man van smarten, en verzocht in krankheid, - maar nu werd de stille rust van zijn heilige gelaatsrekken door een wolk van grotere treurigheid overschaduwd. Hij werd ontroerd in den geest, en zei: "Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, dat één van ulieden Mij zal verraden." Hij had alle pogingen aangewend voor Zijn verrader; Hij had de teerheid van Zijn liefde voor hen ontboezemd. Hij had hem op de vreselijkheid van Zijn toorn gewezen maar toen Hij zag dat Hem niets baatte om dit verharde hart te vermurwen, toen Hij de gewetenloze onverschilligheid zag, met welke Judas het brood at en de gezegende beker dronk, - toen werd Hij ontroerd in de geest. De laatste poging van Zijn liefde, die Hij aanwendde om de onboetvaardige moordenaar tot nadenken te brengen was, dat Hij de diepte van zijn smart ontlastte, en met vele zuchten de woorden uitsprak: "Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, dat één van ulieden Mij zal verraden."

Mijn vrienden, misschien zijn er enigen onder u met zo'n verhard hart als Judas. Gelijk Judas, staat u op het punt, om deel te nemen aan de heiligste aller instellingen; gelijk Judas, wilt u eten van het brood en drinken van de wijn; en gelijk Judas, zal uw hart verharden, en uw leven goddelozer worden dan ooit tevoren. En meent u dan dat Jezus uw vijand is? Wat zegt de Schrift? Ziet wat hier geschiedde: "Hij werd ontroerd in den geest. Hij weende gelijk Hij dit deed over Jeruzalem. Ja, Hij die eenmaal Zijn bloed voor u vergoot, stort thans tranen om u. Het smart Immanuël dat u niet zalig wilt worden. Het smartte Hem over Judas en het smart Hem ook over u. Hij weende over Jeruzalem en Hij weent over u. Hij heeft er geen behagen in dat u verloren gaat; veel liever wil Hij dat ge u bekeert en leeft. Er is binnen deze muren geen van u zo verhard, zo wreed, zo laaghartig, zo ongevoelig, zo ver van genade en Godzaligheid, zo Judasachtig, dat Jezus geen smart over u gevoelt wegens zijn hardheid, terwijl u nog altijd Zijn liefde weerstaat, de dood verkiest en uw ziel in de ellende stort.

O, mochten de tranen, welke de Zaligmaker schreit over uw verloren zielen, neervallen in uw harten als vonken vuur, opdat u niet langer gevoelloos mocht blijven onder die wonderbare liefde, die zo krachtig ontgloeit, en wier vuur door vele wateren niet is uit te

blussen, die alle zonden niet kunnen versmoren, - een liefde die de kennis te boven gaat.
Amen.

Larbert, aug. 1836.

13. De ongelovige gelovige Thomas. Johannes 20:26, 27

En na acht dagen waren Zijn discipelen wederom binnen, en Thomas met hen. En Jezus kwam als de deuren gesloten waren, en stond in het midden, en zei: Vrede zij ulieden! Daarna zei Hij tot Thomas: Breng uw vinger hier, en zie Mijn handen, en breng uw hand en steek ze in Mijn zijde. En wees niet ongelovig, maar gelovig. En Thomas antwoordde en zei tot Hem: Mijn Heere en mijn God! (Joh. 20: 26-27.)

Wanneer gelovigen bij elkaar zijn, staat Jezus in het midden, en zegt: "Vrede zij ulieden!" Het was op de avond van de dag, waarin Jezus van de doden was opgestaan, dat de discipelen vergaderd waren. Hij was verscheen aan Maria Magdalena, aan Petrus en aan twee discipelen op de weg naar Emmaüs. En nu waren zij samen gekomen om deze dingen te overpeinzen, zich te verwonderen en te bidden, toen Jezus in hun midden stond, en zei: "Vrede zij ulieden!" De discipelen dan werden verblijd als zij den Heere zagen. (Joh. 20: 20). Weer was het op dezelfde avond, een week later, dat de discipelen samen waren. En Jezus openbaarde Zichzelf wederom aan hen, zeggende: "Vrede zij ulieden!" Dit was de vervulling van de belofte hun lange tijd tevoren gedaan: "Waar twee of drie in Mijn naam vergaderd zijn, daar ben Ik in het midden van hen. (Matth. 18: 20). En wederom: "Ziet, Ik ben met ulieden al de dagen, tot de voleinding van de wereld." (Matth. 28: 20).

Deze belofte heeft Hij steeds vervuld en zal Hij altijd blijven vervullen. Nog heeft Jezus de vergaderingen van zijn heiligen lief. Kon u inzien in de verborgen geschiedenis van de Christenen, dan zou u bevinden dat de meesten van hun ontwaakt zijn in het huis Gods, dat zij daar voor het eerst gebracht werden tot een zielverkwikkend aanschouwen van Christus, dat zij daar zijn vertroost geworden, en dat zij daar de meeste hemelse blijdschap hebben gemaakt. Ja, dáár waar discipelen samen zijn, komt Jezus in hun midden en zegt: "Vrede zij ulieden!"

Asaf zegt: "Mijn voeten waren bijna uitgeweken; mijntreden waren bijkans uitgeschoten; want ik was nijdig op de dwazen, ziende van de goddelozen vrede, totdat ik in Gods heiligdommen inging en op hun einde merkte." (Psalm 73: 2, 3, 17). Al zijn bezwaren waren nu opgelost, en hij kon zeggen: "God is de rotssteen mijns harten en mijn deel in eeuwigheid."

Zo ook had Thomas een zeer treurige week doorgebracht. Deze woorden: "Ik zal niet geloven," slepen immer moeite en smarten na zich. Zijn hart was vol vrees en pijnigende twijfelingen. Maar hij kwam in de vergadering van de discipelen, dáár openbaarde Jezus zichzelf aan hen, en zijn ziel werd vervuld met aanbidding en blijdschap. Ik vertrouw dat dit ook op deze sabbatdag de ondervinding van enigen zal zijn. Sommigen hebben wellicht een week doorgebracht van onrust in plaats van vrede, een week van twijfeling, terwijl anderen blij zijn geweest. Terwijl het hart van anderen met blijdschap vervuld was, hebben misschien sommigen van u gezegd: "Ik zal geenszins geloven." Leert van Thomas de onderlinge bijeenkomsten niet te verwaarlozen. Twijfelende, neerslachtige, bevende zielen, moge Christus Zichzelf aan u openbaren, zeggende: "Vrede zij ulieden!" Toen de deuren gesloten waren, stond Jezus in hun midden, en zei: "Vrede zij ulieden!"

Leert hieruit:

1. Wanneer de deuren gesloten zijn uit vrees voor vervolging, openbaart Zich Jezus aan de ziel. Zo was het ook met de discipelen. Zij hadden uit vrees voor de Joden de deur van hun opperkamer gesloten. Men had hen gescholden en gesmaad als degenen die met Christus geweest waren; ja het was zelfs te vrezen dat dezelfde dood ook hun deel zou

worden; zo dan sloten zij de deuren van de plaats waar zij samen waren. Dit was echter juist de tijd, welke Jezus koos om in hun midden te komen. Toen de wereld hen bedreigde met marteling en dood, sprak Jezus tot hen: "Vrede zij ulieden!" zo is het ook nu nog. De wereld is nog even vergramd tegen de Christenen als toen. Zij, die zich de vorige rustdag aan de Heere hebben overgegeven, hebben het sedert die tijd wellicht reeds ondervonden, dat de wereld hen haat. De dienstknecht is niet meerder dan zijn heer.

Sommigen van u zijn wellicht deelgenoten geworden van de versmaadheid van het Evangelie, en gevoelen het ook nog heden dat de ergernis des kruises nog niet heeft opgehouden. Uw wereldse vrienden kunnen u verwijtingen doen, u vervolgen, u schelden. Laat u dat echter nooit ontmoedigen. Wanneer de deuren uit vrees gesloten zijn, komt Jezus in, en zegt: "Vrede zij u!" Bedenk dat, al sluit u ook de deur voor de vervolgers, u die nochtans niet sluit voor Jezus. Hij kan komen in weerwil van alle afsluitingen. Als de wereld zegt: "Kwelling zij u!" dan zegt Christus: "Vrede zij u!" En wat hierin zeer wonderlijk is, de stem van Jezus, al is die ook nog nauwelijks hoorbaar, is veel krachtiger dan de stem van de wereld. Zijn stem stilte de golven van de Galilese zee, en zij zal ook van vrede spreken tot uw ziel. Wanneer de golven van de vervolging u dreigen te verzwelgen, zegt Hij: "Vreest niet. Ik ben het. Vrede zij ulieden!"

2. Wanneer een ziel geheel en al opgesloten is, komt Jezus in, en zegt: *Vrede zij ulieden!* De reden waarom het bij sommige ontwaakte personen zolang duurt eer zij tot vrede komen, en anderen zelfs nooit tot vrede komen, is dat zij menen zelf wel een open deur te zullen vinden. Zij gevoelen zich door de vrees voor toorn, die hen van alle kanten benauwt, ingesloten, en toch hopen zij nog door zichzelf deze of gene weg ter ontkoming te zullen vinden. Zij zijn nog niet geheel en al ingesloten. Zij hebben nog niet leren wanhopen zichzelf ooit te kunnen redden. Zij hebben nog niet leren gevoelen dat zij niets kunnen doen aan hun eigen behoudenis. Het is onmogelijk dat zulke personen ooit tot vrede zouden kunnen gebracht worden zolang iedere deur nog niet gesloten is. Al was het ook al dat God hun vrede gaf, zij zouden zichzelf daarvan de eer geven, en zeggen: Wij hebben het gedaan. Zijn er ook onder u zodanigen? Zie dan hier. De deuren waren gesloten toen Jezus binnenkwam. En zo ook is het met de ziel. Wanneer de mond gesloten is, en u daar verloren en schuldig voor God staat, wanneer u geen deur meer van uzelf hebt, dan komt Jezus in, en zegt: "Ik ben de deur; vrede zij u!"

3. Wanneer de deuren van de wereldse vertroosting gesloten zijn, komt Christus in, en zegt: "Vrede zij ulieden!" zo was het ook met de discipelen. Zij waren als een huisgezin van wezen van hun hoofd beroofd. Zij waren gelijk aan een nest vol jonge, nog vederloze vogels, die door een moorddadige hand beroofd zijn van hun moeder, onder wier koesterende vleugelen zij gewoon waren rust te vinden. Zij hadden alles verlaten om Christus te volgen, zij hadden zich toevertrouwd onder Zijn almachtige vleugelen, en nu had Hij hen verlaten en waren zij geheel troosteloos. Zij sloten de deuren voor de ijskoude, dode wereld, om aan te tonen dat er van haar geen troost te verwachten was. En juist toen kwam Jezus met Zijn liefelijke macht in hun midden, ten einde Zijn Woord te vervullen: "Ik zal u geen wezen laten; Ik kom weer tot u," (Joh. 24: 18) en zei: "Vrede zij ulieden!" Zo is het ook nu. Wanneer de vertroosting van de wereld veel zijn, dan zijn de vertroosting van Christus weinige. Het is niet wanneer de wereld vol is van liefkozingen en glimlachjes dat een waar gelovige de aangenaamste bezoeken van zijn Zaligmaker ontvangt. Veeleer dan wanneer de gelovige is alleen gelaten gelijk een wees, wanneer alle vertroosting hem ontvalt, wanneer zijn vrienden sterven of ontrouw worden, wanneer de dode wereld hem met ijskoude blik aanstaart, en hij zijn deur sluit, uitroepende: "Gij allen bent moeilijke vertroosters," (Joh. 16: 2) dan komt Jezus in en zegt: "Vrede zij u!" De

helderste zonnestralen zijn die, welke door de dikste wolken heenbreken; zo ook ontvangt de ziel de zoetste bezoeken van haar Zaligmaker wanneer de deuren van wereldse troost gesloten zijn. Bent u een gelovige? Dan zult u moeilijkheden en onrust hebben, maar o, te midden van die zal Christus bij u zijn.

I. Hoe vriendelijk is Christus jegens weerstrevige gelovigen!

Thomas was een zeer ongelovig gelovige, en toch volgde Christus hem met grote vriendelijkheid. Waren de andere discipelen onverstandig en traag van hart om te geloven al hetgeen de profeten gesproken hadden, met Thomas was het nog erger.

1. Hij had de profeten moeten geloven. Het stond in de 16de Psalm geschreven: "Gij zult Mijn ziel in de hel niet verlaten: u zult niet toelaten dat Uw Heilige de verderving zie. Hij wist dat dit het Woord van God was. Thomas had het getuigenis van God moeten geloven.

2. Thomas had het eenvoudige en duidelijke woord van Christus moeten geloven. Driemaal had Jezus op plechtige wijze Zijn discipelen in een eenzame plaats tot Zich genomen, en hun gezegd dat Hij moest gekruisigd worden, en dat Hij ten derde dage weer zou opstaan. Thomas had het getuigenis van Jezus moeten geloven.

3. Thomas had de woorden moeten geloven van Maria en Petrus en van de twee Emmaüsgangers, en van al de andere discipelen, die hem zeiden: "Wij hebben de Heere gezien." Maar ach, hij was en onverstandig en traag van hart om te geloven alles wataangaande Jezus gesproken was, want hij zei: "Indien ik in Zijn handen niet zie het teken van de nagelen, en mijn vinger steke in het teken van de nagelen, en steke mijn hand in Zijn zijde, ik zal geenszins geloven." (Joh. 20: 25). Hij betwijfelt het woord van God, hij betwijfelt het woord van Christus, hij betwijfelt het woord van zijn broederen. Niets dan zien en voelen zal hem bevredigen.

Zeker zal Christus zijn hoogmoedige, weerstrevige, ongelovige ziel verwerpen. Hij is geen nieuw getuigenis waardig? Maar o, welke dwaze woorden spreek ik; nooit was hij enige de minste getuigenis waardig geweest. Maar o, hoe groot is de genade van Christus, in weerwil van talloze tergingen komt Hij de wederstrevende gelovige opzoeken. Hij komt werkelijk, en biedt Thomas juist dat aan, hetwelk deze heeft geëist: "Breng uw vinger hier, en zie Mijn handen, en breng uw hand. en steek ze in Mijn zijde, en wees niet ongelovig, maar gelovig." Ziedaar de liefde van Christus tot wederstrevende gelovigen. Wellicht heeft Hij op gelijke wijze ook met sommigen van u gehandeld. Een woord tot degenen, die, hoewel zij ontwaakt zijn, nochtans zeggen: "Ik zal geenszins geloven."

Sommigen van u zijn door God uit de slaap opgewekt en bekommerd gemaakt over uwe zielen. U gevoelt de schuld van de verbroken wet, u gevoelt de vloek die om uw verwerping van het Evangelie over u hangt. Wij wijzen u op Christus, en zeggen: "Zie het Lam Gods, dat de zonde van de wereld wegneemt." (Joh. 1: 29). Maar u zegt: "Ik kan niet, ik durf niet, ik zal geenszins geloven." U kunt niet geloven, dat het hart Gods met zo'n Goddelijk medelijden is vervuld, dat Hij voor een zo ellendig zondaar als u bent een losprijs zou hebben beschikt! U kunt niet geloven, dat Christus zoveel liefde zou hebben, dat Hij voor zo'n vijand als u bent Borg zou zijn geworden! Ook uw woord is het: "Tenzij ik zie, ik zal geenszins geloven."

Ach, u bent geheel aan Thomas gelijk. U bent onverstandig en traag van hart om te geloven alles wat aangaande Jezus gesproken is.

(1) U hebt het getuigenis Gods verworpen. "Onderzoek de Schriften, want die zijn het die van Mij getuigen. En gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het leven mag hebben." (Joh. 5: 39, 40). Al de profeten hebben u van Jezus getuigt, Hem u voorstellende als het zwijgende, lijdende Lam, als Degene die de zonden zou verzoenen. In de Psalmen is u de uitroep in de mond gelegd: "O God, ons schild; zie, en aanschouw het aangezicht van Uw

Gezalfde." (Psalm 84: 10). Maar u hebt dat alles van u gewezen. Nochtans bleef u zeggen: 'Christus is niet voor mij; ik zal geenszins geloven.'

(2) U hebt verworpen het getuigenis van Christus. Christus Zelf heeft tot u gesproken. Hij heeft u toegeroepen dat, indien u vermoeid was en beladen, u tot Hem zou komen en rust vinden, dat, indien u dorstte, u tot Hem zou komen en drinken. Hij is de getrouwe en waarachtige getuige, en roept u toe: "Ziet, Ik heb het ulieden gezegd," (Matth. 28: 7) en toch stoot u het alles van u. Nog blijft u zeggen: Christus is niet voor mij; "tenzij ik zie, ik zal geenszins geloven."

(3) U hebt verworpen het getuigenis van de gelovigen. Christelijke vrienden hebben u van Christus getuigd. Zij hebben gezegd: "Wij hebben de Heere gezien." Christenen hebben u gezegd dat zij in dezelfde toestand geweest zijn waarin ge u bevindt, dat zij dezelfde zonden en hetzelfde hart hadden. Zij hadden dezelfde vrees en dezelfde duisternis. Maar Christus kwam tot hen in als de deuren gesloten waren, en zei: "Vrede zij u!" Wij hebben niet meer recht op Christus als gij. Wij houden aan Hem vast omdat wij verloren zondaren zijn, en Hij is de Zaligmaker van verlorenen. Hij is het dus evenzeer voor u als voor ons. Maar ach, U hebt al die bewijzen verworpen. U houdt staande: Christus is niet voor mij; "tenzij ik zie, ik zal geenszins geloven." Het zou nu volkomen rechtvaardig zijn als Christus zei: 'Ik zal u niet meer zoeken'. Het zou volkomen rechtvaardig zijn in Christus wanneer Hij u in uw duisternis, in uw ongeloof liet liggen. Maar evenals Hij met Thomas heeft gedaan, zo heeft Hij ook met u gehandeld. Hij heeft nog één middel aan u beproefd. Op de vorige rustdag heeft Hij u in het gebroken brood en de vergoten wijn een voorstelling gegeven van Zijn wonden, van Zijn liefde tot de dood, en Hij heeft daardoor tot u gesproken: "Breng hier uw vinger: wees niet ongelovig, maar gelovig." O die innerlijke ontferming van Christus, zij gaat alle kennis te boven! Gelovigen, kwam u tot de tafel des Heeren met een hart vol ongeloof, niet in staat u Christus voor te stellen gelijk Hij in waarheid is, niet in staat aan Hem vast te houden? en heeft Hij zichzelf in het gebroken brood en de uitgegoten wijn aan u geopenbaard? o, dan heeft Hij u dezelfde genade bewezen, die Thomas ten deel viel. Zo iemand, dan moest u het gevoelen dat Christus een lankmoedig Zaligmaker is. Ontwaakte zielen, bent u van de tafel des Heeren verwijderd gebleven, omdat u niet durfde zeggen dat Christus de uwe is? Maar werd Christus klaar voor uw ogen geschilderd, als gekruist zijnde? Zag u in het gebroken brood een beeld van Zijn lichaam, in de vergoten wijn een beeld van Zijn bloed? O, was uw hart niet brandende in u, toen u daar, als het ware, het zwijgende, lijdende Lam Gods voor u zag? Dan is het woord van Christus tot u: "Weest niet ongelovig, maar gelovig." Dit juist, dat uw ogen wederom het sacrament hebben mogen aanschouwen, is een duidelijk bewijs dat Christus u zoekt, dat Hij Zijn handen naar ge uitstrekt, dat Hij Zichzelf u aanbiedt. "Zijt niet ongelovig, maar gelovig." II

II. Het toe-eigenend geloof van Thomas.

"Thomas zei tot Hem: Mijn Heere en mijn God!" Toen Thomas in de vergadering van de discipelen kwam, was zijn hart, hieraan twijfel ik geenszins, zeer troosteloos. Ongelovigheid en onzaligheid gaan immers samen. Een ongelovig gelovige is de ellendigste van alle mensen. Zijn broeders waren om hem heen vol blijdschap, want zij hadden de Heere gezien. Maria gedacht nog aan de gezegende toon van zijn stem toen Hij tot haar zei: "Maria!" en zij antwoordde: "Rabbouni!" Petrus was vol bewondering over Zijn onbegrijpelijke liefde tot hem blijkbaar in Zijn woord: "Zeg het mijn discipelen, en Petrus." Het hart van Johannes was vervuld van stille, onuitsprekelijke liefde. Allen waren verblijd op één na. Die éne was Thomas. Nu echter, daar Christus binnenkwam, daar Hij zichzelf als de gekruiste, maar verzezen Verlosser openbaarde, daar Hij juist tot Thomas in het bijzonder zich met hartelijke vriendschap wendde, kon het hart van Thomas niet

langer weerstand bieden, en hij riep uit, in woorden van toe-eigenend geloof, en voor allen: "Mijn Heere en mijn God."

Leert hieruit twee zaken:

1ste. Christus uzelf toe te eigenen Hem de uwe te noemen. U bent nog niet behouden door te weten dat Christus een Zaligmaker is. De duivelen weten dat ook en sidderen. U zou niet behouden zijn geworden van de zondvloed door te weten dat er een ark was. U moet in de ark zijn, zo u behouden wilt zijn. Zo ook zal het u niet behouden dat u weet, dat er een grote en heerlijke Zaligmaker is, indien u Hem niet de uwe noemt, als u Hem niet noemt: "Mijn Heere en mijn God."

Tegenwerping. Het zou al te vrijmoedig voor mij zijn Hem de mijne te noemen.

Antwoord. Hij biedt Zichzelf u aan. Hij heeft Zijn handen reeds naar ge uitgestrekt toen u tegensprekend en ongehoorzaam was. Hij heeft ge uit de zondeslaap doen ontwaken, Hij heeft u tot nu toe gevolgd. Het is inderdaad stoute vermetelheid Hem nog langer af te wijzen. Trek uw woorden in en zeg: "Mijn Heere en mijn God." Of zou daarin enige vermetelheid gelegen zijn, Christus aan Zijn eigen woord te houden?

2e. Christus in het openbaar te belijden. Thomas had Christus in het openbaar verloochend toen hij zei: "Ik zal geenszins geloven;" en daarom ook was het alleszins billijk dat hij Hem ook in het openbaar moest belijden, zeggende: "Mijn Heere en mijn God." Zijn er ook niet onder u, die Christus in het openbaar verloochend hebben? Sommigen van u hebben gezegd: Ik zal geenszins geloven, en zijn van de tafel des Heeren verwijderd gebleven, omdat zij Christus niet de hunne durfden noemen. Sommigen van u hebben Christus in hun leven verloochend, en het voor allen, die u kenden, betuigd dat u niets van de Zoon van God wilde weten.

Wat ik u bidden mag, denkt dan aan hetgeen u op de vorige sabbatdag werd voor ogen gesteld. Bedenkt dat Christus Zichzelf toen wederom u heeft aangeboden, en dat Hij ook nog heden bezig is u te zoeken.

Komt dan, en laat uw aannemen van Hem even openbaar geschieden als u Hem in het openbaar verloochend hebt. Gaat naar huis, zegt het uw vrienden, zegt het uw metgezellen, dat Hij is "uw Heere en uw God."

Dundee, november 1837

14. DE ZALIGHEID VAN HET GEVEN. Handelingen 20: 35

Het is zaliger te geven dan te ontvangen. (Hand. 20: 35)

Deze woorden maken een gedeelte uit van een treffende aanspraak van Paulus gericht tot de leraars te Efëze, toen hij voor de laatste maal van hen afscheid nam. Hij nam hen allen tot getuigen, dat hij rein was van aller bloed: "Want ik heb niet achtergehouden, dat ik u niet zou verkondigd hebben al de raad Gods." (vs. 27). Het is een zaak van groot belang dat de verplichting om aan de armen te geven door Paulus wordt aangemerkt als behorende tot de raad Gods, en nog te meer dat hij zelfs daarmee zijn rede besluit: "Ik heb u in alles getoond, dat men, alzo arbeidende, de zwakken moet opnemen, en gedenken aan de woorden van de Heere Jezus, dat Hij gezegd heeft: "Het is zaliger te geven, dan te ontvangen." (vs. 35).

Deze woorden, welke hij uit de mond van de Zaligmaker zelf aanhaalt, zijn nergens in de vier Evangeliën te vinden. Het is het eeuwige woord van onze Heere, dat ons bij overlevering bewaard is gebleven. Het schijnt een uitdrukking te zijn, welke Hij meermalen gebruikte: "Het is zaliger te geven dan te ontvangen." Het is mij zeer welkom de gelegenheid te hebben u dit gedeelte van de raad Gods te mogen voorstellen, want God weet, dat ik geen enkel gedeelte van die raad voor u wens achter te houden, dat u behoort te arbeiden, teneinde de zwakken te ondersteunen. En de enige bewijsgrond, welke ik daarvoor bij u wil aanvoeren, is het woord van onze gezegende Verlosser: "Het is zaliger te geven dan te ontvangen."

I. *Wij moeten middellijk aan de armen geven, omdat het veel groter geluk is te geven dan te ontvangen.* Het is gelukkig, omdat alle gelukkigen het doen. Alle gelukkige wezens zijn gevende wezens, hun geluk bestaat niet in het ontvangen, maar in het geven.

1. Beschouw de engelen. De gehele Bijbel toont ons dat de engelen gelukkige wezens zijn, veel gelukkiger dan wij ons kunnen verbeelden. Zij zijn heilige wezens, immer Gods geboden volbrengende. Nu, heiligheid en geluk zijn onafscheidelijk. Zij zijn in de hemel, gedurig ziende het liefelijk aangezicht van de Vader: "Zij zien altijd het aangezicht Mijns Vaders die in de hemelen is." (Matth. 18: 10) Zij moeten wel gelukkig zijn, geen traan is er op hun wangen, geen zucht in hun boezem. Zij worden voorgesteld als prijzende God, en de een de ander toeroepende: "Heilig, heilig, heilig," (Jesaja 6: 8) en zingende: "Het Lam is waardig." (Openb. 5: 12). Lofzangen nu zijn een teken van vrolijkheid en blijdschap. "Is iemand goedsmoeds? dat hij psalmzing." (Jak. 5: 13). Laat mij u nu aantonen dat het geluk van deze gelukkige wezens bestaat in het geven.

1ste. Zij geven allen: "Zijn zij niet allen gediensstige geesten, die tot dienst uitgezonden worden, om dergenen wil, die de zaligheid beërven zullen?" (Hebr. 1: 14). Op aarde zijn er slechts zeer weinigen die geven, de meesten houden veel meer van ontvangen, van behouden, van op te leggen in de bank, van gedurig meer bijeen te zamelen. Er zijn hier slechts weinigen die geven, en deze zijn dikwijls niet de rijksten. Maar in de hemel geven allen. Dat is hun grootste genoegen. Doorzoek iedere engelenwoning, vrekken zult u in dezelve niet vinden. Zij zijn allen gediensstige geesten.

2de. Zij geven aan hen die verre beneden hen zijn. Zij vergenoegen zich niet met diegenen te helpen, die hen wederom kunnen helpen, zij geven zonder iets weer te hopen. Er waren enige arme herders in de velden van Bethlehem; hoe arm zij echter waren, aarzelde nochtans een zeer aanzienlijke engel geen ogenblik tot hen te gaan en hen vriendelijk toe

te spreken; ja, het zou blijken dat er zeer velen waren die het als een grote gunst zouden beschouwd hebben, indien zij de boodschap hadden mogen overbrengen, want nauwelijks was deze gedaan of daar was met de engel een grote menigte des hemelsen heirlegers, prijzende God. U herinnert u ook hoe vriendelijk de engelen waren jegens de arme Lazarus. De honden waren de enige schepselen op aarde die hem dienden, maar bij zijn dood kwamen de engelen vaardig aangevlogen, en droegen hem in Abrahams schoot.

3de. De hoogste engelen houden het meest van geven. Er is reden om te geloven dat de hoogste engelen juist die zijn, welke zich het diepst vernederen, en zich het meest beijveren in de dienst van God. Jezus zegt uitdrukkelijk: "Zo wie onder u groot zal willen worden, die zij uw dienaar." (Markus 10: 43). De engelen, die voor het aangezicht van God staan, buigen zich zo diep neer dat zij de minste kinderen van God dienen. Daarin bestaat juist het geluk van de gelukkigste engel, dat hij meer kan geven en zich dieper kan neerbuigen tot de nederigste diensten dan de engelen, die beneden hem zijn. Geliefde Christenen, bid dikwijls: "Uw wil geschiede op aarde als in de hemel?" Indien u dat meent, dan is het uw bede dat u God mag dienen gelijk de engelen Hem dienen. Maar dan ook moet uw geluk bestaan in het geven. Het geluk van de engelen is ook daarin gelegen. Wilt u hun gelijk zijn, wordt dan als gediensstige geesten.

2. Beschouw de goedheid van God. Wij weten zeer weinig van God. Maar wij weten dat Hij oneindig gelukkig is. U kunt niets aan Zijn geluk toedoen, noch iets daarvan afdoen. Wij weten ook vele zaken, in welke Hij zich gelukkig voelt. Alles wat Hij doet, maakt Hem gelukkig. Toen Hij de wereld had geschapen en het "zeer goed" daarover had uitgesproken, was God gelukkig in het scheppen. De Bijbel echter toont ons dat Zijn geluk voornamelijk bestaat in het geven, en niet in het ontvangen. Letten wij er op hoe Hij de schepselen hun voedsel geeft, zo is dat inderdaad wonderlijk, niet één musje is door Hem vergeten. De gehele wereld is vervloekt geworden, en God had die gehele wereld rechtvaardig kunnen verderven. Maar Hij doet het niet, Hij heeft lust in genadig te zijn. De jonge leeuwen zoeken hun spijs van God. Hij spijzigt de jonge raven als zij roepen. Hij geeft aan de goddelozen: "Hij doet Zijn zon opgaan over bozen en goeden, en Hij regent over rechtvaardigen en onrechtvaardigen." (Matth. 5: 45). Denk eens na hoeveel duizenden dagelijks door God worden gevoed, die Zijn naam ontheiligen en Zijn sabbatten schenden. Hij geeft hun voedsel en kleding, beweegt de harten van Zijn volk om vriendelijk jegens hen te zijn. En nochtans vloeken en lasteren zij God iedere dag.

O, hoezeer blijkt het hieruit dat God lust heeft in weldadigheid. "Weest dan barmhartig, gelijk uw Vader in de hemelen barmhartig is." (Luk. 6: 36). Maar, wat het meest van alles is, Hij gaf ons Zijn eigen Zoon. God heeft lust in het geven. Dat is Zijn natuur. Hij heeft Zijn eigen Zoon niet gespaard. Hoewel Hij Hem uit Zijn schoot geven moest, wilde Hij nochtans ook deze gift niet achterhouden. Er zijn er onder u, wier bede het is nacht en dag Gode gelijkvormig te worden: "Heere, Gij zijt gezegend; leer mij Uw inzettingen." (Psalm 119: 12). Wilt u Hem gelijk zijn, wordt Hem gelijkvormig in het geven. Daarin bestaat Gods grootste geluk, wees Hem daarin gelijk.

Tegenwerping. Wilt u dan dat wij geven zullen aan goddeloze mensen, die er misbruik van zullen maken?

Antwoord. God zelf geeft aan goddeloze mensen, die van Zijn gaven misbruik maken; nochtans wordt daardoor Zijn geluk niet verminderd. God doet de zon opgaan over bozen en goeden, en Hij doet regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen. Het is zeer billijk het meeste en het beste te geven aan de kinderen Gods. Maar wilt u Gode gelijkvormig zijn, geef dan ook aan de goddelozen. Geef aan de ondankbaren, geef aan de bozen: "Geef

degene die iets van u bidt, en keer u niet af van degene, die van u lenen wil." (Matth. 5: 42). Gedenk aan het woord van Jezus.

3. Zie op Christus. Hij was de eeuwige Zoon van God, in alles gelijk aan de Vader, also ook gelijk in geluk. Hij had eeuwige heerlijkheid bij Hem eer de wereld was. Nochtans bestond ook Zijn geluk in het geven. Hij was verre verheven boven al de engelen, en daarom ook gaf Hij veel meer dan zij allen. "De Zoon des mensen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijn ziel te geven tot een rantsoen voor velen." (Matth. 20: 28). Hij was de hoogste, daarom ook heeft Hij zich het diepst neergebogen. De engelen gaven hun diensten, Hij heeft zichzelf gegeven: "Gij weet de genade van onze Heere Jezus Christus, dat Hij om uwentwil is arm geworden, daar Hij rijk was, opdat u door Zijn armoede zou rijk worden." (2 Kor. 8: 9). "Dat gevoelen zij in u, hetwelk ook in Christus Jezus was." (Fil. 2: 5). Geliefde Christenen, daar zijn er onder u, die nacht en dag bidden om ranken te zijn van de ware Wijnstok; u bidt om geheel en al het beeld van Christus gelijkvormig gemaakt te worden. Is dat zo, dan moet u Hem ook gelijk zijn in het geven. De rank draagt dezelfde vrucht als de boom. Bent u inderdaad takken, dan moet ook u dezelfde vrucht dragen als Christus. Een oud Godgeleerde heeft terecht gezegd: "Wat zou er van ons geworden zijn, indien Christus zo vasthoudend was geweest met Zijn bloed, als sommige mensen met hun geld?"

Tegenwerping 1. Mijn geld is mijn eigendom.

Antwoord. Christus had wel kunnen zeggen: Mijn bloed is Mijn eigendom, Mijn leven is het mijne; niemand neemt het van Mij. Hoe zou het er dan met ons uitzien!

Tegenwerping 2. De armen verdienen het niet.

Antwoord. Ook Christus had hetzelfde kunnen zeggen. Zij zijn goddeloze rebellen tegen Mijns Vaders Wet: Zou Ik mijn leven voor de zodanigen afleggen? Ik zal het aan de goede engelen geven. Maar nee, Hij verliet de negenennegentig, en kwam om het verlorene te zoeken. Hij gaf Zijn bloed voor hen, die het niet verdienden.

Tegenwerping 3. De armen zullen er wellicht misbruik van maken.

\ Antwoord. Ook in deze had Christus hetzelfde kunnen zeggen, ja, met veel groter recht en veel meer naar waarheid. Christus wist dat duizenden Zijn bloed met voeten zouden vertreden, dat de meesten het zouden verachten, dat velen het zouden maken tot een oorzaak om nog meer te zondigen; nochtans gaf Hij Zijn eigen bloed.

O, geliefde Christenen, indien u aan Christus wilt gelijk zijn, geeft dan veel, geeft dan dikwijls, geeft dan blijmoedig, geeft dan aan de armen en de geringen, aan de ondankbaren en de onwaardigen. Christus is heerlijk en gelukkig, en zo ook zal het met u zijn. Het is mij niet te doen om uw geld, maar om uw geluk. Gedenkt aan Zijn woorden: "Het is zaliger te geven dan te ontvangen."

II. *Het is zaliger, vanwege het bijzonder karakter van een Christen.*

1. Een Christen is een rentmeester.

In ieder groot huis is een rentmeester, wiens plicht het is van zijn meesters goed also te besturen, dat een iegelijk, die in het huis is, zijn spijs krijgt op zijn tijd. Nu zult u het zeer goed kunnen begrijpen, dat het geluk van de rentmeester niet bestaat in het ontvangen van meer goederen, maar in de behoorlijke verdeling van hetgeen hij ontvangen heeft. Is er wellicht een rentmeester onder mijn hoorders, dan zult u mij moeten toestemmen, dat uw geluk niet bestaat in de hoeveelheid van de goederen van uw meester, welke door uw handen gaan, maar in de rechte verdeling daarvan. Het geluk van iedere rentmeester bestaat in het geven, niet in het ontvangen.

Nu, geliefde Christenen, u bent slechts rentmeesters over hetgeen u bezit. U hebt geen halve stuiver in eigendom. "Doe handeling hiermede totdat Ik kom," staat op alles te lezen.

De dag van de rekenschap is nabij: "mocht u wijze rentmeesters zijn!" U zou veel gelukkiger zijn. De duivel maakt u wijs dat het beter is bijeen te verzamelen en op te hopen voor uzelf en uw kinderen. Het is veel zaliger een eerlijke rentmeester te zijn. Tegenwerping. Ik hen zelf zeer behoeftig. Antwoord. Nochtans bent u een rentmeester. Gebruik hetgeen u hebt voor Christus als Zijn rentmeester, en u zult wel doen. Hij, die gebruik maakte van zijn twee talenten, verloor zijn rentmeesterschap niet.

2. Christenen zijn elkanders leden.

Zijn wij één met Christus, dan zijn wij ook één met al de broeders. Het is de hechtste band van allen, want het is de langste van duur. De vrouw van u jeugd zal eens van u gescheiden worden. Vader en kind, zuster en broeder kunnen voor eeuwig gescheiden worden, maar geenszins de ene Christen van de andere, zij zijn voor eeuwig aan elkander verbonden, zij zijn tot in eeuwigheid takken van dezelfde boom, stenen van dezelfde tempel. Nu moet het geluk van het ene lid daarin bestaan dat het de andere leden helpt. Wanneer in een lichaam één van de leden smart heeft of gekwetst is, dan helpen de anderen het. Het is hun geluk alzo te doen. Is de linkerhand gewond, dan zal de rechterhand alles voor haar doen, zij voorziet in al haar behoeften. Zo ook in het lichaam van Christus. Het maakt het geluk uit van het ene lid de anderen te helpen. Het is voor dat lid zo goed als hielp het zichzelf, ja, als hielp het Christus. Indien Christus aan uw deur zou komen, arm en met lompen gekleed, en bibberende van de koude, zou het u tot smart zijn in al Zijn behoeften te voorzien? O, dan mocht u dat ook wel aan iedere arme Christen doen welke u ziet: "Voor zoveel u dit aan een van deze Mijn minste broederen gedaan hebt, zo hebt u dat Mij gedaan." (Matth. 25: 40).

Maar ach, hoeveel zonden Christus van hun deur weg, met een hard en toornig gelaat! Schaamt ge u niet uzelf een Christen te noemen? Of wanneer Christus in deze of gene armoedige hut woonde, zonder vuur om de koude te verminderen, zonder dek om het bed te verwarmen, zou u Hem dan niet zoeken? Zou u dan wachten totdat Hij u bezocht? Maar ach, in hoe menige woning woont Christus op zodanige wijze! En toch, er zijn Christenen onder mijn hoorders, die Hem daar nimmer hebben bezocht. Gaat niet alzo voort, wat ik u bidden mag. "Het is zaliger te geven dan te ontvangen."

III. Omdat voor de Christen alles gewin zal zijn.

1. Zij zullen in deze wereld geen schade lijden door hetgeen zij weggeven: "Er is een, die uitstrooit, dewelke nog meer toegedaan wordt. En een, die meer inhoudt dan recht is, maar het is tot gebrek." (Spr. 11: 24). Ik weet wel dat de wereld de spot zal drijven met hetgeen ik u wens te zeggen, maar al hetgeen ik van u vraag is dat u doet als die van Beréa. Onderzoek de Schriften, en zie of deze dingen niet alzo zijn. Merk wel op: de gehele Bijbel toont ons duidelijk, dat het beste middel om overvloed te hebben is mild te zijn in het geven. "Werp uw brood uit op het water want gij zult het vinden na vele dagen." (Pred. 11: 1). Dit heeft betrekking op het zaaien van rijst. De rijstvelden worden in de oosterse landen bezaaid terwijl zij onder water staan. Het brood wordt dus inderdaad op het water uitgeworpen. Na vele dagen droogt het water op, en een rijk gewas van golvende rijst bedekt de velden.

Zo ook is het ten opzichte van de milddadigheid jegens de armen uit liefde tot Jezus. Het is alsof men zijn geld wegwierp, het is alsof men zijn zaad uitwierp op het water; vrees nochtans niet, na vele dagen zult u een rijk gewas vinden, u zult in deze wereld uw geld met woeker weer ontvangen. Een woord tot behoeftige Christenen. U zegt: Ware ik rijk, hoe gelukkig zou ik mij gevoelen in het geven! maar ik ben zo arm, wat kan ik geven! Lieve vriend, geef eens acht op de landman die zijn zaad uitstrooit. Indien hij slechts weinig zaad heeft, wat dunkt u, zou hij dat weinige dan niet zaaien? Voorzeker, hij zal het

weinige, dat hij heeft, zeer zorgvuldig zaaien, om langs die weg meer te bekomen. Doe u desgelijks. Hoe weinig toch gelooft u God! Hij zegt: "Die zich des armen ontfemt, leent de Heere." (Spr. 19: 17). En toch geloof ik, dat er bij honderd nauwelijks één zal gevonden worden, die niet liever aan een rijke leent dan aan de Heere. U gelooft de mensen, God 6 niet. Laat mij u een feit noemen.

Nog onlangs hoorde ik van een kind van God, dat in zeer behoeftige omstandigheden verkeerde, terwijl daarenboven haar man blind was. Nochtans vond deze vrouw het middel om niet alleen in de behoeften van haar huisgezin te voorzien, maar ook om nog aan anderen te geven. Zij arbeidde met haar eigen handen, opdat zij iets hebben mocht om mee te delen. Zij gaf mild aan de armen, mild ook aan de zending onder de heidenen. Zij strooide haar zaad uit, ja al het zaad dat zij had, want opstapelen deed zij niet. En bleef de oogst uit? Geenszins, het zaad kwam in Indië op; een verre bloedverwant van haar kwam te sterven, en liet haar 240.000 gulden na! God is machtig dagelijks also te doen. "God is machtig alle genade te doen overvloedig zijn in u; opdat u in alles te allen tijd, alle genoegzaamheid hebbende, tot alle goed werk overvloedig mag zijn." (Kor. 9: 8). Hoe lichtelijk kan God u, onder het bestuur Zijner voorzienigheid, in één ogenblik meer geven dan al hetgeen u in een geheel jaar hebt weggegeven! Vertrouw toch op de Heere! De goddeloze kan niet op God vertrouwen. De wereld kan niets anders dan ongelovig zijn. Wellicht zegt deze of gene: Ik zal heden nog beginnen, ik zal uw woorden eens op de proef stellen, ik zal tweemaal zoveel geven als ik ooit gegeven heb, en zien of ik het met woeker zal terug ontvangen.

Maar dan antwoord ik u: verwacht niets van dat alles; houd uw geld, raad ik u. Indien u geeft hopende iets weer te ontvangen, zult u niets krijgen. U moet geven gelijk een Christen geeft, blijmoedig, vrijwillig, van harte, niets weer hopende; dan zal God u een goede, geschudde, overlopende maat wedergeven: "Geef, en u zal gegeven worden." (Luk. 6: 38). Die de armen geeft, zal geen gebrek hebben.

2. De Christen zal geen schade lijden in de eeuwigheid. De gehele Bijbel leert ons, dat de Christen in de eeuwigheid vergelding zal ontvangen juist evenredig aan het gebruik, hetwelk hij hier van zijn talenten zal hebben gemaakt. Het geld nu is ook een talent. Gebruikt u het gelijk het gebruikt moet worden, dan zult gij geenszins uw loon verliezen. Christus verklaart uitdrukkelijk, dat Hij in het oordeel de mensen kinderen vergelden zal naar dat zij in deze wereld aan Zijn arme Christenen zullen gedaan hebben. Zij, die veel voor Christus hebben gedaan, zullen een ruime ingang hebben; zij, die weinig hebben gedaan, zullen een klein loon ontvangen. Ik dank God, dat er onder u zijn tot wie Christus zeggen zal: "Kom in, gij gezegenden Mijns Vaders, beërft het Koninkrijk dat u bereid is van de grondlegging van de wereld." (Matth. 25: 34). Gaat voort, geliefde Christenen, blijft voor Christus leven. Vergeet het nimmer, dag noch nacht, dat u zelf tot een dure prijs bent gekocht. Legt uzelf en alles wat u hebt, in Zijn hand, en zegt: "Wat wilt u dat ik doen zal? Hier ben ik, zend mij." Dan weet ik dat u nu en in eeuwigheid de kracht van de waarheid zult gevoelen: "Het is zaliger te geven dan te ontvangen,"

Ik vrees dat er Christenen onder u zijn tot wie Christus dit niet zal kunnen zeggen. Uw trotse gebouwen verheffen zich te midden van duizenden, wier bewoners nauwelijks vuur hebben om zich te warmen, en bijna geen klederen om hun lichamen voor de felle vorst te behoeden. En toch bent u nimmer hun deur binnengetreten. U ziet ze wellicht vanuit uw woningen, maar u bezoekt hen niet. O, mijn lieve vrienden! ik ben bezorgd over de armen. Maar nog méér voor u. Ik weet niet wat Christus in die grote dag tot u zeggen zal. Ge doet u voor als Christenen, en toch draagt u geen zorg voor Zijn armen. O, welk een verandering zult u nog moeten ondergaan, indien u de poorten des hemels zult

binnengaan! U zult behouden zijn, maar dat zal ook alles wezen. Er zal voor u geen ruime ingang zijn: "Die spaarzaamlijk zaait, zal spaarzaamlijk maaïen." (2 Kor. 9: 6).

Ik vrees dat er velen onder mijn hoorders zijn, die het zullen kunnen weten dat zij geen Christenen zijn, omdat zij niet van geven houden. Mild en vrijwillig te geven, zonder wrok of gemelijkheid, vereist een nieuw hart; een oud hart kan nog eer afstand doen van zijn bloed dan van zijn geld.

O, mijn vrienden! geniet uw geld, vermeerder het zoveel mogelijk, geeft er niets van weg, geniet het haastig; want u zult tot in alle eeuwigheid bedelaars zijn.

Dundee, februari 1838.

15. DE TIJD IS KORT. 1 Cor. 7: 29-31

"Maar dit zeg ik, broeders! dat de tijd voorts kort is; opdat ook die vrouwen hebben, zouden zijn als niet hebbende. En die wenen, als niet wenende. En die blijde zijn, als niet blijde zijnde. En die kopen, als niet bezittende. En die deze wereld gebruiken, als niet misbruikende: want de gedaante dezer wereld gaat voorbij." (1 Corinthe 7: 29-31).

De apostel handelt in dit hoofdstuk over het huwelijk. De bedoeling van God over dit onderwerp schijnt te zijn:

1ste. Dat in gewone tijden het huwelijk eerlijk onder allen is, als het slechts in den Heere is. Sommigen schijnen zich te verbeelden dat er een bijzondere heiligheid aan de ongehuwde staat is verbonden. Maar dit blijkt geheel strijdig te zijn met Gods Woord. In de onzondige wereld voor 's mensen val sprak God: "Het is niet goed dat de mens alleen zij." Hij die in de tijden van het oude verbond met God omging, was een gehuwd man: "Henoeh wandelde met God driehonderd jaren, en hij gewon zonen en dochteren."

2e. Dat het in tijden van zorg en moeite voor de gemeente beter is niet te huwen. "Ik houde dit dan goed te zijn, om den aanstaande nood." (vs. 26). Wanneer de ark Gods in gevaar is, zoals onze Kerk thans, schijnt het de bedoeling van de Heilige Geest te zijn, dat allen, voor zover zij kunnen, zich zoveel mogelijk van aardse banden losmaken. Toen de vrouw van Pinehas hoorde dat de ark Gods was genomen, baarde zij een zoon en stierf, hem noemende Ikabod. De ere is weggevoerd. Daarom, broeders, past het hun, die uit Sion heil verwachten, niet om te trouwen en ten huwelijk uit te geven wanneer de ark Gods in gevaar is.

3e. Dat het ook in zulke tijden niet verboden is te trouwen. "Maar indien u ook trouwt, u zondigt niet." (vs. 28). De tijden zijn niet ver, geloof ik, dat men zeggen zal: "Zalig zijn de onvruchtbaren, en de buiken die niet gebaard en de borsten die niet gezoogd hebben." (Luk. 23: 29). Maar evenwel, zo er nog zijn die deze tijden tegemoet willen gaan, menende dat beider geloof hen beter zal staande houden dan dat van de ene. "Ik spaar ulieden." Ik wil u geen last opleggen. U zondigt niet.

Na met dit onderwerp te hebben aangevangen, gaat de apostel verder met deze liefdevolle vermaning, voor gehuwden zowel als voor ongehuwden van toepassing: *"Maar dit zeg ik, broeders, dat de tijd voorts kort is; opdat ook die vrouwen hebben, zouden zijn als niet hebbende. En die wenen, als niet wenende. En die blijde zijn, als niet blijde zijnde. En die kopen, als niet bezittende. En die deze wereld gebruiken, als niet misbruikende; want de gedaante dezer wereld gaat voorbij."* (vs. 29-31). Hierin ligt:

1ste. Een vermaning: "De tijd is kort" en wederom: "De gedaante dezer wereld gaat voorbij." De tijd hier beneden doorgebracht is zeer kort; een ogenblik tijds. Nog een weinig tijds, en het zal gedaan zijn; alles hier is aan verandering onderworpen heuvelen zelfs storten neer het liefelijkste gelaat verwelkt de grootste pracht vergaat: "De gedaante dezer wereld gaat voorbij."

2e. Een lering. Gelovigen moeten zich hier van alle banden losmaken. Zij moeten alles beschouwen in het licht van de eeuwigheid. Hecht aan niets groter waarde, dan u dit als dan doen zult. Bekommer u niet te zeer om de moeiten en genietingen van de dingen dezer wereld; want weldra zult u die voor een eeuwige werkelijkheid moeten verwisselen.

Gevolgtrekking. *De kortheid des tijds moet de gelovigen losmaken van alles wat onder de zon is.*

I. De kortheid des tijds moet worden aangetoond. In twee opzichten.

1. De tijd, welke een gelovige hier op aarde heeft te doorleven, is zeer kort. Het leven is kort. Van de wieg tot aan het graf is maar een korte afstand. "Aangaande de dagen onzer jaren, daarin zijn zeventig jaren, of zo wij zeer sterk zijn tachtig jaren, en het uitnemendste van die is moeite en verdriet; want het wordt snellijk afgesneden, en wij vliegen daarheen." (Psalm 90: 10). De helft van het menselijk geslacht sterft beneden de twintig jaar. Ook al leefde de mens enige eeuwen, dan nog was zijn leven kort een ogenblik in vergelijking met de eeuwigheid. Methusalem leefde negenhonderd negenenzestig jaren en hij stierf. De mens is kortstondig als het gras. "Alle vlees is als gras, en de rijken en die een schoon gelaat vertonen, zijn als een bloem des velds schoner maar gevoeliger. Het gras verdort, de bloem valt af, als de Geest des Heeren daarin blaast." "Want hoedanig is uw leven? Want het is een damp, die voor een weinig tijds gezien wordt en daarna verdwijnt." Weet u hoe snel een weverspoel voorbijvliegt? Uw leven vliegt nog sneller: "Mijn dagen zijn lichter dan een weverspoel." "Mijn dagen zijn lichter geweest dan een looper; zij zijn voorbijgevaren met jachtschepen, gelijk een arend naar het aas toevliegt."

2. Hoeveel is er alreeds van voorbij. Vele gelovigen brengen hun eerste jaren in de dienst van de zonde door. Velen van mijn gehoor gaven hun beste dagen aan de zonde en aan de wereld. Velen van u kunnen slechts de dagen van ziekte en van moeite aan God geven. U allen kunt het verleden als een droom beschouwen, als een geschiedenis die ten einde is. De tijd, die ik in uw midden doorgebracht heb, schijnt mij als een droom toe.

3. Wat nog overblijft is geteld. Voor u allen die mij hoort, zijn de zondagen geteldhet aantal preken die u noch horen zult. De laatste is reeds bepaald. Uw dagen zijn geteld. Voor velen is dit het laatste jaar dat zij zullen beleven. Velen zullen hun eerstkomend Nieuwjaar in de eeuwigheid zien aanbreken. De worm knaagt reeds aan het lichaam van menigeen onder u, die u in het graf zal slepen. En uw rustplaats is reeds bepaald. Binnen weinig tijds zult u daar ter neer liggen. Ja, broeders, "de tijd is kort."

4. De duur van 's werlds bestaan is kort. "Het einde aller dingen is nabij." "De gedaante dezer wereld gaat voorbij." Een gelovige staat op een wachttoren; aan zijn voeten zijn de tegenwoordige dingen, de eeuwige zijn voor zijn ogen. Nog een kleine tijd, broeders, en de tijd van de genade zal voorbij zijn; preken, bidden, alles zal gedaan zijn. Spoedig zullen wij niet meer te doen hebben met een ongelovige wereld, spoedig zal het aantal van de gelovigen volmaakt zijn, de hemel zal zich voor ons openen en Christus zal komen. Toen Hij heenging zei Hij: "Ik kom haastelijk." Dan zullen wij Hem zien: "Die wij niet gezien en nochtans lief hebben." (1 Petrus 1: 8).

Nog een weinig tijd en wij zullen staan voor de grote witte troon; nog een weinig tijd en de boze zal niet meer zijn, wij zullen hem in het eeuwig verderf zien storten; nog een kleine tijd en de eeuwigheid zal daar zijn. Wij zullen Hem gelijk zijn, wij zullen Hem dag en nacht in Zijn tempel zien, wij zullen een nieuw lied zingen, zonder zonde en tot in alle eeuwigheid. In een klein ogenblik, broeders, zal dit gebeuren. "In een kleinen toorn heb Ik Mijn aangezicht een ogenblik voor u verborgen, maar met eeuwige goedertierenheid zal Ik Mij over u ontfermen." (Jesaja 54: 8).

II. De gelovige moet hieruit leren los te worden van hetgeen onder de zon is.

1. Wordt los van het dierbaarste op de wereld. "Opdat ook die vrouwen hebben, zouden zijn als niet hebbende." Het huwelijk is eerlijk onder allen. Mannen zullen hun vrouwen liefhebben gelijk Christus de gemeente liefheeft: "Men zal zijn vrouw liefhebben gelijk zijn eigen lichaam." Maar het moet geen afgoderij zijn. Een getrouwd gelovige moet in

sommige opzichten zijn, alsof hij ongetrouwd was, alsof hij geen vrouw had. "Eer uw vader en uw moeder, opdat uw dagen verlengd worden in het land dat de Heere uw God u geeft." (Exod. 20: 13). U kunt de ouders, die God u gegeven heeft, niet te veel liefhebben noch hen te vriendelijk behandelen, evenwel wees alsof u ze niet had. Ouders, u hebt uw kinderen lief en brengt hen op in de tucht en vermaning des Heeren, maar weet dat de tijd kort is. Zij zijn van de Heere geleend. Verwondert u niet als Hij het Zijne tot zich neemt. Hebt uw leraars lief om huns werk wil, evenwel wees alsof u ze niet had. Steunt geheel op Christus alsof u nooit een leraar gezien of gehoord had.

Brainerd haalt een voorbeeld aan van een vrouw, die na haar bekering geheel en al aan Gods wil onderworpen was. Men vroeg haar: "Wat zou u zeggen indien God uw man van u wegnam?" Zij antwoordde: "Hij is Gods eigendom en niet het mijne. Hij mag met hem doen wat Hij goedvindt." Als zij verlangde te sterven om van zonden bevrijd te zijn, vroeg men haar wat er van haar kind worden zou. Zij antwoordde: "God zal er voor zorgen; het hoort Hem toe, Hij zal er voor zorgen."

Rutherford zegt: "Bouw uw nest op geen boom hier, want u ziet dat God het gehele woud ter dood veroordeeld heeft, en iedere boom, waarop wij zouden willen rusten, is gereed om afgehouden te worden; ten laatste mogen wij wegvliegen naar boven en op de Rots bouwen en in de Rots een schuilplaats zoeken." Zet uw hart niet op de bloemen dezer aarde, want zij alle hebben het verderf in zich. Stel de Roos van Saron en de Lelie van de vlakte op meer prijs, want die veranderen niet. Leef meer met Christus dan met de heiligen, opdat, wanneer die van u weggenomen worden, u Hem mag hebben om op te steunen.

2. Wordt los van de droefheid dezer wereld. Zij, die treuren, zouden zijn als niet treurende. Deze wereld is een tranendal. Altijd is er droefheid. Pas is een traan opgedroogd, of er komen weer andere. Pas legt een weduwe haar rouwklederen af, of een andere trekt dezelve aan. Degenen, die in Christus zijn, zouden zijn als niet wenende, want "de tijd is kort." Weent u over hen, die in de Heere sterven? Het is goed om te wenen. "Jezus weende." Evenwel weent alsof u niet weent; "want de tijd is kort." Zij zijn niet verloren, maar ons vooruitgegaan.

Wanneer de zon ondergaat, zo is zij niet verloren; zij is weggegaan om in een andere luchtstreek te schijnen. En zo zijn zij weggegaan om in een betere wereld te schijnen. Uit eigenliefde weent u over hen; want zij zijn gelukkig. U zou niet wenen, indien zij op aarde bij een verre vriend waren; waarom weent u nu zij bij de Vriend van zondaren zijn? "Zij zullen niet meer hongeren, en zullen niet meer dorsten, en de zon zal op hen niet vallen, nog enige hitte; want het Lam, dat in het midden van de troon is, zal hen weiden, en zal hun een leidsman zijn tot levende fonteinen der wateren. En God zal alle tranen van hun ogen afwissen. (Openb. 7: 16, 17)."

"De tijd is kort," en u zult hierna volgen. Nog weinige dagen en u zult samen met Jezus zijn; u bent Hem heden nader dan gisteren. "De tijd is kort," en u zult met al de gezaligden ter rechterhand Gods zijn, wij zullen onze stemmen mengen in het nieuwe lied en samen de palmtak dragen. "Weent als niet wenende." Weent u over hen die zonder de Heere stierven? O hier is meer oorzaak om te wenen. En nog de tijd is kort wanneer u dit alles zal geopenbaard worden, en u zult geen traan over hen, die verloren zijn, kunnen storten. Nog een kleine tijd, en u zult Jezus in Zijn heerlijkheid zien en zult niets anders wensen dan hetgeen geschied is. Toen Aäron zijn twee zonen verloor, bleef hij de vrede behouden. Weent u over lichamelijke smarten, armoede, ziekte, en de droefheid dezer wereld?

Murmureer niet: "De tijd is kort." Indien u in Christus geloofd hebt, dan zal dit alleen de hel zijn die u te verduren hebt. Denkt u dat de stervende moordenaar over zijn smarten zal geklaagd hebben toen hij nog maar een stap van het paradijs verwijderd was? Zo is het met u. Uw hel is opgeheven, en u hebt alleen twee ondiepe beken door te gaan, namelijk:

ziekte en dood. En u hebt de belofte dat Christus meer voor u doen zal dan u tegemoet gaan, Hij zal voet voor voet met u gaan en u in Zijn armen dragen. Wanneer wij in de tegenwoordigheid van Jezus zijn, dan zal al onze droefheid slechts gering zijn; een dag in Zijn tegenwoordigheid zal u al uw droefheid doen vergeten. Daarom schep moed en draag alles met geduld.

3. Wordt los van de genoegens dezer wereld. Het is goed voor een gelovige om de dingen van deze wereld te gebruiken en zich in hen te verheugen. Niemand dan de gelovige heeft meer recht om zich te verheugen en blij te zijn. Hij heeft het recht om de lichamelijke gemakken dezer wereld te gebruiken, om zijn brood te eten "met verheuging en eenvoudigheid des harten, God lovende." Hij heeft recht op al de genoegens van huis, van magen en vrienden. Het is niet meer dan billijk dat hij deze genoegens zou smaken. Hij heeft recht op al de ware genoegens van het verstand en van verbeelding, want God heeft hem al deze dingen rijkelijk geschonken om ze te genieten. En toch moet hij "blijde zijn als niet blijde zijnde en deze wereld gebruiken als niet gebruikende" want "de tijd is kort." Nog een kleine tijd en u zult daarboven aanzitten aan de tafel van uw Vader, en de nieuwe wijn met Christus drinken. U zult daar al uw broeders en zusters in Christus ontmoeten, u zult u in alle eeuwigheid in God verheugen. Zet uw hart dus niet te veel op de dingen dezer aarde. Ik heb opgemerkt dat kinderen, wanneer zij naar een feest gaan, slechts weinig zullen eten om des te meer honger voor de lekkernijen te hebben. Zo geliefden, gaat ook u naar een feest daarboven, stilt uw honger niet met aardse genoegens, wordt los ervan, leert dat zij alle voorbijgaan. Als u door een bloementuin wandelt, denkt u er nooit aan om u tussen de rozen neer te zetten; gaat ook zo de genoegens dezer wereld voorbij. Ruikt de bloemen in het voorbijgaan, maar vertoeft er niet. Jezus roept u tot Zijn gastmaal; daar zult u weiden tussen de leliën op de bergen van de welriekende kruiden. O, het is slecht voor een kind Gods om te veel van een aards gastmaal te houden, wanneer u zo spoedig met Jezus zou kunnen aanzitten. Het staat u niet goed u te veel te bemoeien met kleding en uiterlijke schijn, wanneer u zo spoedig het Hoofd zult zien, dat met doornen gekroond was.

Broeders, indien u zo bezig bent met de genoegens dezer aarde, dat het uw liefde voor gebed of voor uw Bijbel wegneemt of dat u zou verschrikken door te horen: "De Bruidegom komt! En u zeggen zou: "Komt Hij reeds?" Dan misbruikt u deze wereld. O, wordt los van de genoegens van deze aarde. "De tijd is kort."

4. Wordt los van de zorgvuldigheden dezer wereld. Het is goed voor Christenen om ijverig te zijn in hun bezigheden. Ik verwonder mij dikwijls hoe onbekeerde zielen zo bezig kunnen zijn, hoe, terwijl u zo ijverig bent en al uw tijd aan aardse dingen besteedt, de gedachte nooit bij u opkomt, dat niets van dit alles in de eeuwigheid zal zijn. Hoe kan ik zo zorgen voor mijn lichaam, wanneer mijn arme ziel onvoorzien is? Maar zij, die in Christus zijn, mogen wel ijverig zijn.

1ste. Zij hebben een goed geweten, dat de wielen smeert. "Een blij hart zal een medicijn goed maken. (Spr. 17: 22). Een ruim hart maakt het werk ligt.

2e. Zij scheppen er vermaak in om hun Heere te eren. Zij willen niet dat men zou kunnen zeggen, dat een gelovige een luiaard was; de liefde tot Jezus dringt hen om alles wat liefelijk is te doen. En toch een gelovige zou "kopen als niet bezittende;" want, "de tijd is kort." O, gelovigen, u kunt geen gierigaards zijn, want u bent slechts rentmeesters. Al wat u hier bezit, behoort aan uw Heere, en de dag is niet ver waarop Hij u zal veranderen, om rekenschap te geven van een andere bezitting in een beter land. U bent slechts dienstknechten. Het zou u niet helpen indien u uw hart op de dingen hier beneden zou willen zetten, want in weinige dagen zal de Meester u oproepen om voor Zijn aangezicht

te staan. Lieve gelovigen, wees bereid om uw weefgetouw ogenblikkelijk voor de gouden harp te verlaten, uw lessenaar voor de troon van Jezus, uw pen voor de palmtak van de overwinning. Wees bereid om de markt hier beneden te verlaten voor de straat van het nieuw Jeruzalem, waar de verlostten zullen wandelen. Indien u in een zinkend schip was, zou ge u niet hechten aan geld, u zou los worden van alles en klaar zijn om te zwemmen. Deze wereld is gelijk aan een zinkend schip, en zij, die zich aan haar bezittingen vasthouden, zullen met hetzelfde zinken. O, "koopt als niet bezittende;" want "de tijd is kort."

III. Wat de onbekeerde moet leren uit de kortheid des tijds.

1. Leer uw dwaasheid inzien door het verleden te hebben verloren. Hoewel het leven zeer kort is, zo is het nog de tijd van de bekering. Dit is de reden, waarom God hem ons gegeven heeft. God heeft zolang geduld met ons om ons te behouden. God geeft de mensen tijd om het evangelie te horen, om te bidden, om zich te bekeren. Maar onbekeerde zielen hebben al het verleden verspild. Bedenk hoeveel tijd u in luiheid verloren hebt. Hoe menige goede gelegenheid hebt u verloren om te bidden, Gods Woord te horen en te overdenken! hoeveel tijd hebt u nutteloos doorgebracht in uw bed, of in ijdele gesprekken of door buiten uw deur te staan! Indien u zag hoe kort de tijd is en hoe dood en hel u vervolgen, u zou tot Jezus uw toevlucht genomen hebben, maar dit hebt u niet. Bedenk hoeveel tijd u verloren hebt in zonden, in de kroeg, in slecht gezelschap, in dansen of in nachtwaken of in zonden die schandelijk zijn te zeggen. God gaf u tijd om uw ziel te behouden, en u hebt die besteed om haar te verderven. God gaf u tijd om tot Christus uw toevlucht te nemen en u hebt tot de hel uw toevlucht genomen. Bedenk hoeveel tijd u besteedt aan aardse bezigheden, zonder een gedachte voor de eeuwigheid. Bedenk hoe u uw beste tijd verloren hebt. De jeugd is uw beste tijd om behouden te worden. Velen onder u hebben dezelve verloren. De tijd van ontwaken, heilige rustdagen zijn nu reeds over velen van u gegaan. "De oogst is voorbijgegaan, de zomer is ten einde, en nog zijn wij niet verlost." (Jer. 8: 20).

2. Bedenk welk een waarde degenen aan tijd hechten, die nu in de hel zijn. Eenmaal, broeders, gaven zij er even weinig om als gij; eenmaal konden zij hun jaren zien voorbijgaan zonder op één acht te slaan, zij konden hun rustdagen doorbrengen. Maar nu zien zij hun dwaasheid in. Wat zouden zij niet geven, broeders, indien zij nog heden zo'n gelegenheid hadden, als u nu hebt? Wat zouden zij niet geven voor nog één jaar van genade, voor nog één week, voor nog één dag? Het is waarschijnlijk dat enigen van uw vrienden of kennissen, die nu in de hel zijn, wensen zouden terug te komen om u te zeggen, hoe kostelijk een ogenblik van genadetijd is! O broeders, wees wijs. "Waarom staat gij de hele dag ledig?" Voor velen onder u is het reeds de elfde ure, uw onbekeerd hoofd is grijs, uw voeten wankelen. Indien u iemand zag in ketenen gebonden, die ter dood veroordeeld was, en nog maar drie uur te leven had; indien u hem kaart zag spelen of hem dartelet liederen hoorde zingen, zou ge u hierover niet ergeren? U zou zeggen dat hij een verhard zondaar is. O, zijn er geen onder u, die ook zo zijn? U bent reeds veroordeeld, uw dagen zijn geteld, u bent slechts een schrede van de hel verwijderd, en nog houdt ge u zo bezig met de genoegens dezer aarde. Nog een kleine tijd, broeders, en alles zal voorbij zijn. Door al de eeuwen van de nooit eindigende eeuwigheid zult ge u herinneren de weinige dagen, die wij samen doorbrachten. O, de herinnering daaraan zal brandstof voor de vlam en een worm, die niet sterft, voor uw arme ziel zijn!

16. DE LIEFDE VAN CHRISTUS. 2 Korinthe 5: 14 en 15a

"Want de liefde van Christus dringt ons; als die dit oordelen, dat, indien Eén voor allen gestorven is, zij dan allen gestorven zijn." (2 Korinthe 5: 14 en 15a).

Een van de treffendste karaktertrekken in Paulus leven was zijn grote werkzaamheid. Reeds uit zijn vroegere geschiedenis, die ons het persoonlijk aandeel vermeldt dat hij nam in het vervolgen van de opkomende gemeente, toen hij was "een godslasteraar en een vervolger," blijkt het ons ten duidelijkste dat dit de voornaamste karaktertrek was van zijn natuurlijk gemoed. Maar toen het de Heere Jezus Christus behaagde hem al Zijn lankmoedigheid te betonen en hem te stellen "tot een voorbeeld dergenen, die in Hem geloven zullen," was het schoon en aller-leerzaamst om te zien, hoe de natuurlijke grondtrekken van deze vermetele niet alleen geheiligd, maar ook bezielde en vergroot werden. Zo waar is het, dat zij die in Christus zijn, tot een nieuwe schepping behoren: "Het oude is voorbijgegaan, zie, het is alles nieuw geworden. Verdrukt in alles, doch niet benauwd; twijfelmoedig, doch niet mismoedig; vervolgd, doch niet daarin verlaten; neergeworpen, doch niet verdorven," (2 Cor. 4: 8, 9), - dit was een getrouwe schildering van het leven van de bekeerde Paulus. "Wetende de schrik des Heeren," en de vreselijke toestand kennende dergenen, die nog in hun zonden waren, was het de bezigheid zijns levens, "de mensen tot het geloof te bewegen," terwijl hij zich met alle middelen beijverde om de waarheid "in de gewetens te openbaren." "Want, zegt hij, hetzij dat wij uitzinnig zijn, wij zijn het Gode; hetzij dat wij gematigd van zinnen zijn, wij zijn het ulieden." (vers 13). Hetzij de wereld ons wijs of dwaas oordeelt, het is ter ere Gods en tot zaligheid van de zielen dat wij alle krachten van ons leven aanwenden.

Wie dan is niet begerig om door te dringen tot die verborgen drijfveer van al deze bovennatuurlijke arbeid? Wie zou niet begerig zijn om van de lippen van Paulus te vernemen, welk machtig beginsel het was dat hem tot zoveel arbeid en zoveel gevaren voortdreef? Welke toverkracht heeft zich van zijn krachtig gemoed meester gemaakt, of welke verborgen invloed van de planeten trekt hem, met onophoudelijke kracht, door alle ontmoedigingen heen, - onverschillig of de wereld hem aangrijpt, zonder mensenvrees, die licht tot een uiterste wordt; onverschillig voor de spotternij van de 2 twijfelende Athener, het gefronste voorhoofd van de weelderige Korintiërs en voor de woede van de enghartige Jood?

Wat zegt de apostel zelf? Want wij hebben zijn eigen verklaring van dit geheim in de woorden, die voor ons liggen: "de liefde van Christus dringt ons." Dat hier de liefde van Christus tot mensen is bedoeld, en niet onze liefde tot de Zaligmaker, blijkt zeer duidelijk uit de verklaring, welke er op volgt, waar Zijn dood voor allen als het voorbeeld van zijn liefde is aangewezen. Het was het gezicht op dat wonderbare medelijden van de Zaligmaker, dat Hem bewoog voor Zijn vijanden te sterven, - voor al onze zonden te voldoen, - de dood voor ieder mens te ondergaan, - het was dit gezicht, dat hem tot alle arbeid aandreef, - dat hem alle lijden licht maakte en elk bevel zonder morren ten uitvoer deed brengen. "Hij liep met lijdzaamheid de loopbaan die hem voorgesteld was." Waarom? Omdat "ziende op Jezus," hij leefde als een man van de wereld gekruisigd. Waardoor? Door het zien op het kruis van Christus. Evenals de natuurlijke zon in de hemelen een sterke en onophoudelijke aantrekkingskracht uitoefent op de planeten, die zich om haar bewegen, zo oefende de Zon der gerechtigheid die inderdaad Paulus met een klaarheid helderder dan de volle middag bescheen had, op zijn hart een voortdurende en

almachtige geestkracht uit, die hem drong voortaan niet meer zichzelf, maar Hem te leven, die voor hem stierf en opstond.

En merk op dat het geen tijdelijke of afwisselende geestkracht was die zijn hart en leven bestuurd, maar een blijvende en voortgezette aantrekking; want hij zegt niet dat de liefde van Christus hem eenmaal drong of dat zij hem nog eens dringt, of dat de liefde van Christus hem alleen in tijden van opwekking, onder het gebed of bij bijzondere aandacht drong, maar hij zegt eenvoudig, dat de liefde van Christus hem dringt. Het is de eeuwig blijvende, eeuwig bewegende kracht, die de drijfveer is van al zijn arbeid. Neem deze weg, - en zijn geestkracht is vervlogen, en Paulus wordt even zwak als andere mensen.

Is er niemand onder u, wiens hart begerig is om zo'n uitmuntend beginsel te bezitten? Is daar geen onder u, mijn broeders, die tot de belangrijkste aller trappen van bekering genaderd is, op welke u hijgt naar een Goddelijke kracht, die u tot een nieuw schepsel maakt? U bent de rechte poort des geloofs binnengekomen. U hebt gezien, dat er geen vrede is voor de onrechtvaardigen, en daarom hebt u tot Christus, als uw Gerechtigheid, de toevlucht genomen. Reeds voelt u iets van de vreugde en de vrede des geloofs. U kunt terugzien op het leven achter u, dat u doorgebracht hebt zonder God in de wereld, en zonder Christus in de wereld en zonder de Heilige Geest in de wereld. U kunt uzelf aanzien als een veroordeeld verworpen en zeggen: "Indien ik mij zou wassen met sneeuwwater, nochtans zouden mijn klederen van mij gruwen." (Job 9: 30, 31). Wel is waar kunt u dit alles doen met schaamte en zelfverwijt, maar evenwel zonder mismoedigheid en wanhoop, want u hebt uw oog gelovig geslagen op Hem, die zonde gemaakt werd voor ons. En u bent overtuigd dat, gelijk het God behaagde al uw ongerechtigheden Hem toe te rekenen, Hij ook gewillig is, en altijd gewillig geweest is, om u al de volle gerechtigheid van de Zaligmaker toe te rekenen.

Zonder wanhoop, zei ik? Nee, met vreugde en een lied op de lippen. Want indien u inderdaad met uw hele hart gelooft, dan bezit u de zaligheid van de mens, wie God de rechtvaardigheid toerekent zonder de werken, gelijk David dit beschrijft, zeggende: "welgelukzalig is hij, wiens overtreding vergeven, wiens zonde bedekt is. (Psalm 32: 1). Dit is de vrede van de mens, die gerechtvaardigd is. Maar is deze vrede een toestand van volkomen zaligheid? Blijft er niets meer te wensen over? Ik beroep mij op allen onder u, die weten wat het is gerechtvaardigd te zijn uit het geloof. Wat doet de wolk op uw voorhoofd komen en onderdrukt de verheffing des Geestes? Waarom kunnen wij niet altijd samenstemmen in het lied van dankzegging: "Loof de Heere, mijn ziel, en vergeet geen van zijn weldaden; Die al uwe ongerechtigheden vergeeft?" Indien wij volle vergeving ontvangen hebben voor al onze zonden, waarom zouden wij dan ooit zo spreken als de Psalmdichter: "wat buigt gij u neder, o mijn ziel, en bent u onrustig in mij?" (Psalm 42: 6).

Ach, mijn vrienden, daar is niemand onder u, die een waarachtig gelovige is en niet de onrustbarende gedachte gehad heeft, van welke ik thans spreek. Er zullen er onder u zijn, die er zó onder geleden hebben, alsof zij zich bevonden onder de duisternis van een donkere wolk, die de vrede van het Evangelielicht bedekt, en de zonnestraal van de verzoening in de ziel overschaduwde. De onrustbarende gedachte is deze: "Ik ben gerechtvaardigd, maar helaas, ik ben nog niet geheiligd. Ik kan op het leven, dat achter mij ligt, zonder wanhoop terugzien, maar hoe kan ik voorwaarts zien, op de toekomstige dingen?"

Er is geen schilderachtiger zedelijk landschap in de gehele wereld dan zo'n ziel aanbiedt. Bewust van de vergeving van vroegere zonden, slaat het oog een blik naar binnen, met een te voren onbekende helderheid en onzijdigheid. Daar aanschouwt het oog lang gekoesterde neigingen tot zonde, die, evenals oude rivieren, een diep kanaal in het hart gegraven hebben; daar ontmoet het herhaalde terugkeer van driften, die tot dusver

onweerstaanbaar en overweldigend waren, gelijk eb en vloed van de oceaan. Daar bespeurt het verdorvenheid van gemoed en gewoonte, gekromd en onbuigzaam evenals de knoestige takken van een afgeknotte eikenboom.

O, welk een toneel wordt hier aangeboden! Welk een voorsmaak van de toekomst! Welke voorboden van een vergeefse worsteling tegen de dwingelandij van de begeerlijkheden, tegen oude wijzen van doen, spreken en denken! En was het niet dat de hoop van de heerlijkheid Gods een van de verzekerde rechten was, welke de mens bezit, die gerechtvaardigd is, wie zou er zich over verwonderen, als hij, op het gezicht van zoveel dat hem schrik aanjaagt, terugkeerde, gelijk de hond tot zijn uitbraaksel, en de gewassen zeug tot het slijk? Welnu, juist tot de man, die zich in zo'n toestand bevindt, die 's morgens en 's avonds uitroept: Hoe zal ik een nieuw schepsel worden? Wat zal mij de vergeving mijner vroegere zonden baten, indien ik niet los word van de liefde tot haar? Juist tot zo'n man wenden wij ons, in alle ernst en liefde, hem wijzende op het voorbeeld van Paulus, en op de verborgen kracht, die in hem werkte. "De liefde van Christus (zegt Paulus) dringt ons."

Wij ook zijn mensen van gelijke bewegingen als gij; dezelfde blik, die u vol neerslachtigheid in uw hart sloeg, openbaarde ook ons dezelfde dingen in al hun ontmoedigende kracht. Ja, gedurig en gedurig ontdekken wij dezelfde afzichtelijkheid in ons eigen hart. Maar wij hebben een bemoediging, die ons nooit alleen laat. De liefde van de Zaligmaker, die Zijn bloed voor ons gaf, dringt ons. De Heilige Geest wordt degenen geschonken, die geloven, en deze almachtige Werker heeft één drijfveer, die ons gedurig in beweging brengt: de liefde van Christus. Het is thans mijn doel, broeders, u aan te tonen hoe deze drijfveer, onder de leiding des Geestes, de gelovige aanspoort zijn leven bij God te zoeken, – hoe zo'n eenvoudige waarheid als de liefde van Christus tot mensen, door de Heilige Geest voortdurend tot de harten van de mensen gebracht, iedereen bekwaam maakt om een leven te leiden overeenkomstig de heiligheid van het Evangelie. En wanneer er iemand onder u is, die begerig vraagt: Hoe word ik van zonden verlost? Hoe zal ik wandelen als een kind Gods? Van zo iemand begeer ik, boven alle anderen, oor en hart te treffen.

I. De liefde van Christus tot zondaren dringt de gelovige heilig te leven, omdat die waarheid al zijn vrees en haat tegen God wegneemt.

Toen Adam nog niet was gevallen, was God alles voor zijn ziel. Alles was hem aangenaam en wenselijk, in zover het met God in betrekking stond. Iedere ader van zijn lichaam, – zo heerlijk en wonderbaar toebereid, – ieder blad dat in het geboomte van het Paradijs ruiste, – iedere nieuwe zon die opging, "vrolijk als een held, om het pad te lopen," (Psalm 19: 6) – stortte hem iedere dag nieuwe stromen van Goddelijke gedachten en van aanbiddelijke lof in, en om die reden alleen was het dat hij er behagen in schiep ze te beschouwen. De bloemen, die uit de aarde oprezen, het zingen van de vogels, en het gekir van de duiven, dat in dat heerlijke land gehoord werd, de vijgenboom, die zijn groene takken deed ontspruiten, en de wijnstok, wiens tedere bloesems een liefelijke geur verspreidden, – dit alles verenigde zich om in elk van zijn poriën een rijke en overvloedige schat van genot uit te gieten. En waarom? Juist omdat door dit alles zijn ziel een rijke en overvloedige gemeenschap van de menigvuldige liefdebewijzen van Jehovah genoot. Want evenals u bij een kind, dat zijn ouders liefheeft, zult waargenomen hebben, dat het blij is met alles wanneer zij bij hem zijn, en iedere gift waardeert, daar dit tot hem van de liefde van zijn ouders spreekt, – zo ook was het met dit ware kind van God. Hij leefde in God, bewoog en had zijn bestaan in Hem, en even zeker als het verdwijnen van de aardse zon hem het licht zou ontnemen hebben, dat zo aangenaam in zijn ogen was, even zo zeker zou de

verberging van Gods aangezicht al het licht van zijn ziel weggenomen, en alles rondom hem in een duistere en woeste wildernis herschapen hebben.

Maar toen Adam viel, verloor het goud zijn glans, en al zijn gedachten en wensen kregen een van God afgekeerde richting. In plaats van zich over alles in God te verblijden, scheen alles hem hatelijk en onaangenaam toe, en wel in zoverre als het in betrekking stond tot God. Toen de mens zondigde, vreesde hij, en hij haatte Hem, die hij vreesde. Hij nam de toevlucht tot alle zonden, juist om van Hem weg te vluchten, die hij haatte. Evenals u het wel eens bij een kind zult opgemerkt hebben, dat zeer tegen de geboden van zijn hem liefhebbende ouders gezondigd heeft, en dat nu alles doet, wat het kan, om zich voor hun aangezicht te verbergen, hun tegenwoordigheid te ontvliesen, en zich met andere gedachten en bezigheden onledig te houden, ten einde daardoor de gedachten van zijn beledigde ouders af te leiden, - zó was het met de gevallen Adam, toen hij de stem des Heeren in de hof hoorde, aan de wind des daags, - dezelfde stem, die, voordat hij gezondigd had, als muziek in zijn oren ruiste; - "toen verborg zich Adam en zijn vrouw voor het aangezicht van de Heere God, in het midden van het geboomte des hofs."

En op dezelfde wijze ontvliesd ieder natuurlijk mens de stem en de tegenwoordigheid Gods, - niet om zich te verbergen in het midden van het geboomte van het paradijs, - maar om zich te begraven onder zorgen, zaken, vermaken en wereldse liederen. Ieder toevluchtsoord is hem dan aangenaam, als er God niet is; iedere bezigheid wordt graag door hem verricht, als de Heere niet in zijn gedachten heerst.

Nu ben ik er van overtuigd, dat velen onder u deze beschuldiging tegen de natuurlijke mens met ongelooflijke onverschilligheid zullen aanhoren, misschien zelfs met verontwaardiging. U ziet niet in dat u God haat of Zijn tegenwoordigheid vreest; en daarom zegt u dat het niet waar kan zijn. Maar broeders, wanneer God van uw hart zegt dat het boven mate boos is, "ja arglistig meer dan enig ding, wie zal het kennen," - wanneer God zich het recht voorbehoudt dit hart alleen te kennen en te beproeven, - is het dan geen verwaandheid van zulke onwetende schepselen als wij zijn, om datgene, wat het hart betreft, als geen waarheid aan te nemen, terwijl God bevestigt dat het waar is, - en dat alleen omdat wij het niet inzien? God zegt dat "het bedenken des vleses is vijandschap tegen God," dat het gehele wezen van de onbekeerde mens vol haat is tegen Hem en wel een volstrekke, onverteerbare haat tegen Hem, in Wie wij leven en bewegen, en ons bestaan hebben. Het moge waar zijn, dat wij die haat tegen Hem niet inzien, maar dat is slechts een verzwaring van onze zonde en van ons gevaar.

Wij hebben de toegangen tot ons zelfonderzoek dermate toegesloten, - er zijn zovele krommingen en omwegen, voordat wij tot de ware beweeggrond onzer daden kunnen komen, - dat onze schrik en haat tegen God; - die het eerst de mens tot zonde aandreven en welke nog steeds de grote drijfkrachten zijn, door welke de satan werkt in de kinderen van de ongehoorzaamheid, - dat deze geheel voor ons oog verborgen zijn, en u een natuurlijk mens niet overtuigen kunt dat het werkelijk zo is. Maar de Bijbel bevestigt, dat uit deze twee dodelijke wortelen, - schrik en haat tegen God, - het dichte woud van de zonde opgroeit, waarmee de aarde verduisterd en overspreid is.

En indien er onder u, broeders, een is, wie God de ogen geopend heeft om zijn hart te zien, dan neem ik hem tot een getuige, dat zijn jammerkreet, bij het gezicht van al zijn zonden, altijd geweest is: Tegen U, tegen U alleen heb ik gezondigd. Indien dus de schrik voor God en onze haat tegen Hem de oorzaken zijn van al onze zonden, hoe zullen wij dan van de liefde tot de zonde genezen worden, als deze oorzaken niet worden weggenomen? Hoe roeit u het zekerste het schadelijk onkruid uit? Is het niet door de wortel weg te snijden? Ziet u dan niet in de liefde van Christus tot de mensen - die onuitsprekelijk heerlijke gave Gods, toen Hij Zijn leven aflegde voor Zijn vijanden, - toen Hij stierf, Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen, - het Voorwerp, dat, zo het

waarachtig geloofd wordt door de zondaar, al zijn vrees en zijn haat tegen God wegneemt? De wortel van de zonde is van de stam gescheiden. Door het dragen onzer zonden is de vloek weggenomen, en werd God verzoend. Waarom zouden wij dan nog vrezen? Indien wij niet vrezen, waarom zouden wij God dan nog langer haten? Indien er geen haat meer bestaat, welke begeerte kan er dan nog voor ons in de zonde liggen? Bekleed met de gerechtigheid van Christus, worden wij gesteld gelijk Adam was, - met God als onze Vriend. Er is geen voorwerp meer voor de zonde en derhalve verontrusten wij ons niet meer.

Het schijnt alsof Paulus in het 6e hoofdstuk van de Romeinen van de zondigende gelovige spreekt, als een ongerijmde voorstelling: "Hoe zullen zij, die van de zonde gestorven zijn, - dat is die in Christus reeds de straf gedragen hebben, - nog in dezelfde leven?" En wederom zegt hij zeer moedig: "De zonde zal over u niet heersen." Dit is onmogelijk in de natuur van de dingen, - "want u bent niet onder de wet maar onder de genade," - u bent niet langer onder de vloek van een verbroken wet, vreemde en hatende God; u bent onder de genade - onder een verbond van vrede en vriendschap met God.

Maar is er iemand onder u die mij tegenwerpt, dat, als deze dingen zo zijn, - alsof er niets meer nodig is om een mens tot vrede te brengen met God om hierdoor een heilig leven te leiden, - hoe komt het dan, dat de gelovigen nog zondigen?

Ik antwoord, het is inderdaad maar al te waar, dat gelovigen zondigen, maar het is even waar dat ongeloof de oorzaak is van hun zonde. Indien u en ik, broeders, zó leefden, dat ons oog altijd gevestigd was op Jezus, die onze zonden droeg en ons Zijn gerechtigheid om niet aanbiedt; en indien die bestendige blik op de liefde van Jezus in ons onderhield, - gelijk het waarachtig geschiedt, als wij slechts het oog zonder afwenden op Hem geslagen houden, - de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, de vrede, welke op niets, dat in ons is, berust dan alleen op de volkomenheid van Christus, - dan, mijn broeders, zeg ik, dat, hoe zwak en ellendig wij ook zijn, wij nooit zouden zondigen, noch ooit de minste begeerte tot zondigen zouden hebben. Maar ach, broeders, dit is niet het geval met ons. Hoe dikwijls verliezen wij des daags, de liefde van Christus uit het oog? Hoe dikwijls is zij voor ons verduisterd, menigmaal door God zelf voor ons verborgen, om ons te leren wie wij zijn! Hoe dikwijls zijn wij ontbloot van de ware zin van de volkomenheid van zijn offerande, de volmaaktheid van Zijn gerechtigheid, en zonder de wil of het vertrouwen om ons hoogste belang in Hem te stellen! Wie verwondert zich dan nog, dat, waar zóveel ongeloof is, vrees en haat tegen God opnieuw binnensluipen, en de zonde maar al te zeer haar giftige adem weder inblaast?

De zaak is zeer duidelijk, broeders, als wij slechts geestelijke ogen hadden om te zien. Indien wij een leven des geloofs leiden in de Zoon van God, dan zullen wij voorzeker een heilig leven leiden. Ik zeg niet: wij moesten dit doen, maar ik zeg: wij zullen, daar het een noodwendig gevolg is. Maar in zover wij een ongelovig leven leiden, zullen wij ook als onheiligen leven. Alleen door het geloof reinigt God de harten: een andere weg is er niet. Is er zo iemand onder u, mijn broeders, die begerig is een nieuw schepsel te zijn, - bevrijd te worden van de slavernij van zondige gewoonten en lusten?

Wij kunnen u geen ander middel aanwijzen dan de liefde van Christus. Zie, hoe lief Hij u had. Zie wat Hij voor u droeg. Steek uwe vingers, als het ware, in de tekenen van de nagelen, en leg uw hand in Zijn zijde, en wees niet langer ongelovig, maar gelovig. Gebukt onder het gewicht van u zonden, vlucht tot Jezus de Zaligmaker van zondaren. Gelijk de schuchtere duif vlucht om zich in de spleten van de rots te verbergen, vlucht ook u om u te verbergen in de wonden van uw 7 Zaligmakers. En als u Hem gevonden hebt gelijk de schaduw van een grote rots in een dor land, zo ook zult gij, zittende onder Zijn schaduw, met zielsblijdschap ondervinden dat Hij al de vijandschap gedood en al uw strijd beslecht heeft. God is nu uw God. Eén plant geworden zijnde met Christus in de gelijkmaking Zijns

doods, zult u het ook zijn in de gelijkmaking van Zijn opstanding. Dood door de zonden, zult u leven in God.

II. De liefde van Christus tot mensen dringt de gelovige tot een heilig leven, omdat die waarheid niet alleen onze vrees en onze haat wegneemt, maar ook onze liefde opwekt.

Het is een groot voorrecht wanneer wij er toe gekomen zijn, het verzoende aangezicht Gods in vrede te aanschouwen. Maar hoe kunnen wij tot dat aangezicht, - verzoenende en verzoend, - opwaarts zien, en Hem niet liefhebben, die ons zo heeft lief gehad? Liefde wekt liefde. Wij kunnen degenen, die ons op aarde liefhebben, moeilijk onze achting onthouden, al is het ook dat zij haar niet waardig zijn.

Maar ach, mijn broeders, wanneer wij overtuigd zijn, dat God ons lief heeft, en wel zo, dat Hij Zijn Zoon voor ons allen gegeven heeft, hoe kunnen wij dan anders dan Hem liefhebben, in Wie alles verenigd is om liefde te doen ontstaan? Ik heb u reeds aangetoond dat het Evangelie ten doel had de mens te herstellen; het brengt ons terug tot dezelfde toestand van de vriendschap met God, waarin Adam zich verblijdde, en neemt alle begeerten van de zonde weg. Maar nu wens ik u aan te tonen dat het Evangelie nog veel meer doet dan ons in de toestand te brengen, waaruit wij gevallen zijn. Indien het in oprechtheid en bestendig door ons omhelsd wordt, voert het ons in een staat, verre beter dan in die van Adam! Het dringt ons tot een veel machtiger liefde. In Adam's hart was die grote liefde Gods tot mensen niet uitgestort, en daarom had hij niet die dringende kracht tot de liefde Gods. Maar onze ogen hebben in die liefde een blik geslagen. Christus is waarachtig ons te voren voor de ogen geschilderd, gekruist zijnde. (Gal. 3: 1). Indien wij werkelijk geloven, heeft Zijn liefde ons de vrede aangebracht door de vergeving; en omdat wij vergeving en vrede bezitten, is ons de Heilige Geest gegeven. Wat nu te doen? Wel niets anders dan die waarheid diep in onze harten te prenten, de liefde Gods meer en meer voor ogen te houden, opdat wij daardoor gedrongen worden Hem lief te hebben, die ons zo lief had, - Hem te leven, die voor ons stierf en uit het graf verrees.

Het is werkelijk bewonderenswaardig op te merken, hoe de weg, die de Bijbel inslaat om ons heilig te maken, zozeer past voor onze natuur. Wanneer God het eens voorgesteld had, ons door vrees en schrik tot een heilig leven te leiden, hoe ijdel zou dan die poging geweest zijn. De mensen denken altijd, dat wanneer iemand van de doden kwam om ons de zekerheid te geven van het treurig verblijf, waar, in eindeloze jammer, de geesten van de verdoemden wonen, - dat dit ons dan tot een heilig leven zou dringen. Maar, ach, broeders! hoezeer toont dit de onwetendheid van onze natuur aan! Veronderstelt dat God in dit uur voor ons oog de verborgenheden van die vreselijke plaats, waar de hoop nooit komt, wilde ontsluiëren. Ja, wat meer is, veronderstelt, dat gij, als het mogelijk ware, thans toebereid werd om voor een tijd lang de wezenlijke smarten van de poel des voortdurende doodstrijd, van de worm die nooit sterft, te voelen; - en dat u dan teruggebracht werd op de aarde, in uw oude toestand, tussen uw oude vrienden en bekenden; - zou u dan werkelijk geloven dat er voor u mogelijkheid was als een kind van God te wandelen?

Ik twijfel er geenszins aan, u zou wel schrikken voor uw zonden; de beken van de goddeloze vermaken zou uw vingers ontglippen, u zou sidderen bij een vloek, u zou huiveren voor een valsheid, omdat u iets gezien en gevoeld hebt van de kwalen, welke de dronkaard, de vloeker en de leugenaar wachten aan gene zijde van het graf; - maar meent u werkelijk dat u Gode tot meerdere eer zou leven, dat u Hem beter zou dienen dan te voren? Het mag waar zijn dat u tot meerdere liefde werd gedreven; ja zelfs dat u al uw goederen gaf tot onderhoud van de armen, en uw lichaam om verbrand te worden; dat u eerlijk en matig leefde, in gedurige vreze van een van de geboden te overtreden; maar dit zou geen leven Gode zijn, u zou Hem geen stipje meer liefhebben. Ach broeders, u bent op een droevige wijze verblind voor de toestand van uw bijzonder misvormde hart, als u

niet weet dat liefde niet kan afgedwongen worden. Niemand werd ooit door vrees en schrik tot liefde gedreven, en daarom werd ook niemand door vrees en schrik tot een heilig leven gebracht.

Maar driewerf geprezen zij onze God! Hij heeft een krachtiger weg met ons ingeslagen dan hel en verschrikking, een beweeggrond sterker dan zelfs een blik op die kwalen, Hij heeft een weg bedacht om ons tot heiligheid te trekken. Door ons op de liefde Zijns Zoons te wijzen, wekt Hij onze liefde op. Hij wist welk maaksel wij waren, Hij was gedachtig dat wij stof waren. Hij kende al de bijzonderheden van ons verraderlijk hart. Daarom volgde Hij Zijn weg van heiligmaking met het schepsel om het te heiligen. Dientengevolge maakt de Geest geen gebruik van schrik om ons te heiligen, maar van liefde: "de liefde van Christus dringt ons." Hij trekt ons door de koorden van liefde; door mensenzelen. Welke ouders weten het niet, dat de ware weg om de gehoorzaamheid hunner kinderen te winnen, is, de liefde van hun kinderen te winnen? En zou u menen, dat God, Die ons deze wijsheid schonk, dit Zelf niet wist? Meent u dat Hij eerst ondernemen zou de gehoorzaamheid van Zijn kinderen te verkrijgen, zonder allereerst hun liefde te winnen? Om zich te verzekeren van onze liefde, die van nature overal rondzwerft en zich overal zetelt behalve in God, heeft de Vader Zijn Zoon in de wereld gezonden om de vloek onzer zonden te dragen. "Hoewel Hij rijk was, is Hij om onzentwil arm geworden, opdat wij door Zijn armoede, rijk zouden worden." En o, indien er slechts heden onder u één was, die, in het bewustzijn van zijn verlorenheid, een toevlucht wilde zoeken bij de Zaligmaker, om bij Hem de vergeving van al zijn vroegere zonden te zoeken, dan weet ik zeker, dat het hem van heden af zou gaan als met die vrouw, die een zondares was, die aan Jezus' voeten achter Hem stond, wenende, en begon Zijn voeten met haar tranen te wassen, en dezelve afdroogde met de haren van haar hoofd, en Zijn voeten kuste en ze met zalf zalfde. Als u veel vergeven is, zult u veel liefhebben, en zo u veel zult liefhebben, zult u leven in de dienst van Hem, die u liefhebt. Dit is het grote en uitstekende beginsel waarvan wij spreken; dit is de geheime drijfveer van al de heiligmaking van de heiligen.

Het leven van de heiligmaking is niet, zoals de wereld het verkeerd voorstelt, een leven van engheid en moeite, in hetwelk een mens iedere natuurlijke liefde moet kruisigen. In de godsdienst van de Schrift bestaat er geen zelfverloochening, in de zin van de Roomse opvatting van dat woord. Het stelsel van zich zelf te kruisigen en van de onthouding is hetzelfde stelsel, dat de satan bedacht heeft als een namaaksel van Gods weg van heiligmaking. Langs deze weg schrikt de satan duizenden van de vrede en de heiligmaking van het Evangelie af, even alsof men, om een heilig man te worden, iedere begeerte zijns levens moest kruisigen, en alles te doen wat hem onaangenaam en moeilijk was. Mijn vrienden, onze tekst toont ons duidelijk aan dat dit niet zo is. Wij worden tot heiligmaking gedrongen door de liefde van Christus; de liefde van Hem, die ons liefhad, is het enige koord, door hetwelk wij aan de dienst van God verbonden worden. De prikkel onzer liefde is de enige prikkel, die ons tot plichtsbetrachting aandrijft. Zachte prikkels en liefelijke banden! Wie wenst niet graag onder uw macht te zijn? En eindelijk, mijn broeders, indien de liefde van Christus tot ons het Voorwerp is, van hetwelk de Heilige Geest allereerst gebruik maakt om ons tot de dienst van Jezus te trekken, door middel van hetzelfde Voorwerp trekt Hij ons voort om te volharden tot het einde toe. Indien u tijden van verkoeling of onverschilligheid overvallen, indien u begint nalatig te worden in de dienst des Heeren, zie het geneesmiddel ligt voor u: zie op de lijdende Zaligmaker. De Zon der gerechtigheid is het grote Middelpunt van de aantrekking, rondom hetwelk al Zijn heiligen zich bewegen, die gedurig hun lofliederen Hem ter ere aanheffen. Zolang als het gelovige oog op Zijn liefde geslagen is, is het pad des gelovigen gemakkelijk en zonder hinderpalen, want de liefde dringt altijd.

Maar wendt het gelovig oog zich af, en het pad wordt onbegaanbaar het leven van heiligmaking is een moeilijkheid. Die derhalve een leven van volhardende heiligmaking wil leiden, moet zijn oog bestendig op de Zaligmaker gericht houden. Zolang als Petrus slechts op de Heere Jezus zag, wandelde hij veilig op de zee om Jezus tegemoet te gaan. Maar toen hij rondom zich zag, en de bruisende golven aanschouwde, werd hij bevreesd, en riep, terwijl hij zonk: "Heere behoud mij!" zo zal het met u zijn.

Zolang als u gelovig op de Zaligmaker ziet, die u liefhad en Zichzelf voor u overgaf, kunt u de wateren van de woelige levenszee vertreden, en de zolen van u voeten zullen niet nat worden. Maar zodra u het waagt de blik te slaan op de winden en golven die u van alle zijden bedreigen, dan moet u met Petrus zinken en uitroepen: "Heere, behoud mij!"

Hoe billijk derhalve mogen wij het verwijt van Jezus aan Petrus u toeroepen: "O, gij kleingelovige, waarom hebt gij gewankeld?" Zie weer op de liefde van Christus, en aanschouw die liefde die u dringt niet meer uzelf te leven, maar Hem, die voor u gestorven en opgewekt is.

College Church, 30 augustus 1835.

17. VIJANDEN VERZOEND DOOR DE DOOD 1 Col. 1:21-23

"En Hij heeft u, die eertijds vervreemd waart, en vijanden door het verstand in de boze werken, nu ook verzoend, in het lichaam Zijns vleses, door de dood; opdat Hij u zou heilig en onberispelijk en onbeschuldigd voor Zich stellen. Indien gij maar blijft in het geloof gefundeerd en vast, en niet bewogen wordt van de hope des Evangelie's (Col. 1: 21-23).

I. De toestand waarin de gelovigen vroeger verkeerden. "Gij die eertijds vervreemd was en vijanden door het verstand in de boze werken." Wanneer twee huisgezinnen in twist zijn, worden zij elkaar vreemd; zij bezoeken elkaar niet meer, hun kinderen mogen niet zo als vroeger met elkaar spreken, en als zij elkaar op straat ontmoeten, zien zij elkaar niet aan. Zo is het ook tussen onbekeerde zondaars en God. Zij zijn vervreemd van God; zij bezoeken Gods huis niet; zij zoeken Zijn aangezicht niet; zij ontmoeten niet graag Zijn kinderen; zij scheppen geen behagen in hun woorden en werken. Wanneer God hen gadeslaat, trachten zij Hem te ontwijken, om Gods oog maar niet te ontmoeten.

1. Vervreemd. Dit word wordt driemaal gebruikt: "Gij was vervreemd van het burgerschap Israëls." (Ef. 2: 12). "Vervreemd van het leven Gods." (Ef. 4: 18). En hier nog eens. Overal schetst het getrouw het ware karakter van iedere onbekeerde. Tevergeefs tracht u het te bedekken, mijn geliefde, onbekeerde broeders. U mag de grootste liefde voor leraars, voor sacramenten, voor christelijke bijeenkomsten aan de dag leggen, toch blijft uw hart vervreemd van God.

Ach! ik vrees dat er velen onder u zijn, die naar de kerk en zelfs naar het heilig Avondmaal gaan met de naam van Christus op de lippen, terwijl hun hart nog vreemd en koud is voor God: "Zij vleiden Hem met hun mond, en logen Hem met hun tong, want hun hart was niet recht met Hem." (Psalm 78: 36).

2. Vijanden door het verstand. Dit is meer dan vervreemd te zijn. U mag vreemd zijn voor iemand en hem toch niet haten. Maar onbekeerde zielen haten God. De gehele Bijbel doet ons duidelijk zien dat alle onbekeerde mensen God haten. In Rom. 1: 29 wordt gezegd: "Gelijk het hun niet goed gedacht heeft God in erkentenis te houden, zo heeft God hen overgegeven in een verkeerde zin, zodat zij "haters van God" werden." In 2 Exod. 20: zegt God: "Ik, de Heere uw God, ben een ijverig God, die de misdaden van de vaderen bezoek aan de kinderen, aan het derde en aan het vierde lid dergenen die Mij haten." En verder: "Weet u niet dat de vriendschap van de wereld een vijandschap Gods is? Zo wie dan een vriend van de wereld wil zijn, die wordt een vijand van God gesteld," (Jak. 4: 4). Zou God dit zeggen indien het niet zo was? God weet het beste wat er in het hart eens mensen omgaat. Het is waar, u zult wellicht dit haten niet in woorden noch in daden te kennen geven; u zult God zelfs niet in het geheim vloeken, maar God zegt dat het in uw hart is. Het ligt op de bodem van die vuile bron. In de hel, waar alle boosheid de overhand zal hebben, zult u God in alle eeuwigheid vloeken. Het beste bewijs hiervan is toen God op aarde kwam.

God werd geopenbaard in het vlees. "In Hem woont al de volheid der Godheid lichamelijk." (Col. 1: 9). Al de volmaaktheden van God woonden in Hem. Er was niets in God dat niet in Hem was, maar door Zijn volkomen menswording was dit voor de mensen verborgen. Hadden de mensen Hem lief toen zij Hem zagen? Hierop geeft Jesaja 53 dit antwoord: "Hij was veracht en de onwaardigste onder de mensen." Of hoor wat Hij zelf zegt: "De wereld kan u niet haten, maar Mij haat zij, omdat Ik van dezelve getuig dat haar werken boos zijn." (Joh. 7: 7). En verder: "Die Mij haat, haat ook Mijn Vader. Indien Ik de werken onder hen niet had gedaan die niemand anders gedaan heeft, zij hadden geen

zonde. Maar nu hebben zij ze gezien en beiden Mij en Mijn Vader gehaat." (Joh. 15: 23). Hoe handelden zij met Hem? Zij sloegen Hem en hingen Hem aan een hout; zij gaven Hem kinnebakslagen en bespogen Hem; zij geselden en kruisigden Hem; zij nagelden en doorstaken Hem. Zij waren niet slechter dan andere mensen, mensen van gelijke beweging als wij, en de gelegenheid bewees wat er in de mens is.

Te vergeefs zou u het willen ontkennen, mijn waarde, onbekeerde hoorders, dat uw hart vol van vijandschap jegens God is dat u haters van God zijt. Hoewel het een verschrikkelijke gedachte is, zo is het toch waar, dat allen onder u, die vrienden van de wereld zijn, vijanden Gods zijn; en hoewel ik geloof dat er niemand onder u is van degenen, die hier tegenwoordig zijn, die zonder oorzaak een vlieg of een worm zouden doden, zo vrees ik dat er velen zijn, die, als zij konden, God zouden willen doden. Wat is de oorzaak van deze vijandschap? Antwoord: "De boze werken." De liefde tot de zonde maakt dat de mensen God haten. Jezus zelf zegt u dit: "Mij haat zij, (de wereld) omdat Ik getuig dat haar werken boos zijn." U kunt bijna niet begrijpen, hoe het mogelijk is dat iemand de Heere Jezus haat. "Want Hij is liefelijk." (Psalm 147: 1). Al de volmaaktheid van God woont in Hem, en al de liefelijkheid des mensen was in Hem. Zijn komst hier op aarde was vol van de grootste liefde. Hij kwam om te zoeken en zalig te maken dat verloren was. Hij genas allen die tot Hem kwamen sprak vriendelijk tot hen. Zelfs Zijn bedreigingen gingen gepaard met medelijden. Hoe konden zij Hem haten? Hij bracht hen hun zonden onder het oog, die zonden die hen in het verderf zouden storten. Hij zei: "In uw zonden zult gij sterven, en waar Ik heenga, kunt gij nu niet komen." Hij bood hun de vergeving van de zonden aan, om hen rust te geven van de last die hen drukte, namelijk: die van een zondig hart. Dit ontstak hun toorn. Zij hadden hun boze werken lief, zij hadden geen behoefte om er van verlost te worden; daarom haatten zij Jezus. Zo is het ook nu nog. Velen van u zeggen bij het horen van de eerste verkondiging van het Evangelie: "Dit is zeer mooi; wij willen er een andere keer meer van horen." De aangeboden vergeving van zonden en zaligheid, de kroon en de bevrijding van de hel, is u welkom. Maar als u ondervindt dat u "uw zonden moet afbreken door gerechtigheid," (Dan. 4: 27) dat "Christus Zijn volk van hun zonden wil zalig maken," (Matth. 1: 21) dan wordt u traag, u begint er over na te denken, u twijfelt, u wendt u van God af en haat Hem. Toen u zag dat Christus u van uw spiegels, van uw vloeken, van uw kaart en dobbelspel, van uw vleselijke lusten wilde scheiden, toen begon u Hem te haten. Ach! welk een slechte keuze hebt u gedaan! Uw zonden lief te hebben, en uw Zaligmaker te haten! "Allen, die Mij haten, hebben de dood lief." (Spr. 8: 36).

Kinderen Gods, dit was uw toestand. Eet heden bittere kruiden met uw paaslam! O, vergeet uw zonden niet. U was eertijds vervreemd en vijanden van God door boze werken. Kunt u zonder schaamte op uw vroeger leven terugzien? I

II. *De verzoening: "Nu ook verzoend in het lichaam Zijns vleses, door den dood."* (vs. 21). Dit is het grote werk van de Heere Jezus Christus, en in deze zalige toestand brengt Hij iedere bekeerde ziel.

1. Hij werd vlees.

Uit reine liefde voor hen die de hel verdiend hadden: "Die in de gestaltenis Gods zijnde, geen roof geacht heeft Gode evengelijk te zijn. Maar heeft Zichzelf vernietigd, de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende, en is de mensen gelijk geworden." Om zondaren zalig te maken moest Hij de wet gehoorzaam zijn, die wij overtreden hadden. Hij moest een leven van zondeloze gehoorzaamheid leiden. Maar op welke wijze zal de almachtige God, die de wet gemaakt heeft, dit doen? "Hij is geworden uit een vrouw, geworden onder de wet, opdat Hij degenen, die onder de wet waren, verlossen

zou." (Gal. 4: 4). En indien Hij zondaars wil zalig maken, moet Hij de beker des lijdens drinken Hij moet hun smarten, hun zonden op zich nemen. Maar hoe zal de almachtige, heilige en onveranderlijke God dit alles lijden? Omdat de mensen vlees waren, maakte Hij Zichzelf hun gelijk. Hij verenigde Zich met vlees en bloed, zodat Hij kon lijden, wenen, zuchten en sterven. "De verborgenheid van de Godzaligheid is groot; God is geopenbaard in het vlees." (1 Tim. 3: 16). Indien Hij de Zaligmaker en oudste Broeder van zondaars wil zijn, als Hij hun smarten wil kennen, hun Herder wil wezen, dan moet Hij een mensenhart hebben. Maar hoe is dit mogelijk, daar Hij heilig, wijs, rechtvaardig en getrouw is? O, Hij werd heen van onze benen en vlees van ons vlees. Toen al de stammen van Israël tot David te Hebron kwamen, zeiden zij: "Zie wij, uw gebeente en uw vlees zijn wij." zo kunnen wij ook gaan tot Christus: "Hij kan medelijden hebben met onze zwakheden." O, tot in alle eeuwigheid zal de menswording van Jezus onze lof waardig zijn. Broeders, u allen zult dat aangezicht zien. Sommigen van u zullen klagen wanneer u Hem zien zult. Wanneer die liefelijke gedaante op de wolken komen zal, zult u tot de bergen en heuvels roepen om u te bedekken. Het is de Zaligmaker, die u verworpen en gesmaad hebt.

2. Hij stierf. "Door de dood."

De dood van Christus is de bewonderenswaardigste gebeurtenis, die ooit in het heelal plaatsvond; en daarom is des Heeren Avondmaal de heiligste van de instellingen. De engelen zelfs werpen er een blik in. Ik twijfel niet dat er engelen om de Avondmaalstafel geschaard zijn, die het Lam loven als zij dat brood gebroken en die wijn uitgestort zien. Indien de menswording van Christus wonderlijk was, veelmeer Zijn dood. Dit was het toppunt van Zijn gehoorzaamheid: "Gehoorzaam geworden tot den dood." (Fil. 2: 7). Het was de laagste trap van Zijn vernedering. Hij zweeg onder al onze beschuldigingen. Hij nam onze vloek op zich, Hij droeg onze straf en stierf onze dood. Hij was de grote Wetgever, de Rechter van allen, door Wie ieder schepsel moet geoordeeld worden; en evenwel kwam Hij op aarde om door Zijn boze schepselen veroordeeld en voor hen verdoemd te worden! Door de engelen werd Hij aanbeden, hun lofliederen werden aan Zijn voeten gezongen; en nu kwam Hij om bespogen en veracht, bespot, genageld en gekruisigd te worden door de onwaardigste van de mensen!

"In Hem was het Leven." Hij is de Vorst des levens, de Gever van alle natuurlijke en geestelijke gaven. Hij gaf aan allen het leven, de adem en alle dingen; en toch doodden zij Hem. Hij blies de geest uit en werd in het koude graf gelegd. De Vader had Hem in eeuwigheid lief, zonder begin, noch tussenpozen noch einde. Hij werd een vloek voor ons en droeg dezelfde straf die op verlorenen rust.

O, mijn broeders, hierin was oneindige liefde. Ongelovigen spotten er mee, dwazen verachten dezelve. Maar het is het grootste wonder des hemels. Het Lam, dat geslacht is, is een wonder tot in alle eeuwigheid. Heden wordt Christus klaarblijkelijk onder u gekruist. Ik twijfel niet of de engelen zien met verwondering neer op deze tafel. Zult u met een koud en ongevoelig hart dit aanzien? De aanblik van het Lam, dat geslacht is, beweegt de geesten des hemels om Hem te prijzen. "Toen het Lam, dat geslacht is, verscheen, vielen zij voor Hem neer, hebbende elk citeren en gouden fiolen, zijnde vol reukwerks." (Openb. 5: 8). Wilt u Hem niet loven?

3. Hij heeft ons verzoend. "Nu heeft Hij ons verzoend."

Zondaars, wij zijn niet verzoend op de dag onzer verkiezing, noch bij de dood van Christus, maar in het uur onzer bekering. O, dit woordje nu is zo dierbaar: "Nu heeft Hij ons verzoend." Het is een gelukkig ogenblik, wanneer de Heere Jezus zich tot een zondige

ziel wendt, haar rein maakt door Zijn dierbaar bloed, en haar bekleedt met een dik kleed en haar zo met God verzoent. Een dubbele verzoening heeft plaats wanneer wij geloven. 1ste. God wordt met de ziel verzoend. Wanneer de ziel Christus gevonden heeft, dan zegt de Vader: "Ik zal hunlieder afkering genezen, Ik zal hen vrijwillig liefhebben, want Mijn toorn is van hen gekeerd." (Hos. 14: 5). De ziel spreekt tot God: "Ik dank U, Heere! dat Gij toornig op mij geweest zijt. Maar Uw toorn is afgekeerd en Gij troost mij." (Jesaja 12: 1). God wil aan die ziel haar zonden niet toerekenen. Hij rekent haar al de gehoorzaamheid van de Heere Jezus toe. God rechtvaardigt haar: "Hij wil u verlossen. Hij zal over u vrolijk zijn met blijdschap, Hij zal zwijgen in Zijn liefde, Hij zal Zich over u verheugen met gejuich." (Zef.17).

2e. De ziel wordt met God verzoend. De Heilige Geest, die de ziel tot Jezus neigt, verandert ook het hart om Hem lief te hebben. Toen de beesten in de ark kwamen, werd hun natuur veranderd; zij verscheurden elkaar niet, maar kwamen vreedzaam twee aan twee in de ark. De leeuw verscheurde het hert niet, en de arend vervolgde de duif niet. Zo wanneer zondaars tot Jezus gaan, wordt de vijandschap huns harten in liefde veranderd. Geliefde broeders, heeft Hij u met God verzoend? U was eertijds ver van Hem; bent u Hem nader gekomen? U was eertijds duisternis; bent u licht geworden in de Heere? U was eertijds vervreemd en vijanden door het verstand; heeft Hij u verzoend? Heeft Hij u in het licht van Gods verzoend aangezicht gebracht? Is Gods toorn van u gekeerd? Kunt u zingen: "Ik dank U, Heere! dat Gij toornig op mij geweest zijt. Maar Uw toorn is afgekeerd en Gij vertroost mij." Of: "Loof den Heere, mijn ziel, en al wat binnen in mij is Zijn heiligen Naam. Loof den Heere, mijn ziel, en vergeet geen van Zijn weldaden. Die al uw ongerechtigheid vergeeft, die al uw krankheden geneest, die uw leven verlost van het verderf?" Bent u veranderd om God lief te hebben? Hebt u Zijn Woord, Zijn volk, Zijn wegen met u lief?

III. *Ziende op het toekomstige*

"Opdat Hij u zou heiligen, onberispelijk en onbeschuldigd voor Zich stellen." (Col. 1 22). De dag van het heilig Avondmaal is een plechtige dag. Maar er is een nog plechtiger dag ophanden. Hier komen wij bij elkaar om u te laven en te spijzen en u tot Christus te brengen om voor Hem te leven. Daar zullen wij elkaar ontmoeten om u als een reine maagd aan Christus voor te stellen. In die dag zal Christus degenen onder u, die Hij verlost en verzoend heeft, kennen en u Zichzelf als een heilige gemeente voorstellen. Hij zal u voor Zijn Vader belijden, en u zonder vlek voor Zijn heilig aangezicht stellen. In die dag zullen de gezaligden dubbel volmaakt zijn.

1. Gij zult volmaakt rechtvaardig zijn. U zult "onbeschuldigd" zijn. Satan, de wereld en het geweten zullen u aanklagen, maar Christus zal zeggen: "De straf, die hun de vrede aanbrengt, was op Mij." (Jer. 53: 5b). Christus zal de tekenen van de nagelen tonen en zeggen: "Ik stierf voor die ziel."

2. Gij zult volmaakt heilig zijn. "Heilig en onberispelijk." Het lichaam van de zonde zal van u weggenomen zijn. De Geest, die in u woont, zal nu Zijn werk voltooien. U zult zijn gelijk Jezus, want u zult Hem zien gelijk Hij is. U zult heilig zijn als God, en rein gelijk Jezus rein is. Ieder, die door Christus verzoend is, wordt ook door Hem geheilgd en die belijdt Hij ook voor Zijn Vader: "Een iegelijk, die Hij gerechtvaardigd heeft, die maakt Hij ook heilig." Indien Christus een goed werk in u begonnen heeft, zal Hij het ook voleindigen. Christus zegt: "Ik ben de Alfa en de Omega, het begin en het einde." (Openb. 1: 6). Wat Hij begint, dat wil Hij ook voleindigen. Waar Hij een steen aan het gebouw legt, wil Hij het bewaren tot het einde toe. Wees alleen zeker dat u op die grond bouwt, dat u verzoend bent, dat u ware vrede met God hebt, en dan mag u over de moeilijkheden heen zien, die tussen het heden en die dag liggen, en zeggen: "Hij zal niet toelaten dat onze

voet wankel." U hebt slechts twee ondiepe beken door te gaan, ziekte en dood. Hij heeft beloofd u tegemoet te gaan en u te geleiden van stap tot stap. Nog maar weinige tranen, nog weinige verleidingen, nog weinige vurige gebeden, nog weinige Avondmaalsvieringen en u zult met het Lam op de berg Sion zijn! IV. Volharding is nodig tot zaligheid. "Indien u maar blijft in het geloof, gefundeerd en vast, en niet bewogen wordt van de hoop des Evangelies." (vs. 23). Allen, die door Christus verzoend zijn, zullen behouden worden, maar alleen door te volharden in het geloof. Hij fundeert hen in de gespleten rots, en houdt hen staande.

Gelovigen, ziet toe dat u volhardt in het geloof. Herinnert u dat u zult beproefd worden.

1. U zult beproefd worden door valse leer. Satan zal zichzelf veranderen in een engel des lichts, en u door een ander evangelie zoeken te misleiden. "Uw hart houde Mijn woorden."
2. U zult vervolgd worden. De wereld zal u haten om uw liefde tot Christus. Zij zullen allerlei kwaad valselijk tegen u spreken.
3. U zult geveleid worden. De wereld zal u vleien. Satan zal zijn paden met bloemen bestrooien. Hij zal zijn bed met mirre, aloë en andere welriekende kruiden bedekken. Zult u in het geloof volharden? Zult u niet wankelen? Kunt u aan al deze vijanden weerstand bieden? Bedenk dat volharding nodig is tot zaligheid, even nodig als geloof of als de wedergeboorte. Het is waar, dat een iegelijk, die in Christus gelooft, zalig zal worden, maar zij zullen zalig worden door te volharden. "Zo iemand in Mij niet blijft, die is buiten geworpen, gelijkewijs de rank, en is verdord; en men vergadert dezelve en men werpt ze in het vuur, en zij worden verbrand." (Joh. 15: 6.)

Bedenk, in Jezus is kracht om te volharden. Dit brood en die wijn van heden zijn er een onderpand van. Zoek heden die kracht. Vraag het Hem, wanneer u dit brood eet en die wijn drinkt.

O geveinsden! eenmaal zult u hieraan gekend worden. Velen van u schijnen verenigd te zijn, die het in waarheid niet zijn. Allen, die een voorbijgaande overtuiging van zonden gehad hebben; allen, die naar het uitwendige Christenen schijnen, maar alleen met een onbekeerd hart; allen, die zich aan instellingen houden, maar toch in de zonden voortleven, u allen zult spoedig ontdekt worden. U bekleedt u met uiterlijke schijn, u geeft voor u aan Christus vast te houden en alleen van Hem genade te ontvangen; o, hoe spoedig zult u in uw ware licht verschijnen!

O, dat die gedachte uw hart mag vervullen; dat u nu, hoewel u hier kwam met een leugen in uw rechterhand, overtuigd mag worden om u in waarheid aan Jezus te houden. Amen.

St. Pieterskerk, 1 augustus 1841. (Avondmaalspreek).

18. HET GEHEIM VAN EEN ZALIG STERFBED

"Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de loop geëindigd, ik heb het geloof behouden; voorts is mij weggelegd de kroon van de rechtvaardigheid, welke mij de Heere, de rechtvaardige Rechter, in die dag geven zal, en niet alleen mij, maar ook allen die Zijn verschijning liefgehad hebben." (2 Timotheüs 4: 7, 8)

Hoe zalig is het te staan bij het sterfbed van Gods kinderen! Hoe verschillend bij dat van de bozen! De bozen sterven dikwijls met angst. Sommigen roepen uit: "Verloren, verloren, verloren! O eeuwigheid, o dat ik slechts een half uur bidden kon!"

Anderen sterven terwijl zij God wegens hun pijn en smarten vervloeken.

Het grootste gedeelte sterft gelijk de beesten, zonder zich over iets anders dan over hun lichaam te bekommeren: "Zij hebben geen banden tot hun dood toe; hun kracht is fris." (Psalm 73: 4). "Men zet hen als schapen in het graf, de oprechten zullen over hen heersen in die morgenstond." (Psalm 49: 15). Hoe zalig is het sterven van de kinderen Gods in vergelijking met dit! Zij ontslapen in Jezus. "Ik word nu tot een drankoffer geofferd en de tijd mijner ontbinding is aanstaande." (2 Tim. 4: 7). Paulus vergelijkt het hier:

1e: Bij het uitstorten van een drankoffer: "Ja, indien ik ook tot een drankoffer geofferd worde over de offerande en bediening uws geloofs, zo verblijde ik mij en verblijde mij met u allen." (Fil. 2: 17). Hij gevoelde zich zo geheel aan God overgegeven, dat zijn dood gelijk was aan de uitstorting van een drankoffer, dat reeds aan God behoorde.

2e: Bij het vertrek van een schip. "De tijd mijner ontbinding is aanstaande." De dingen dezer aarde waren gelijk kabeltouwen, die hem aan deze wereld bonden. Maar spoedig werd zijn boot van de oever losgemaakt, om naar de gewesten van de heerlijkheid te zeilen om voor altijd geankerd te worden. In deze woorden vinden wij het geheim van een zalig sterfbed.

I. Hij ziet terug op een leven van moeilijkheid.

II. Hij ziet op de kroon van de heerlijkheid.

I. Hij ziet terug. Een drievoudig gezicht.

1. Hij ziet niet terug op zijn leven voor zijn bekering. Dikwijls deed hij het, maar om het te veroordelen: "Ik was tevoren een godslasteraar en een vervolger en een verdrukker. Maar mij is barmhartigheid geschied, omdat ik het onwetende gedaan heb in mijn ongelovigheid." (1 Tim. 1: 13). "Want ik ben de minste van de apostelen, die niet waardig ben een apostel genaamd te worden, daarom dat ik de gemeente Gods vervolgd heb." (1 Kor. 15: 9). "Ik vervolgde bovenmate de gemeente Gods en verwoestte dezelve." (Gal. 1: 13). "Zondaars waarvan ik de voornaamste ben." Paulus vergat nooit zijn vroeger leven, maar hij vond er geen troost, maar veel meer veroordeling in.

2. Hij zag nu terug op het leven ná zijn bekering, niet om zich daarmee voor God te rechtvaardigen, maar alleen om te bewijzen dat hij werkelijk een zondaar was, die door Christus behouden was. Ik heb de goede strijd gestreden. Sedert zijn bekering had hij iedere dag gestreden. Hij was door een vijandelijk land gegaan en had zich een weg moeten banen.

1ste. Met zijn verdorvenheid. "Als ik het goede wil doen, dan ligt het kwade mij bij. Want ik heb een vermaak in de wet Gods naar de inwendige mens, maar ik zie een andere wet

in mijn leden, welke strijdt tegen de wet mijns gemoeds, en mij gevangen neemt onder de wet van de zonde, die in mijn leden is." (Rom. 7: 21, 23). "Want het vlees begeert tegen de Geest, en de Geest tegen het vlees. En deze staan tegen elkander, also dat u niet doet, hetgeen u wilde." (Gal. 5: 17). "Mij is gegeven een scherpe doorn in het vlees, namelijk een engel des satans, die mij met vuisten slaan zou." (2 Kor. 12: 7). Paulus wist wat deze inwendige strijd was. Hij ondervond hem zeker meer dan enigen uwer.

2e. Met de wereld. Zolang als hij de goddeloze Saulus was, zo vleide hem de wereld. Maar toen hij de apostel Paulus werd, zo haatte hem de wereld. Hoe meer hij lief had, des te meer haatten zij hem. "Ik heb tegen de wilde beesten gevochten te Efëze." Het Woord Gods was zijn enige wapen. En toch ging hij voort om tegen een wereld, die in het boze lag, te strijden.

3e. Met de duivel. "Een engel des satans." "Want wij hebben de strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de geweldhebbers van de wereld, van de duisternis dezer eeuw, tegen de geestelijke boosheden in de lucht." Hij had veel hiervan ondervonden. "Wij zijn niet onwetend van zijn voornemen"

3. Hij zag terug op "een goede strijd". "Strijdt den goeden strijd." "Strijdt den goeden strijd des geloofs." (1 Tim. 1: 18). Dikwijls wanneer wij te midden van droefheid en van verleiding zijn, dan worden wij de strijd moede. Het is een hard lot. Maar wanneer wij van uit de eeuwigheid er op terugzien, dan zal iedere verlorene ziel kunnen zeggen: Het was een goede strijd.

1ste. Omdat wij zeker zijn van de overwinning. "Wij zijn meer dan overwinnaars, door Hem die ons heeft liefgehad." In een andere strijd weten wij niet hoe het af zal lopen voor het einde van dezelve, maar in deze hebben wij de vaste belofte van overwinning. Wij hebben in het hevigst van het gevecht reeds een zalig vooruitzicht van de zegepraal een vast vertrouwen op Jezus.

2e. Het houdt ons dicht bij ons Hoofd. Indien wij geen strijd hadden, dan zouden wij ons niet dicht bij Jezus houden. Maar indien wij veel te lijden hebben, dan zoeken wij graag een schuilplaats bij Jezus.

3e. Omdat het God verheerlijkt. Zijn eer is er mee gemoeid. Dikwijls zouden wij wensen geen strijd te hebben. Maar zo niet in de heerlijkheid. Daar zullen wij zien, dat iedere verdrukking God verheerlijkte en een nieuw bewijs gaf van Zijn genade, macht en liefde. Strijdt u deze goede strijd? Spoedig zullen wij achterwaarts zien.

4e. Ik heb de loop geëindigd. Wanneer een ziel tot Christus gebracht wordt, dan heeft zij een loop te vervullen. En als Johannes de loop vervulde, zei hij: "Wie meent gij mensen dat ik ben? Ik ben de Christus niet. Maar ziet, Hij komt na mij, wie ik niet waardig ben de schoenen Zijner voeten te ontbinden." Paulus zegt: "Maar ik acht op geen ding, noch houdt mijn leven dierbaar voor mijzelf, opdat ik mijn loop met blijdschap mag volbrengen, en de dienst welke ik van de Heere Jezus ontvangen heb om te betuigen het Evangelie van de genade Gods." "Daarom dan ook, also wij zo' n grote wolk van de getuigen rondom ons hebben liggende, laat ons afleggen alle last en de zonde die ons lichtelijk omringt, en laat ons met lijdzaamheid lopen de loopbaan die ons voorgesteld is." (Heb. 12: 1). Ieder heeft een bijzondere loop. De planeten schijnen ook niet allen in hetzelfde gedeelte van de lucht. Zo heeft ieder gelovige zijn loop, zijn werk te doen. De een heeft die loop van een leraar, een ander van een heer, een ander van een knecht. Ieder van ons heeft een werk voor Christus te doen; laat ons hetzelfde met naarstigheid doen. "Mijn spijze is te doen de wil Desgenen Die Mij gezonden heeft."

5e. Ik heb het geloof behouden. Ik denk dat de stervende moordenaar zeggen kon: "Ik geloof, en ga met vreugde het paradijs binnen". Maar hij kon niet zeggen: "Ik heb het geloof behouden." Dit is het verschil tussen een kalm en overwinnend sterfbed. Paulus

"kocht de waarheid en verkocht ze niet." Hij behield het goede deel, dat hem toevertrouwd was door de Heilige Geest. Hij behield het geloof vast tot het einde toe. Leer hieruit dat volharding in het geloof nodig is tot een overwinnend sterfbed. Christus alleen is onze vrede in het sterven; de hand, die Hem het langste vastgehouden heeft, is de sterkste. Onze volharding rechtvaardigt ons niet voor God, maar het leven en sterven van de Heere Jezus. En toch, zonder volharding kunt u niet zalig worden. Helaas! gij, die tot de dwaasheid terugkeert, u bereidt u een akelig sterfbed. Kunt u zeggen, dat u het geloof behouden hebt, u die teruggaat? I

II. Waarop hij zag.

1. *Op die dag.* "Ik weet in wie ik geloofd heb, en ik ben verzekerd dat Hij machtig is mijn pand bij Hem weggelegd te bewaren tot die dag." (2 Tim. 1: 12). "De Heere geve hem, dat hij barmhartigheid vindt bij de Heere, in die dag." (2 Tim. 1: 18). Een grote dag wanneer Christus verschijnen zal en al Zijn heiligen met Hem. Hij zag niet alleen op de dag des doods dan zou hij dadelijk in de heerlijkheid ingaan, hij zou in het Paradijs komen, hij zou uit het lichaam zijn en bij de Heere wezen, hij zou gezegend zijn door in de Heere te sterven. Maar hij zag op die dag omdat het de dag van de heerlijkheid van Christus is, de dag van de verheuging van zijn harten. Het is baatzuchtig om alleen naar de dag des doods te verlangen. Maar het is een hemelse vreugde om te zien op de dag Zijner verschijning.

2. *De kroon der rechtvaardigheid.* Een kroon van heerlijkheid, een kroon van leven, een onverwelkelijke kroon die nooit vergaan zal; degene die ze draagt zal nooit sterven; een kroon van rechtvaardigheid, een kroon die degenen wacht die aangedaan hebben de wapenrusting Gods en het borstwapen van de gerechtigheid; een kroon die weggelegd is. Zij bestaat van alle eeuwigheid af. Zij ligt nu klaar wanneer wij strijden. Uw kroon is weggelegd.

3. *De Heere zal ze mij geven.* Hoe zalig zal het zijn, wanneer Christus de kroon op het hoofd van een zondaar zetten zal! De heilige God en Heiland! De engelen zullen van vreugde juichen wanneer zij zullen zien hoe Jezus de zondaars kroont, voor welke Hij stierf. Hij wil onze verlossing voleindigen. Hij werd met doornen gekroond. Hij is een Middelaar geweest bekroond met eer en heerlijkheid. Maar nog meer Hij zet de kroon van de heerlijkheid op. Hemel, aarde en hel noemen Hem waarachtig en trouw en rechtvaardig in al Zijn handelingen. O, hoe zalig door Jezus gekroond te worden!

4. *Met al degenen die Zijn verschijning liefgehad hebben.* Een ding zou ons ongelukkig maken: word ik alleen gekroond? Nee, nee "ik niet alleen." Paulus kon in de hemel niet gelukkig zijn zonder anderen met hem gezaligd te zien. Het maakte hem op zijn sterfbed gelukkig, te denken dat duizenden met hem de kroon zouden dragen; velen voor wie hij een middel tot bekering geweest was.

Een Hogepriester in eeuwigheid. 12 Bijbellezingen over Hebreeën 8 en 9
Uit het Engels vertaald door M. Krijgsman. Uitgave DEN HERTOOG B.V. -- HOUTEN

"Wie verder grondig kennis wil nemen van zijn leven, die verwijs ik graag naar het onlangs verschenen boek, getiteld ***Gedreven door Zijn liefde***, van de hand van de heer L.J. van Valen."

(1) De Persoon en het werk van de Hogepriester²

De hoofdsom nu der dingen waarvan wij spreken, is, dat wij hebben zodanigen Hogepriester, Die gezeten is aan de rechterhand van de troon der Majesteit in de hemelen, Een Bedienaar des heiligdoms, en des waren tabernakels, welken de Heere heeft opgericht, en geen mens. Hebreeën 8:1, 2

In deze woorden, geliefde vrienden, keert de apostel terug tot het hoofddoel van zijn Zendbrief, namelijk: 'Wij hebben zodanigen Hogepriester.' Hij was er bevreesd voor dat u het voornaamste zou vergeten, vandaar dat hij er weer op terugkomt: 'Wij hebben een zodanigen Hogepriester.'

Geliefden, dit is de kern van de Zendbrief aan de Hebreeën; dit is het hoofddoel van de Bijbel, namelijk, om u te wijzen op het werk, de schoonheid, heerlijkheid en uitnemendheid van deze Hogepriester. 'Onderzoekt de Schriften, want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben, en die zijn het, die van Mij getuigen' (Joh. 5:39). Dit is de kern van heel onze prediking: 'Want ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u dan Jezus Christus, en Dien gekruisigd' (1 Kor. 2:2).

Geliefden, dit is de kern van uw geloof - dit is de kostelijke hoeksteen. Het is goed dat u andere dingen weet, maar het voornaamste is om te weten dat 'wij zodanigen Hogepriester hebben, Die gezeten is aan de rechterhand van de troon der Majesteit in de hemelen; een Bedienaar des heiligdoms, en des waren tabernakels, welken de Heere heeft opgericht, en geen mens.' Het is onvoorstelbaar hoe vlug wij dit vergeten.

Laten wij drie zaken uit deze woorden overdenken:

1. De Persoon van de Hogepriester: ***'Wij hebben zodanigen Hogepriester.'***
2. De plaats van de Hogepriester: ***'Gezeten aan de rechterhand van de troon der Majesteit in de hemelen.'***
3. Het werk van de Hogepriester: ***'Een Bedienaar des heiligdoms.'***

1. ***Allereerst zullen we nagaan wie deze Hogepriester is.***

Welk een grote betekenis ligt er soms opgesloten in één woordje! 'Wij hebben zodanigen Hogepriester.' Dat woordje zodanigen brengt alles onder woorden wat de apostel over Christus had gezegd. Als een Jood over Aäron zou spreken, zou hij ongeveer op deze wijze over hem spreken: Wij hebben een hogepriester die uit de mensen genomen is.

² ***Een Hogepriester in eeuwigheid.*** 12 Bijbellezingen over Hebreeën 8 en 9

Uitgave DEN HERTOOG B.V. – HOUTEN. Uit het Engels vertaald door M. Krijgsman

Wie verder grondig kennis wil nemen van zijn leven, die verwijs ik graag naar het onlangs verschenen boek, getiteld ***Gedreven door Zijn liefde***, door dhr. L.J. van Valen.

Daarna zou hij zijn klederen tot heerlijkheid en tot sieraad, en zijn borstlap waarop de namen van de kinderen Israëls stonden, beschrijven; en aan het einde gekomen, zou hij zeggen: Zodanig een hogepriester betaamde ons.

Welnu, dit is hetgeen Paulus in de zeven voorgaande hoofdstukken doet: hij beschrijft Christus!

Let maar eens op de beschrijving van Zijn Persoon:

a. In het eerste hoofdstuk handelt hij over Zijn Godheid. Hij is de Zoon, het Afschijnsel van 's Vaders heerlijkheid, en het uitgedrukte Beeld van Zijn zelfstandigheid. Hij is beter dan de engelen: 'Alle engelen aanbidden Hem.' Uw troon, o God, is in alle eeuwigheid; de scepter Uws Koninkrijks is een rechte scepter; Gij hebt rechtvaardigheid liefgehad en ongerechtigheid gehaat; daarom heeft U, o God, Uw God gezalfd met olie der vreugde boven Uw medegenoten. En: Gij, Heere, hebt in den beginne de aarde gegrond, en de hemelen zijn het werk Uwer handen' (vers 8-10). Dit is de Persoon Die onze overtredingen heeft verzoend door Zichzelf op te offeren; dit is de Persoon Die nu voor ons bidt.

b. Denk verder aan Zijn mensheid, waarover gesproken wordt in hoofdstuk 2: 'Gij hebt hem een weinig minder gemaakt dan de engelen; met heerlijkheid en eer hebt Gij hem gekroond, en Gij hebt hem gesteld over de werken Uwer handen' (vers 7). 'Overmits dan de kinderen des vleses en des bloeds deelachtig zijn, zo is Hij ook desgelijks derzelver deelachtig geworden' (vers 14a). 'Want waarlijk, Hij neemt de engelen niet aan, maar Hij neemt het zaad Abrahams aan. Waarom Hij in alles den broederen moest gelijk worden' (vers 16, 17a). Dit is de Hogepriester Die voor ons het binnenste des voorhangsels is ingegaan.

c. Denk aan Zijn medelijden. Paulus spreekt hiervan in hoofdstuk 4:15: 'Want wij hebben geen Hogepriester, Die niet kan medelijden hebben met onze zwakheden, maar Die in alle dingen gelijk als wij is verzocht geweest, doch zonder zonde.' Hij werd 'uit de mensen genomen'; Hij was iemand Die behoorlijk medelijden kon hebben met de onwetenden en dwalenden. Hij is Degene Die een diepere smart heeft doorgemaakt dan wij ooit zullen hoeven door te maken.

d. Denk ook aan Zijn roeping tot het ambt. Hiervan wordt melding gemaakt in hoofdstuk 7. 'Alzo heeft ook Christus Zichzelven niet verheerlijkt om Hogepriester te worden, maar Die tot Hem gesproken heeft: Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegeneerd' (Hebr. 5:5). 'En voor zoveel het niet zonder eedzwering is geschied (want genen zijn wel zonder eedzwering priesters geworden, maar Deze met eedzwering door Dien, Die tot Hem gezegd heeft: De Heere heeft gezworen, en het zal Hem niet berouwen: Gij zijt Priester in der eeuwigheid naar de ordening van Melchizédek)' (Hebr. 7:20, 21). Wij hebben zodanigen Hogepriester, wij hebben een Hogepriester Die door God is uitverkoren 'Mijn Uitverkorene, in Welken Mijn ziel een welbehagen heeft' - het bekwaamste wezen dat God kon vinden.

e. Denk verder aan Zijn werk, waarvan pas verderop volledig melding wordt gemaakt. U kunt er iets over lezen in het eerste en vijfde hoofdstuk: 'Die behoorlijk medelijden kan hebben met de onwetenden en dwalenden', tot het einde van het zevende vers.

f. Let tevens op Zijn bestaan van eeuwigheid. Hiervan wordt herhaaldelijk melding gemaakt in hoofdstuk 7: 'Zonder vader, zonder moeder, zonder geslachtsrekening, noch begin der dagen, noch einde des levens hebbende; maar den Zone Gods gelijk geworden zijnde, blijft hij een priester in eeuwigheid' (vers 3), 'En genen zijn wel vele priesters geworden, omdat zij door de dood verhinderd werden altijd te blijven; maar Deze, omdat Hij in der eeuwigheid blijft, heeft een onvergankelijk Priesterschap' (vers 23, 24).

g. En tenslotte, let op Zijn heiligheid. Hiervan is ook sprake in hoofdstuk 7: 'Want zodanig een Hogepriester betaamde ons, heilig, onnozel, onbesmet, afgescheiden van de zondaren, en hoger dan de hemelen geworden' (vers 26). Dit is de Hogepriester Die wij nu hebben.

Geliefden, dit is de kern van de gehele Zendbrief aan de Hebreëen - het is de gehele kern van onze prediking.

Velen van u hebben afgelopen zondag, toen zij het brood en de wijn in hun handen hadden, gezegd: 'Ik heb zodanigen Hogepriester.' Welnu, wat ik wil zeggen, is: kleef Hem aan; want onthoud, dat u uw vrede met God alleen kunt behouden als u deze Hogepriester hebt. Er is geen andere weg om vrede met God te hebben: 'Wij hebben zodanigen Hogepriester.' Dit is waar uw vrede, uw blijdschap en hoop op neerkomt. Kunt u in leven en in sterven zeggen: 'Wij hebben zodanigen Hogepriester'? Dan kan de ganse hel u er niet van beroven. Leg uw hand in de Zijne. Geliefden, velen van u hebben niet zo'n Hogepriester. O, wat zal ik anders tot u zeggen dan dit ene, dat, als u geen Hogepriester hebt, u ook geen vergeving, geen vrede en geen toegang hebt tot God! Hoe zult u voor Hem verschijnen? O, wilt u niet met ons gaan? 'Wij hebben zodanigen Hogepriester.' Wij zijn niet beter dan u; wij hebben dezelfde zonden met u begaan. Maar o, 'wij hebben zodanigen Hogepriester.'

2. Laat ik een ogenblik spreken over de tweede zaak die in deze woorden verklaard ligt, namelijk, de plaats van de Hogepriester: ***'Wij hebben zodanigen Hogepriester, Die gezeten is aan de rechterhand van de troon der Majesteit in de hemelen.'***

Op drie plaatsen in deze Zendbrief kunnen we lezen dat Christus aan des Vaders rechterhand zit.

De eerste vinden we in hoofdstuk 1:3: 'Dewelke, alzo Hij is het Afschijnsel Zijner heerlijkheid, en het uitgedrukte Beeld Zijner zelfstandigheid, en alle dingen draagt door het woord Zijner kracht, nadat Hij de reinigmaking onzer zonden door Zichzelfen heeft teweeggebracht, is gezeten aan de rechterhand der Majesteit in de hoogste hemelen.' Nadat Hij onze zonden had verzoend, nam Hij plaats aan de rechterhand van Zijn Vader.

De tweede vinden we in hoofdstuk 10:11 en 12: 'En een iegelijk priester stond wel alle dagen dienende, en dezelfde slachtoffers dikmaals offerende, die de zonden nimmermeer kunnen wegnemen; maar Deze, één slachtoffer voor de zonden geofferd hebbende, is in eeuwigheid gezeten aan de rechterhand Gods.'

De derde vinden we in de verzen die wij voor ons hebben: 'Wij hebben zodanigen Hogepriester, Die gezeten is aan de rechterhand van de troon der Majesteit in de hemelen.' Drie dingen kunnen wij hieruit leren:

- a. De volmaaktheid van Christus' verzoening. Als de hogepriester het lam had geslacht en met het bloed ervan het heilige der heiligen was ingegaan, bleef hij staan. Dit was met Christus echter anders, want toen Hij Zijn offerande had opgeofferd, ging Hij in en nam voor eeuwig plaats aan de rechterhand van Zijn Vader. Toen Hij op aarde was, zei Hij: 'Ik heb voleindigd het werk dat Gij Mij gegeven hebt om te doen.' Als Hij door Zijn ene offerande onze zonden niet had verzoend, had Hij nooit aan des Vaders rechterhand gezeten. Hij zou Hem hebben teruggestuurd om het werk te voltooien.
- b. Het leert u hoe dierbaar Hij de Vader is. De rechterhand is de ereplaats. Zoals u weet is het de plaats waar Salomo zijn moeder Bathséba plaatste. Hij stond op, boog zich voor haar en plaatste haar aan zijn rechterhand. Het is de plaats waaruit genegenheid blijkt. Zo zullen ook diegenen van u die tot Christus behoren, met Hem op Zijn troon zitten.
- c. Tevens leert het u dat Christus alle macht is gegeven. De rechterhand is de plaats van macht. Toen Christus voor de hogepriester stond, zei Hij: 'Van nu aan zult gij zien de Zoon des mensen, zittende ter rechterhand der kracht Gods en komende op de wolken des hemels' (Matth. 26:64). Heeft Christus alle macht? Dan zal Hij u en mij niet laten omkomen. De winden en golven mogen tegen het scheepje beuken, maar het kan niet zinken, want Christus bevindt Zich erin!

3. Het derde punt ter overdenking was Zijn werk. ***'Een Bedienaar des heiligdoms, en des waren tabernakels, welken de Heere heeft opgericht, en geen mens.'*** Toen Christus opvoer in de hoogte, ging Hij de rust in, maar Hij rustte niet van Zijn werk - Hij is nog steeds Bedienaar. Toen Hij op aarde was, was Hij Bedienaar, en dat is Hij nog. Sommigen van u zullen zeggen: Maar wat doet Hij dan?

- Hij verschijnt voor het aangezicht van God voor ons. Als u zondigt of als de duivel u beschuldigt, verschijnt Hij voor u; Hij is Bedienaar van de ware tabernakel.

- Hij neemt onze gebeden aan. Hij gaat de Kerk rond om de gebeden van iedere biddende ziel aan te nemen!

- Hij offert onze heilige gaven op. Evenals Aaron alle gaven van Israël opofferde, zo ook offert Christus, onze meerdere Aron, onze gaven op. Hij is Bedienaar van de ware tabernakel.

- En tenslotte, Hij bidt voor ons. Evenals Aäron edelstenen op zijn borstlap had, waarop de namen van de kinderen Israëls gegraveerd stonden, zo is het ook met Christus. Hij draagt onze namen ook op Zijn hart. Als de satan u begeert te ziften gelijk de tarwe, dan bidt Christus voor u dat uw geloof niet ophoude. Dit is de kern van de zaligmakende kennis.

Geliefden, kunt u zeggen: Ik heb zodanigen Hogepriester? Zo ja, laat dan niets anders uw gedachten in beslag nemen. En tot een ieder wil ik zeggen: Niemand komt tot de Vader dan door Jezus. De Heere zegene Zijn Woord! Amen.

(2) De offerande van de Hogepriester

Want een iegelijk hogepriester wordt gesteld om gaven en slachtoffers te offeren; waarom het noodzakelijk was dat ook Deze wat had, dat Hij zou offeren.

Want indien Hij op aarde ware, zo zou Hij zelfs geen priester zijn, dewijl er priesters zijn, die naar de wet gaven offeren. Welke het voorbeeld en de schaduw der hemelse dingen dienen, gelijk Mozes door Goddelijke aanspraak vermaand was, als hij de tabernakel volmaken zou. Want zie, zegt Hij, dat gij het alles maakt naar de afbeelding, die u op de berg getoond is. En nu heeft Hij zoveel uitnemender bediening gekregen, als Hij ook eens beteren verbonds Middelaar is, hetwelk in betere beloftenissen bevestigd is. Hebreëen 8:3-6

Ik vrees dat velen van u het erg beu zijn om over deze Hogepriester te horen spreken. Als Hij voor u niet tussen uw ziel en God staat en u Hem niet kent, dan ben ik ervan overtuigd dat hetgeen ik over Hem tot u spreek, hetzelfde is alsof ik een dove een verhaal zou vertellen of een blinde een afbeelding liet zien. 'De natuurlijke mens begrijpt niet de dingen die des Geestes Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden' (1 Kor. 2:14). Zijn zij u geen dwaasheid? Maar aan de andere kant ben ik er ook net zo van overtuigd, dat het voor een ieder van u die gevoelt dat hij in zichzelf niet voor het aangezicht van een hart doorzoekend God kan verschijnen, dat het voor u de kern van de Bijbel, de kern van uw geloof en de kern van uw plicht is, om over deze Hogepriester te horen spreken.

Vandaag hoop ik nog iets meer te zeggen over deze Hogepriester. In deze verzen zijn **vier zaken** die ik met u wil nagaan. We zullen ze in volgorde behandelen.

1. Bedenk wat het eigenlijke nut van een hogepriester was: 'Want een iegelijk hogepriester wordt gesteld om gaven en slachtoffers te offeren' (vers 3). Dit is het nut van iedere hogepriester. Voordat de zonde in de wereld was, was er geen hogepriester nodig. Voordat Adam en Eva vielen, hadden zij geen hogepriester nodig. Er was geen zonde in hun gebeden, en hun lofprijzingen waren net zo zuiver als de lofzangen der serafs. Hetzelfde geldt voor de heilige engelen; zij hebben geen bloed aan hun hagelwitte klederen. Hun heilige lofzangen stijgen op vanuit een brandend liefdeshart tot Gods troon.

Toen de mens zondigde, kwam er echter een kloof tussen hem en een heilig God. Sommigen van u zullen zeggen: Wat was de reden daarvan? In Psalm 1 wordt daar melding van gemaakt: 'De goddelozen zullen niet in het gericht bestaan, noch de zondaars in de vergadering der rechtvaardigen' (vers 5).

De reden dat er een kloof kwam, is, omdat water en vuur niet kunnen samengaan. De mens was volkomen onheilig, terwijl God volkomen heilig was. Hoe zou hij dan tot God kunnen naderen? Dat is onmogelijk! Er is nooit een geval geweest, waarin een onbekeerd mens zonder tussentredende Persoon tot een heilig God is genaderd. Kaïn heeft het geprobeerd; hij bracht de Heere offer van de vrucht des lands, nochtans nam God zijn offer niet aan. Velen hebben het met hem geprobeerd, maar zijn ze erin geslaagd? Ach, welnee! En wij zien dat u hetzelfde probeert, maar is het u ooit weleens gelukt? Nooit!

Welnu, geliefden, hier kwam de noodzaak van een hogepriester. Een hogepriester is van God gesteld om gaven en slachtoffers te offeren. Uit liefde tot zondaren heeft God er Eén aangesteld Die in deze bres zou treden, om slachtoffers te offeren voor de zonde en daarna de gaven van de zondaren aan te nemen. Dit was het nut van de hogepriester.

Zij die het Oude Testament hebben gelezen, zullen ontdekt hebben dat er nooit iemand tot God kwam zonder de hogepriester. Hij was het die al hun gaven en offeranden offerde.

In de eerste plaats wil ik aantonen dat de hogepriester offeranden opofferde, en daarna dat hij gaven opofferde.

a. Offeranden.

Een voorbeeld hiervan treffen we aan in Leviticus 1:2-9: 'Spreek tot de kinderen Israëls en zeg tot hen: Als een mens uit u de HEERE een offerande zal offeren, gij zult uw offeranden offeren van het vee, van runderen en van schapen. Indien zijn offerande een brandoffer van runderen is, zo zal hij een volkomen mannetje offeren; aan de deur van de tent der samenkomst zal hij dat offeren, naar zijn welgevallen, voor het aangezicht des HEEREN.' Let op de plaats: hij nam hem niet mee in de tabernakel, maar offerde hem bij de deur. 'En hij zal zijn hand op het hoofd des brandoffers leggen, opdat het voor hem aangenaam zij om hem te verzoenen...'

Welnu, geliefde vrienden, als u dit hebt gevolgd, dan zal het u duidelijk zijn dat als iemand een offer bracht, hij het niet verder meenam dan tot de deur van de tabernakel en het daar slachtte, waarna de priesters het bloed namen en het op het altaar sprenkelden. Dit wordt nog duidelijker geleerd in Leviticus 16:15-17: 'Daarna zal hij de bok des zondoffers, die voor het volk zal zijn, slachten en zal zijn bloed tot binnen in de voorhang dragen en zal met zijn bloed doen, gelijk als hij met het bloed van de var gedaan heeft, en zal dat sprengen op het verzoendeksel en vóór het verzoendeksel...'

b. Gaven. Ik zei u dat iedere hogepriester ook gesteld is om gaven op te offeren. Daar komt geen bloed bij te pas. Als een Israëliet bijvoorbeeld een spijsoffer wilde offeren, stelde hij dat niet aan de Heere voor, maar bracht hij het naar de priester. Dit ziet u bevestigd in Leviticus 2:1 en 2: 'Als nu een ziel een offerande van spijsoffer den HEERE zal offeren, zijn offerande zal van meelbloem zijn; en hij zal olie daarop gieten en wierook daarop leggen. En hij zal het brengen tot de zonen van Aäron, de priesters, één van welke daarvan zijn hand vol grijpen zal uit deszelfs meelbloem en uit deszelfs olie, met al deszelfs wierook; en de priester zal deszelfs gedenkoffer aansteken op het altaar; het is een vuuroffer tot een lieflijken reuk den HEERE.'

Merk op, dat zelfs de begenadigde Israëliet zijn dankoffer niet zelf tot God kon brengen; hij moest het tot de priester brengen. Zo moest ook een boer die zijn oogst had binnengehaald en de Heere een garve als offer wilde voorstellen, die garve tot de priester brengen.

Hierover lezen we in Leviticus 23:10 en .11: 'Spreek tot de kinderen Israëls en zeg tot hen: Als gij in het land zult gekomen zijn hetwelk Ik u geven zal, en gij zijn oogst zult inoogsten, dan zult gij een garve der eerstelingen van uw oogst tot de priester brengen. En hij zal die garve voor het aangezicht des HEEREN bewegen, opdat het voor u aangenaam zij; des anderen daags na de sabbat zal de priester die bewegen.' Als hij de Heere een garve wilde brengen, moest hij die tot de priester brengen, en die moest het voor het aangezicht des Heeren bewegen als een beweegoffer. U zult begrijpen, dat hij het niet in zijn eigen hand kon bewegen, want dat was een zondige hand.

Hetzelfde kunnen we zien in het branden van wierook, waarvan we lezen in 2 Kronieken 26:16-21: 'Maar als hij sterk geworden was, verhief zich zijn hart tot verdervens toe, en hij overtrad tegen de HEERE zijn God; want hij ging in de tempel des HEEREN om te roken op het reukaltaar. Doch Azária, de priester, ging hem na en met hem des HEEREN priesters, tachtig kloeke mannen. En zij wederstonden de koning Uzzia en zeiden tot hem: Het komt u niet toe, Uzzia, den HEERE te roken, maar de priesters, Aärons zonen, die geheiligd zijn om te roken; ga uit het heiligdom, want gij hebt overtreden, en het zal u niet tot eer zijn van de HEERE God. Toen werd Uzzia toornig, en het reukwerk was in zijn hand om te roken; als hij nu toornig werd tegen de priesters, rees de melaatsheid op aan

zijn voorhoofd, voor het aangezicht der priesters in het huis des HEEREN, van boven het reukaltaar. Alstoen zag de hoofdpriester Azária op hem, en al de priesters, en zie, hij was melaats aan zijn voorhoofd, en zij stieten hem metterhaast vandaar, ja hij zelf werd ook gedreven uit te gaan, omdat de HEERE hem geplaagd had. Alzo was de koning Uzzia melaats tot aan de dag zijns doods; en melaats zijnde, woonde hij in een afgezonderd huis, want hij was van het huis des HEEREN afgesneden; Jotham nu, zijn zoon, was over het huis des konings, richtende het volk des lands.' Welnu, geliefden, ik hoop dat u nu aan de hand van deze voorbeelden begrijpt wat het nut was van de hogepriester.

2. Thans zal ik aantonen waarom het noodzakelijk was dat Christus ook wat had, dat Hij zou offeren. Vers 3: 'Want een iegelijk hogepriester wordt gesteld om gaven en slachtoffers te offeren; waarom het noodzakelijk was dat ook Deze wat had, dat Hij zou offeren.' Nu zullen sommigen van u vragen: Waarom was het nodig dat Christus iets had om te offeren? God zond Hem in de wereld tot Hogepriester. Welnu, zal Hij Hogepriester kunnen zijn, dan moet Hij wel wat hebben om te offeren. Al zeer vroeg kon men in de wereld de zinnabeelden waarnemen dat Christus Hogepriester zou zijn. Abel offerde God een lam, en Melchizédek was koning en priester. Verder verwekte God het Joodse priesterdom als zinnebeelden van Christus. God zei tot David: 'Gij zijt priester.' Het paste Hem daarom om, toen Hij in de wereld kwam, iets te hebben om te offeren. Zou Hij Priester kunnen zijn, dan was het volstrekt noodzakelijk dat Hij iets moest offeren. Hij moest gaven en offeranden offeren.

Sommigen van u zullen zeggen: Wat was het offer dat Hij offerde? Deze vraag wordt door de apostel beantwoord: 'Die door de eeuwige Geest Zichzelf Gode onstraffelijk heeft opgeofferd' (Hebr. 9:14). Dat was het offer dat Hij moest offeren om de zonde weg te nemen. Hij achtte Zich daartoe genoodzaakt door de liefde. Liefde bracht Hem tot de offerande van het Lam, Dat Hij Zelf was. Liefde hield Hem staande in Gethsémané, waardoor Hij het hout gereedmaakte en klaarlegde voor het offer. 'Christus heeft de gemeente liefgehad, en heeft Zichzelf voor haar overgegeven' (Ef. 5:25). 'Niemand heeft meerder liefde dan deze, dat iemand zijn leven zet voor zijn vrienden' (Joh. 15:13). Hij achtte Zich daartoe ook genoodzaakt door de waarheid. Hij

had Zijn hand opgeheven naar Zijn Vader en gezegd: 'Zie, Ik kom om Uw wil te doen, o God!' (Hebr. 10:7). Welnu, toen Hij het Lam met touwen aan de hoornen van het altaar kwam binden, zei Hij: 'Ik heb Mijn mond tot de HEERE opengedaan en Ik zal niet kunnen teruggaan' (Richt. 11:35). En vervolgens: 'Ik heb Mijn aangezicht gesteld als een keisteen, want Ik weet, dat Ik niet zal beschaamd worden' (Jes. 50:7).

Och geliefden, hebt u al gebruik gemaakt van deze Hogepriester? Let wel, u hoeft om geen enkele reden op een afstand van deze Hogepriester te blijven staan, want daartoe is Hij aangesteld! Als u naar een dokter gaat en op de deur klopt, hoeft u zich niet te verontschuldigen, want dat is zijn werk. Zo is het ook met Christus; wij mogen ons tot Hem wenden evenals tot een dokter en onze behoeften en kwalen vertellen.

Mijn geliefden, ik had nog twee andere punten die ik had willen behandelen, waarvoor ik echter nu geen tijd meer heb. Ik bewaar ze voor een andere gelegenheid; dit wil ik alleen nog zeggen, dat, als u nog nooit iets met deze Hogepriester te maken hebt gehad en u op dit ogenblik zou sterven, u niet zalig zou worden.

Tenslotte, als u zich nog nooit hebt ingelaten met deze Hogepriester, dan versmaadt u Hem. U hangt niet alleen boven de hel vanwege uw bedreven zonden, maar ook vanwege de veronachtzaming van Gods Hogepriester. Het is voor alle engelen onmogelijk om te zeggen hoe groot uw zonde is! O, zondaar, hoe zult u ontvlieden, die geen acht slaat op zo grote zaligheid? Er is een tijd aanstaande dat Hij zal wederkomen. Wat denkt u te zullen

doen als u Zijn stem zult horen als het geluid van vele wateren, zeggende: 'Ik ben voor zondaren gestorven, maar zij wilden niet tot Mij komen?' O, geliefden, kom tot deze Hogepriester! U weet dat u niet gekomen bent. O, ga dan tot Hem, want Hij is de enige Hogepriester; er is geen ander. De Heere zegene de prediking van Zijn eigen Woord! Amen.

(3) De betere bediening van Christus

Want een iegelijk hogepriester wordt gesteld om gaven en slachtoffers te offeren; waarom het noodzakelijk was dat ook Deze wat had, dat Hij zou offeren. Want indien Hij op aarde ware, zo zou Hij zelfs geen priester zijn, dewijl er priesters zijn, die naar de wet gaven offeren. Welke het voorbeeld en de schaduw der hemelse dingen dienen, gelijk Mozes door Goddelijke aanspraak vermaand was, als hij de tabernakel volmaken zou. Want zie, zegt Hij, dat gij het alles maakt naar de afbeelding, die u op de berg getoond is.

En nu heeft Hij zoveel uitnemender bediening gekregen, als Hij ook eens beteren verbonds Middelaar is, hetwelk in betere beloftenissen bevestigd is. Hebreeën 8:3-6

Vorige week zondag heb ik u twee dingen naar aanleiding van deze woorden proberen aan te tonen:

a. Wat het nut was van een hogepriester. Ik liet u zien dat iedere hogepriester werd gewijd om gaven en offeranden te offeren. Voordat er enige zonde was, was er ook geen hogepriester. Voordat Adam viel hadden hij en de heilige engelen geen hogepriester nodig, omdat hun lofprijzing en aanbidding zonder zonde tot Gods troon opstegen. Toen de zonde in de wereld kwam, werd er echter een grote kloof geslagen tussen God en de zondaar en ontstond ook de behoefte aan een hogepriester. Een hogepriester is iemand die tussen zondaren en God in staat.

b. Daarna heb ik u aangetoond dat het noodzakelijk was dat Christus wat had, dat Hij offeren zou. Ik liet u zien dat, zou Hij Hogepriester zijn, Hij gaven en offeranden moest offeren. Hij moest tussen de zondaar en God staan.

Welnu, vandaag is het mijn bedoeling om nog iets meer te zeggen over deze Hogepriester, in vrijwel dezelfde volgorde als ons Schriftgedeelte.

1. Wat God aan Mozes gaf: 'Zie, zegt Hij, dat gij het alles maakt naar de afbeelding, die u op de berg getoond is.'
2. Wat het nut hiervan was, vers 4.
3. Ik zal u aantonen dat Christus een uitnemender bediening heeft, omdat Hij niet op de aarde maar in de hemel is.

1. Laten wij nagaan wat God aan Mozes gaf Lees vanaf het midden van vers 5: 'Gelijk Mozes door Goddelijke aanspraak vermaand was, als hij de tabernakel volmaken zou. Want zie, zegt Hij, dat gij het alles maakt naar de afbeelding, die u op de berg getoond is.' Nu, geliefden, u zult zich herinneren dat, toen de kinderen Israëls aan de voet van de berg Sinaï gelegerd waren, God Mozes tweemaal bij Zich riep op de spits van de berg. Nu zullen sommigen van u zich afvragen: Waarom was Mozes tweemaal veertig dagen en veertig nachten op de berg? Laten we met het volgende volstaan: volgens mij had het eerste bezoek ten doel om hem de wet en daarna het Evangelie te openbaren.

U kunt dit lezen in Exodus 31:18: 'En Hij gaf aan Mozes, als Hij met hem op de berg Sinaï te spreken geëindigd had, de twee tafelen der getuigenis, tafelen van steen, beschreven met de vinger Gods.' De tweede keer deed God bijna hetzelfde, zoals u lezen kunt in hoofdstuk 34:28: 'En hij was aldaar met de HEERE veertig dagen en veertig nachten; hij at geen brood en hij dronk geen water, en Hij schreef op de tafelen de woorden des verbonds, de tien woorden.' De reden waarom Mozes met God op de berg was, is deze: Hij schreef de wet op twee stenen tafelen om te laten zien dat zij blijvend was. Bovendien schreef Hij haar met Zijn eigen vinger, om te laten zien dat het Zijn wet was.

O, geliefden, wat zal Mozes toen toch een gezicht van het kwaad der zonde hebben gekregen! Een gezicht vergelijkbaar met dat van Paulus, toen deze zei: 'En zonder de wet, zo leefde ik eertijds; maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weder levend geworden, doch ik ben gestorven' (Rom. 7:9). Geliefden, bid of u de heilige wet van God mag zien! Ik weet dat u de heilige natuur van de wet niet graag onder ogen ziet. Maar, o geliefden, als u zalig wenst te worden, rust dan toch niet op geringe indrukken van de wet!

Mozes' verblijf op de berg had echter ook nog een ander doel, en dat was om aan hem het heerlijk Evangelie te ontdekken, wat Hij op twee manieren deed.

a. Hij toonde hem de afbeelding van de tabernakel die hij zou gaan maken. Hij gaf hem de afbeelding van alles wat in de tabernakel behoorde te zijn - de efod voor de hogepriester, zijn klederen tot heerlijkheid en sieraad, enzovoort.

b. De Heere ontdekte aan hem het Evangelie bij wijze van afkondiging. Hij ging voor Mozes' aangezicht voorbij en riep: 'HEERE HEERE, God, barmhartig en genadig; lankmoedig en groot van weldadigheid en waarheid' (Ex. 34:6). Och geliefden, dit waren de twee heerlijke ontdekkingen die God hem gaf! Sommigen van u zullen vragen wat God hem gaf, wat Hij hem toonde. Dit wordt in Exodus 25:8 en 9 genoemd: 'En zij zullen Mij een heiligdom maken, dat Ik in het midden van hen wone. Naar al wat Ik u tot een voorbeeld dezes tabernakels en een voorbeeld van al deszelfs gereedschap wijzen zal, even also zult gijlieden die maken. "Zie dan toe, dat gij het maakt naar hun voorbeeld hetwelk u op de berg getoond is' (vers 40). Zie verder hoofdstuk 26:30, en 27:8.

c. Uit dit alles ziet u, dat God Mozes telkens de opdracht gaf om de tabernakel te maken zoals hem die in de afbeelding op de berg was getoond. Welnu, wat was die afbeelding dan? De meest voorkomende gedachte is, dat God hem dit alles als het ware in een gezicht heeft getoond. Dit lijkt mijns inziens echter de betekenis niet, aangezien hij de afmetingen ervan al had. Bovendien vraag ik me af wat het voor nut zou hebben om hem er alvast een gezicht van te geven, terwijl het slechts een schaduw was van het toekomende.

Lees het achtste vers van ons teksthoofdstuk maar: 'Want hen berispende, zegt Hij tot hen: Zie, de dagen komen, spreekt de Heere, en Ik zal over het huis Israëls en over het huis van Juda een nieuw verbond oprichten.' Verder hoofdstuk 9:24: 'Want Christus is niet ingegaan in het heiligdom dat met handen gemaakt is, hetwelk is een tegenbeeld van het ware, maar in de hemel zelve, om nu te verschijnen voor het aangezicht Gods voor ons.'

d. En tenslotte hoofdstuk 10:1: 'Want de wet, hebbende een schaduw der toekomende goederen, niet het beeld zelf der zaken, kan met dezelfde offeranden, die zij alle jaar geduriglijk opofferen, nimmermeer heiligen degenen, die daar toegaan.'

Wel geliefden, merk op dat als God Mozes alleen maar de schaduw had getoond, Hij hem een schaduw van een schaduw zou hebben getoond. Vandaar geloof ik niet anders dan dat God Mozes het toekomende heeft laten zien. Ik geloof dat God Mozes het ware Heilige der heiligen heeft laten zien. Ik geloof dat God hem de ware Kandelaar, die de Gemeente der verlostten voorstelt, de ware Priester, de ware Offerande, het ware Lam Dat geslacht zou worden, heeft laten zien. Ik geloof dat God hem de werkelijkheid heeft laten zien, evenals Hij Johannes op Patmos dat heeft laten zien. God opende een venster in de hemel en toonde Johannes de werkelijkheid van de eeuwige wereld. Hij zag de troon en Hem Die daarop zat. En zo heeft God op de rotsachtige berg Sinaï de troon en Hem Die daarop zat, aan Mozes laten zien. En daarom, geliefden, vertoefde hij tweemaal veertig dagen en veertig nachten op de berg. Dit is de reden waarom God hem juist de tabernakel wilde laten bouwen: 'Zie, zegt Hij, dat gij het alles maakt naar de afbeelding, die u op de berg getoond is.' Geliefden, een gezicht van de werkelijkheden van het hemels Koninkrijk maakt een gewillige arbeider; dit is de oorzaak dat de mensen zo gewillig hun offers brachten voor de bouw van de tabernakel.

Geliefden, hetzelfde is met ons het geval. Als een ziel een gezicht krijgt van het hemels Koninkrijk, dan is hij gewillig om voor Christus te werken. Als ouders een gezicht ontvangen van de heerlijkheid, worden zij daardoor gewillig om hun kinderen te onderwijzen. Als onderwijzers op de zondagsschool met God op de berg zijn geweest, worden het gewillige onderwijzers. Is dit ook met u het geval? O, heeft God u dit al laten zien? Heeft Hij u de weg des heilighdoms al geopenbaard? Dan pas zult u een gewillige arbeider zijn!

2. Ik haast me naar het tweede punt, en wel, om u aan te tonen wat het nut was van de Joodse priesters. 'Want indien Hij op aarde ware, zo zou Hij zelfs geen priester zijn, dewijl er priesters zijn, die naar de wet gaven offeren; welke het voorbeeld en de schaduw der hemelse dingen dienen' (versen 5a).

Het nut van de hogepriester onder de wet was het voorbeeld en de schaduw der hemelse dingen te dienen. Niet slechts het altaar was een schaduw der hemelse dingen, maar ook de priester was dat. Dit was de rechte betekenis ervan. Hij was een schaduw daarvan in zijn kledij. Elk deel van zijn kledij - de efod, de gordel, de klederen tot heerlijkheid en tot sieraad - zij waren een schaduw van de toekomstige goederen. En de kleinodiën op zijn borstlap waren een schaduw van de namen van Gods volk, die hij droeg toen hij het heilighdom binnentrad.

Niet alleen de kledij, maar ook de persoon was een schaduw der hemelse dingen; hij was namelijk Aäron, hun broeder. Zo waren ook de verrichtingen van het zoenoffer een schaduw van Christus' offerande voor ons. Als de hogepriester eens per jaar het heilige der heiligen inging, gedacht hij al het volk; hij had hun namen op zijn borstlap. Dit was een schaduw van onze Hogepriester, Die naar de hemel is gegaan om daar voor ons te verschijnen.

Uit het voorgaande wil ik dat u deze les zult onthouden, namelijk, dat het onze plicht is om God te dienen in welke positie wij ook geplaatst zijn. Ik kan me voorstellen dat een priester wenste een Evangeliedienaar te zijn geweest, daar hij liever een dienaar van de werkelijkheid dan van de schaduw had willen zijn. Iedere ware priester wilde echter gaarne het voorbeeld en de schaduw der hemelse dingen dienen.

U moet dezelfde les leren: hij is er het gelukkigst aan toe, die bereid is om God te dienen in welke positie hij ook geplaatst is.

3. De derde zaak ter overweging is de betere bediening van Christus. 'En nu heeft Hij zoveel uitnemender bediening gekregen' (vers 6).

Het zou te ver voeren om bij alle voortreffelijkheden van Christus' bediening stil te blijven staan.

Ten eerste, alle schaduwen van de toekomstige goederen wezen heen naar Christus, Die het Wezen ervan is. Hij was het Wezen; alles wat de kledij van de hogepriester voorstelde, was in Christus te vinden. Toen Hij kwam had Hij al de volheid der Godheid in Zich.

Verder droeg Hij de namen van Zijn volk op Zijn hart; Hij droeg geen kleinodiën op Zijn hart, maar de namen van Zijn volk. Niet slechts de kledij, maar alle trekken van de hogepriester waren in Hem vertegenwoordigd. Aäron had iets medelijden; hij kon zeggen: 'Kom tot mij en ik zal u tonen waar u rust zult vinden.' Christus kon echter zeggen: 'Kom herwaarts tot Mij, en Ik zal u rust geven.' De hogepriester offerde slachtoffer; Christus heeft echter het ware Slachtoffer geofferd.

Geliefden, bent u al tot deze Hogepriester gekomen? Iedere Jood die ooit behouden werd, kwam door de schaduw tot deze Hogepriester. Geliefden, waarom minacht u Hem? Is er een andere Hogepriester? Doorzoek het ganse heelal, en u zult niemand anders vinden die zondaren ontvangt. Doorzoek het ganse heelal, en u zult niemand anders vinden die de zonden wegwast. Geliefden, waarom gaat u niet tot Hem? Er is niemand anders die u kan

behouden! Er is onder de hemel geen andere naam, die onder de mensen gegeven is, door welke wij moeten zalig worden, dan de Naam van Jezus Christus. Dit zal de verdoemenis van velen uwer verzegelen!

Nu, nog enkele woorden. Christus' bediening is een uitnemender bediening, omdat deze in de hemel is. Christus was van de stam van Juda en derhalve kon Hij geen priester zijn, want van die stam heeft Mozes niets gezegd aangaande het priesterschap. Christus is niettemin een Priester in de hemel; Hij heeft Zijn Offerande geofferd en nu verschijnt Hij voor het aangezicht Gods voor ons.

Ik stel me weleens voor hoe heerlijk het zou zijn geweest als Christus op aarde was gebleven; dat is echter maar een ideaal. Het is verreweg beter dat Hij in de hemel is, want wij weten dat Hij onze zaak bepleit.

Och, kunt u zeggen: Ik heb een Priester in de hemel? Sommigen van u kunnen misschien zeggen: Ik heb een vader, of ik heb een moeder in de hemel.

Het is echter veel beter als u kunt zeggen: Ik heb een Priester in de hemel. Als oude metgezellen, oude begeerlijkheden en zonden u overstelpen, en als u voelt dat u bijna wegzinkt, waardoor kunt u dan gered worden, omkomende zondaar? Alleen dit: Ik heb een Hogepriester, en Hij kan mij in het uur der bezoeking ondersteuning geven. Dit alleen kan u vrede geven: Ik heb een Hogepriester in de hemel. Als u sterft en vrienden u geen goed meer kunnen doen - als de zonden als schrikbeelden rond uw bed oprijzen - wat kan u dan vrede geven? Dit: Ik heb een Hogepriester in de hemel. Stervende zondaren! Hoe weinig kent u van hetgeen u zozeer nodig is te weten, namelijk, dat er een Hogepriester in de hemel is; de enige Hogepriester Die de zonde wegnemen en zondaren ontvangen kan! De Heere zegene Zijn Woord! Amen.

(4) Het nieuwe verbond

En nu heeft Hij zoveel uitnemender bediening gekregen, als Hij ook eens beteren verbonds Middelaar is, hetwelk in betere beloftenissen bevestigd is. Hebreeën 8:6

De vorige keer dat ik over dit hoofdstuk heb gesproken, hebben wij drie dingen besproken.

1. Wat het voorbeeld was dat aan Mozes op de berg werd getoond. Wij zagen dat het geen gezicht van de tabernakel was, maar hetgeen erdoor werd afgebeeld. Hij toonde hem het ware Verzoendeksel - de ware Offerande voor de zonde. Dit was tevens de reden waarom Mozes en de gelovige kinderen Israëls zo gewillig de materialen voor de bouw van de tabernakel bijeen verzamelden, aangezien dat een schaduw van het hemelse was.
2. Ik toonde u in de tweede plaats dat de Joodse hogepriesters een schaduw waren van de hemelse Hogepriester. Hun kledij was een afschaduw van Hem Die komen zou.
3. Ik toonde u ten derde dat Christus' bediening een uitnemender bediening was, omdat hun bediening slechts de schaduw was, terwijl Zijn bediening het wezen is.

Laten we nu naar aanleiding van deze woorden letten op:

1. De verbonden waarover in Gods Woord wordt gesproken.
2. Waarom het nieuwe verbond beter is dan het oude.
3. De zoveel uitnemender bediening van Christus, aangezien Hij de Middelaar is van het verbond.

1. Laten we allereerst een onderzoek instellen naar de verbonden waarover in Gods Woord wordt gesproken. Het eerste verbond waarvan in Gods Woord melding wordt gemaakt, is het werkverbond dat in het paradijs met Adam gemaakt werd.

Nu, het is duidelijk dat dit in de Bijbel geen verbond wordt genoemd, en daarom hebben sommigen hierop kritiek, namelijk, op het feit dat wij het een verbond noemen. Zien we echter op de onderhandeling, dan zullen we zien dat, welke naam we het ook geven willen, het een *verbond of contract* was. Toen God Adam in de hof van Eden stelde, beloofde Hij dat Hij hem het leven zou geven op voorwaarde van volmaakte gehoorzaamheid. Weliswaar lezen we nergens dat deze belofte gedaan is, maar de groenblijvende boom des levens toonde dat dit zo zou zijn. Als hij echter zondigde, zou hij sterven. Wij zijn er volkomen zeker van dat Adam dat aanvaard heeft, want dat was wat hij aan God verschuldigd was.

Dit was dus het eerste verbond dat God met de mens maakte, hoewel dit niet het verbond is waarvan melding wordt gemaakt in het Bijbelgedeelte dat voor ons ligt.

Dit is niet het verbond dat hier genoemd wordt, en dat wel om deze twee redenen:

- a. Het werkverbond had geen middelaar en had er ook geen nodig. Voordat Adam zondigde was er geen behoefte aan een middelaar.
- b. De andere reden waarom het niet het verbond is waarover hier gesproken wordt, vinden we in vers 9: 'Niet naar het verbond, dat Ik met hun vaderen gemaakt heb...'

Er wordt in de Bijbel gesproken over een tweede verbond; het is het verbond dat God met Noach maakte na de zondvloed. Zoals u weet bouwde Noach de Heere een altaar en nam van elk rein dier en van elk rein gevogelte en offerde de Heere brandoffers. En dan staat er: 'En de HEERE rook die liefelijke reuk en de HEERE zei in Zijn hart: Ik zal voortaan de aardbodem niet meer vervloeken om des mensen wil.'

En een stukje verder lezen we dat God sprak: 'Maar Ik, zie, Ik richt Mijn verbond op met u en met uw zaad na u.' En God plaatste de regenboog aan de hemel tot een teken van het

verbond. Wel, het komt mij voor dat dit bedoeld was als een zinnebeeld van het genadeverbond.

De Bijbel maakt ook nog melding van een derde verbond, namelijk, het verbond met Abraham. U kunt hierover lezen in het begin van Genesis 17: 'Als nu Abram negen en negentig jaren oud was, zo verscheen de HEERE aan Abram en zei tot hem: Ik ben God, de Almachtige, wandel voor Mijn aangezicht en zijt oprecht.' Dit was de eerste belofte die gedaan werd nadat het verbond was opgericht. En vervolgens in vers 8: 'En Ik zal u en uw zaad na u het land uwer vreemdelingschappen geven, het gehele land Kanäan, tot eeuwige bezitting; en Ik zal hun tot een God zijn.' Dat was de tweede belofte die gedaan werd. Nu, naar mijn mening is dit een zinnebeeld van het verbond dat later geopenbaard zou worden.

Een vierde verbond dat door God gemaakt werd, was toen Hij de kinderen Israëls uit Egypte bracht. 'Niet naar het verbond, dat Ik met hun vaders gemaakt heb, ten dage als Ik hen bij de hand nam om hen uit Egypteland te leiden' (vers 9). De tijd dat dit verbond werd gemaakt, was de tijd dat God hen bij de hand nam. Het was de tijd dat God tot hen sprak uit de hemel, toen zij aan de berg Sinaï waren, wat een rotsachtige berg is in de woestijn van Arabië. Daar maakte God het verbond met hen. We lezen over de oprichting van het verbond in Hebr. 12:18-21. Het was een ontzagwekkende dag. Welnu, sommigen van u vragen wellicht: Wat was de eigenlijke inhoud van het verbond? U kunt erover lezen in Exodus 24:1-8.

Merk op, dat bij de oprichting van dit verbond er allereerst een herleving was van de heilige wet van God. God gaf Mozes de tien geboden en hij toonde ze aan het volk, en zij zeiden: 'Al wat de HEERE gesproken heeft, zullen wij doen en gehoorzamen.' Het tweede deel betrof de bouw van de tabernakel. Dit was dus het tweeledige onderwerp van - het verbond.

Er is nog een punt waar ik u op wijzen wil, en wel op *het nut van het verbond*.

U leest erover in Galaten 3:19: 'Waartoe is dan de wet? Zij is om der overtredingen wil daarbij gesteld, totdat het Zaad zou gekomen zijn, wien Het beloofd was.' Hier wordt precies dezelfde vraag gesteld. 'Doch eer het geloof kwam, waren wij onder de wet in bewaring gesteld, en zijn besloten geweest tot op het geloof, dat geopenbaard zou worden' (vers 23). Hier ziet u de rechte bedoeling van de wet, namelijk, *om de mens te overtuigen van zijn zonde*. Het grote doel van het verbond was om de mens zijn zonde te laten zien, opdat hij tot op het geloof besloten was en op Christus wachten zou. Dit is dan het oude verbond waarvan in dit hoofdstuk melding wordt gemaakt.

Nu rest mij om u te wijzen op het nieuwe verbond.

Het nieuwe verbond is het verbond dat gemaakt is tussen de Vader en de Zoon. Hier wordt echter hetzelfde bezwaar geopperd, dat wij geen beschrijving hebben van de verbonds-onderhandeling. Nu wordt daar in de Bijbel weliswaar geen uitdrukkelijke vermelding van gemaakt, maar toch hebben we er veel aanwijzingen voor. Wij lezen bijvoorbeeld in Openbaring 13:8 van het Lam Dat geslacht is van de grondlegging der wereld. En in Johannes 17:4: 'Ik heb voleindigd het werk, dat Gij Mij gegeven hebt om te doen.' En wij lezen in ons tekstvers dat Hij de Middelaar is van een beter verbond. Ondanks dat er dus geen uitdrukkelijke vermelding van wordt gemaakt, maken we uit deze en vele andere Schriftgedeelten op, dat dit verbond er wel was.

In dit verbond beloofde God aan de Heere Jezus dat Hij zondaren het leven zou schenken als Hij voor hen wilde sterven; en Hij beloofde te zullen sterven. Zoals de kinderen Israëls aan de voet van de berg Sinaï zeiden: 'Al wat de HEERE gesproken heeft, zullen wij doen', zo zei Christus ook: 'Al wat de Vader Mij gegeven heeft om te doen, zal Ik doen.' Nu, dit is het betere verbond waar hier over gesproken wordt.

Geliefde vrienden, ik vrees dat ik sommigen van u vermoeid heb met deze verhandeling. Ik wil dat u hieruit leert, hoe verbazend Gods liefde is dat Hij ooit in een verbond getreden is. Het verbond dat Hij met Noach maakte was een genadeverbond, alsook het verbond dat Hij op de Sinaï maakte. Maar zo was ook het verbond dat met Christus werd gemaakt een genadeverbond.

2. Laten wij nu onderzoeken in welk opzicht het nieuwe verbond beter is dan het oude.

Vers 6: 'En nu heeft Hij zoveel uitnemender bediening gekregen, als Hij ook eens beteren verbonds Middelaar is, hetwelk in betere beloftenissen bevestigd is.'

Ik stel dus voorop dat het verbond van Golgótha een beter verbond was dan dat van Sinaï. Dit leest u in 2 Korinthe 3:7 en 8: 'En indien de bediening des doods, in letteren bestaande, en in stenen ingedrukt, in heerlijkheid is geweest, alzo dat de kinderen Israëls het aangezicht van Mozes niet konden sterk aanzien om de heerlijkheid zijns aangezichts, die teniet gedaan zou worden, hoe zal niet veelmeer de bediening des Geestes in heerlijkheid zijn?'

Hier ziet u dus, geliefden, dat het verbond dat op de Sinaï was gemaakt de bediening des doods wordt genoemd, omdat het een herleving was van de wet. Zij werd gegeven met grote tekenen van verschrikking. Het overgrote deel van het Sinaïtisch verbond was bedoeld om de mens te veroordelen; hoe anders was dit echter met het verbond van Golgótha? Het was een liefdesverbond, waarin woorden zoals deze voorkwamen: 'Kom, en Ik zal u het leven schenken.'

Ik zal u in verscheiden bijzonderheden laten zien waarin dit verbond beter is dan het oude.

a. Het nieuwe verbond is beter dan het oude, omdat het betere beloften heeft. Bedenk dat het oude verbond nauwelijks beloften had. Het oude verbond zegt: 'Als u gehoorzaam bent en doet wat ik beveel, zult u het leven ontvangen.' Maar het nieuwe verbond zegt: 'Als u een zondaar bent, dan moet u geloven en u zult zalig warden.' Het nieuwe verbond zegt: 'Ik zal hun ongerechtigheden genadig zijn, en hun zonden en hun overtredingen zal Ik geenszins meer gedenken' (Hebr. 8:12). En verder, dat het aan hem die de Zoon heeft, het eeuwige leven zal geven.

b. Het nieuwe verbond is een beter verbond dan het oude, omdat het een bediening des Geestes is. Onder het oude verbond werd de Geest niet met zo'n kracht gegeven als nadien. Zoals u weet staat er: 'De Heilige Geest was nog niet, overmits Jezus nog niet verheerlijkt was' (Joh. 7:39). En toen Christus de wereld verliet, beloofde Hij de Trooster te zullen zenden. Het oude verbond kende geen beloften van de Trooster - het kende alleen de schaduw ervan. Ik geloof dat het wasvat een zinnebeeld was van de Geest. Dus het nieuwe verbond is een beter verbond dan het oude.

c. Het is een beter verbond, omdat het zich uitstrekt tot alle volken.

d. Het nieuwe verbond is beter dan het oude, omdat wij met vrijmoedigheid tot God kunnen komen. Onder het oude verbond kende men de zinnebeelden. De hogepriester ging eenmaal per jaar het heilige der heiligen binnen, maar wij hebben een Hogepriester Die altijd binnen het voorhangsel leeft om voor ons te bidden. Er is onder het nieuwe verbond een grotere toegang tot God dan onder het oude.

Nu, geliefde vrienden, als u begrepen hebt wat ik gezegd heb, zult u deze les voor uzelf eruit leren: Als u gestraft zou zijn voor het met voeten treden van het oude verbond, wat kunt u dan verwachten, die het bloed van Christus met voeten treedt?

3. Tenslotte, Christus heeft een betere bediening dan de priesters van het Oude Testament, omdat Hij de Middelaar is van het verbond. Ik heb u verteld wat een middelaar was - het was iemand die voor twee partijen tussenbeide trad. Christus is echter niet alleen

tussenbeide gekomen, maar heeft ook de twist weggenomen. 'Hij heeft Zelf onze zonden in Zijn lichaam gedragen op het hout.' God zegt: 'Dit is Mijn geliefde Zoon; hoort Hem.' Vertrouwt u dan op Hem? Verlustigt u zich in Hem? Bent u bereid om Zijn gehoorzaamheid de uwe te laten noemen? Zo ja, dan zult u zien dat Hij de Middelaar is van een beter verbond, een verbond dat Hij opgericht heeft om zondaren met Zijn Vader te verzoenen. Amen.

(5) Het nieuwe verbond en zijn betere beloften

Want indien dat eerste verbond onberispelijk geweest ware, zo zou voor het tweede geen plaats gezocht geweest zijn. Want hen berispende, zegt Hij tot hen: Zie, de dagen komen, spreekt de Heere, en Ik zal over het huis Israëls en over het huis van Juda een nieuw verbond oprichten; Niet naar het verbond, dat Ik met hun vaders gemaakt heb, ten dage als Ik hen bij de hand nam om hen uit Egypteland te leiden; want zij zijn in dat Mijn verbond niet gebleven, en Ik heb op hen niet geacht, zegt de Heere. Want dit is het verbond, dat Ik met het huis Israëls maken zal na die dagen, zegt de Heere: Ik zal Mijn wetten in hun verstand geven, en in hun harten zal Ik die inschrijven; en Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn.

En zij zullen niet leren een iegelijk zijn naaste, en een iegelijk zijn broeder, zeggende: Ken de Heere; want zij zullen Mij allen kennen, van de kleine onder hen tot de grote onder hen. Want Ik zal hun ongerechtigheden genadig zijn, en hun zonden en hun overtredingen zal Ik geenszins meer gedenken. Als Hij zegt: Een nieuw verbond, zo heeft Hij het eerste oud gemaakt; dat nu oud gemaakt is en verouderd, is nabij de verdwijning. Hebreëen 8:7-13

Er liggen drie zaken in deze woorden opgesloten:

1. De personen met wie het verbond werd opgericht.
2. De betere beloften van het nieuwe verbond.
3. Omdat God zegt dat het een nieuw verbond is, zo heeft Hij het eerste oud gemaakt.

Ik heb voor deze gelegenheid alleen maar tijd om de eerste twee zaken te behandelen.

1. *Laten we onderzoeken met wie dit verbond werd opgericht:* 'Want hen berispende, zegt Hij tot hen: Zie, de dagen komen, spreekt de Heere, en Ik zal over het huis Israëls en over het huis van Juda een nieuw verbond oprichten; niet naar het verbond, dat Ik met hun vaders gemaakt heb, ten dage als Ik hen bij de hand nam om hen uit Egypteland te leiden; want zij zijn in dat Mijn verbond niet gebleven, en Ik heb op hen niet geacht, zegt de Heere.'

U ziet dus dat God het nieuwe verbond met het huis van Jakob en van Israël zal maken. Hij zal het nieuwe verbond juist maken met dat volk, dat het oude verbond verbroken heeft. Hieruit blijkt welk een genadig God Hij toch is. Het laat u zien wat een natuurlijk mens niet kan begrijpen. Dit is genade voor degenen die precies het tegenovergestelde verdiend hebben. God zegt: 'Ik zal een nieuw verbond oprichten.'

Merk in de eerste plaats op, hoe God met hen in de dagen vanouds had gehandeld: 'Ik nam hen bij de hand om hen uit Egypteland te leiden.' Toen God hen uit Egypte leidde, bracht Hij hen tot de rotsachtige berg Sinaï en maakte een verbond met hen - een vreselijk maar toch een genadig verbond. Zij werden erdoor op hun zonden, hun schuld en hun ellende gewezen; en toch was het een genadig verbond. Merk echter op hoe Israël met dit verbond gehandeld had: 'Zij zijn in dat Mijn verbond niet gebleven.' Voordat Mozes van de berg was gekomen, hadden zij het al verbroken; en niet alleen toen, maar zij verbraken het tientallen keren in de woestijn. Hij had wel gezegd: 'Zij zijn immers Mijn volk, kinderen, die niet liegen zullen; maar zij zijn wederspanning geworden en zij hebben de Heilige Geest smarten aangedaan.'

O, geliefden, kijk eens, het is van dit volk dat God zegt: 'Ik zal een nieuw verbond oprichten.' Het is van een verbondsbrekend volk dat God zegt: 'Ik zal een nieuw verbond oprichten.'

Geliefden, hierdoor behoren diegenen onder u vertroost te worden, die het verbond op een veel ergere wijze verbroken hebben dan Israël. Toen God hen uit Egypte leidde, zei Hij: 'Zij zijn immers Mijn volk, kinderen, die niet liegen zullen'; maar zij hebben gezondigd, zij hebben Zijn verbond verbroken. En is er hier niemand die zich bewust is dat hij gezegd heeft: 'Ik zal mijn boelen nagaan, die mij mijn brood en mijn water, mijn wol en mijn vlas, mijn olie en mijn drank geven'? (Hos. 2:4). Hier is een woord voor u: 'Ik zal over het huis Israëls en over het huis van Juda een nieuw verbond oprichten.'

Is hier niemand van u die weet dat hij het verbond verbroken heeft, dat hij in een tijd van ziekte met God had opgericht? Wat is er van het verbond terechtgekomen? Getuig, daden" der duisternis - getuig, dagen van zonde - getuig tegen uw verbroken verbond. En nochtans is er heden genade: 'Ik zal over het huis Israëls en over het huis van Juda een nieuw verbond oprichten.' Zijn er niet sommigen hier die het verbond verbroken hebben, dat zij met God aan Zijn tafel opgericht hadden? Hoeveel van u hebben zich aan de Heere verbonden en gezegd: 'Ik heb mijn mond tot de Heere opengedaan!' En u zei niet meer met de wereld mee te lachen, niet meer in het plezier van de wereld te zullen delen, en de wegen van de wereld niet meer te betreden - en wat is er van het verbond terechtgekomen? Getuig, verbroken sacramenten, getuig heden tegen dit verbroken verbond! En ondanks dit alles zegt God: 'Ik ben gewillig om met u een nieuw verbond op te richten.'

2. Ik kom nu tot het tweede punt, en wel ***wat het nieuwe verbond en zijn betere beloften inhouden.***

a. De eerste betere belofte kunnen we vinden in het twaalfde vers: 'Want Ik zal hun ongerechtigheden genadig zijn, en hun zonden en hun overtredingen zal Ik geenszins meer gedenken.' De eerste betere belofte is dus: 'Ik zal hun ongerechtigheden genadig zijn.'

Het zal sommigen van u verbazen dat dit de eerste is, maar u zult bemerken dat het toch zo is. Door het woordje 'want' komt zij vóór alle andere beloften. 'Want dit is het verbond, dat Ik met het huis Israëls maken zal na die dagen, zegt de Heere: Ik zal Mijn wetten in hun verstand geven, en in hun harten zal Ik die inschrijven; en Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn. Want Ik zal hun ongerechtigheden genadig zijn, en hun zonden en hun overtredingen zal Ik geenszins meer gedenken' (vers 10 en 12). 'En zij zullen niet leren een iegelijk zijn naaste, en een iegelijk zijn broeder, zeggende: Ken de Heere; want zij zullen Mij allen kennen, van de kleine onder hen tot de grote onder hen. Want Ik zal hun ongerechtigheden genadig zijn, en hun zonden en hun overtredingen zal Ik geenszins meer gedenken.'

Och, geliefden, vergeet het toch nooit, dat vergeving de eerste betere belofte is. Ik heb velen van u weleens horen zeggen: 'O, als God toch eens Zijn wet in mijn hart wilde schrijven, dan geloof ik dat ik tot Hem zou komen.' Dit is echter Gods weg niet! O, zondaren, wanneer zult u Gods weg toch leren verstaan? U kunt niet behouden worden door uw gerechtigheid!

Leer hieruit ook hoe volkomen de vergeving is: 'Ik zal hun ongerechtigheden genadig zijn, en hun zonden en hun overtredingen zal Ik geenszins meer gedenken.' Als mensen vergeven, vergeten zij het zelden; maar God vergeeft en vergeet! Sommigen zeggen wellicht: 'Hoe kan dat nu?' Ik zal het u zeggen: Omdat de zonde die God vergeet, verzoend is! 'Troost, troost Mijn volk, zal ulieder God zeggen. Spreekt naar het hart van Jeruzalem en roept haar toe, dat haar strijd vervuld is, dat haar ongerechtigheid verzoend is, dat zij van de hand des HEERBN dubbel ontvangen heeft voor al haar zonden' (Jes. 40:1). De reden waarom God uw ongerechtigheden kan vergeten, is omdat zij verzoend zijn: 'Hij is

getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve', en ook om ze te vergeten. Kom en neem deze betere belofte van het verbond aan!

O, het is een heilzame belofte! Zij is het heilzaamst voor hen die de meeste onverzoende zonden hebben.

b. Nu, overweeg een ogenblik de tweede belofte van het nieuwe verbond: 'Ik zal Mijn wetten in hun verstand geven, en in hun harten zal Ik die inschrijven; en Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn.'

Dit is de tweede belofte van het nieuwe verbond: 'Ik zal Mijn wetten in hun verstand geven, en in hun harten zal Ik die inschrijven.' Onder het oude verbond schreef God Zijn wet op twee stenen tafelen; maar hier zegt Hij, dat Hij ze zal schrijven in uw hart. In het hart van ieder natuurlijk mens staat de wet van satan geschreven; en zolang u op een afstand van Christus blijft staan, kan deze wet niet uit uw hart worden gewist. Maar als een mens tot Christus komt, zegt God: 'Ik zal Mijn wetten in hun verstand geven, en in hun harten zal Ik die inschrijven.'

Let wel, pas als u vergeving ontvangen hebt, kan God Zijn wet in uw hart schrijven. De Heilige Geest kan evenmin in het hart van een onbekeerde komen, als dat God hem kan omhelzen.

Merk op Wie dit doen zal: *God zal het doen!*

Sommige mensen zeggen: 'Ik zal zo diep mogelijk de wet in mijn hart proberen te schrijven'; maar zie, God moet het doen! O, geliefden, kom en geef uw hart aan God: 'Mijn zoon, geef Mij uw hart.' Vaak hebt u uw hart aan de wereld gegeven, kom en geef het nu aan God. Pas als de wet in uw hart is geschreven, zegt God: 'Verlustigt u in de HEERE.'

c. Ik kom tot de derde belofte van het nieuwe verbond: 'En Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn.'

Zolang u buiten het verbond blijft, hebt u geen God. God zegt van velen die hier aanwezig zijn: 'Noem zijn naam Lo-Ammi' - niet Mijn volk. Velen van u hebben geen God! Begrijp me niet verkeerd; Eén is er Die uw God wil zijn! Zolang u buiten het nieuwe verbond blijft, hebt u geen Vader, geen Zaligmaker, geen Geest. Geen engel kan zeggen hoe vreselijk uw staat is. Er is geen zonde waar u niet in kan vallen. Bedenk, o geliefden, ook al zou Gabriël van de hemel nederdalen, dan zou hij nog niet de omvang van uw ellende kunnen beschrijven! Maar op het moment dat de wet in uw hart geschreven wordt, zal Hij alles voor u betekenen wat een God voor u behoort te betekenen. Hij zegt: 'Zij zullen Mijn volk zijn.' Hoe aangenaam is het als iemand die ons liefheeft, zijn arm om ons heenslaat. Als de satan zegt: 'Je gaat toch met mij mee?' zegt de ziel: 'Nee, ik ben Gods eigendom.' Als goddeloze kameraden zeggen: 'Ga toch met ons mee', zegt de ziel: 'Nee, ik ben Gods eigendom.'

O, geliefden, is het zo met u gesteld?

d. Zie vervolgens op de vierde en laatste belofte: 'En zij zullen niet leren een iegelijk zijn naaste, en een iegelijk zijn broeder, zeggende: Ken de Heere; want zij zullen Mij allen kennen, van de kleine onder hen tot de grote onder hen.' Zolang een ziel op een afstand van Christus blijft, kent zij God niet. Alleen als een ziel tot Christus komt, zegt God: 'Zij zullen Mij kennen.'

Natuurlijke mensen denken dat zij veel van God af weten als zij spreken over 'het opzien vanuit de natuur tot de God der natuur.' U weet iets van een God van uw eigen maaksel, maar de ware God kent u niet. Niemand kan Hem kennen behalve zij die tot Christus komen.

Let wel, het is een persoonlijke kennis, niet een kennis die men domweg uit het hoofd heeft geleerd. Er is een groot verschil tussen een verstandelijke kennis en een persoonlijke kennis.

Geliefden, kunt u zeggen dat u God ooit ontmoet hebt, dat u Hem ooit dichter bij u hebt gevoeld dan de schepselen? Het is één van de diepste en rijkste beloften van het nieuwe verbond: 'Zij zullen Mij allen kennen.' Onder het oude verbond was het alleen de hogepriester die Hem kende, maar hier is het een ieder die in het verbond begrepen is.

Leer hier verder uit dat de kleinste Hem zal kennen. Alleen de grote hogepriester kende Hem, maar het kind dat Jezus kent, zal Hem ook kennen. Velen denken dat het niet mogelijk is dat een klein kind Hem kent, maar 'zij zullen Mij allen kennen.' Amen.

(6) De Joodse tabernakel

Zo had dan wel ook het eerste verbond rechten van de godsdienst, en het wereldlijk heiligdom. Want de tabernakel was toebereid, namelijk de eerste, in welke was de kandelaar en de tafel en de toonbroden, welke genaamd wordt het heilige. Maar achter het tweede voorhangsel was de tabernakel, genaamd het heilige der heiligen. Hebbende een gouden wierookvat, en de ark des verbonds, alom met goud overdekt, in welke was de gouden kruik, waar het manna in was, en de staf van Aäron, die gebloeid had, en de tafelen des verbonds;

En boven over deze ark waren de cherubijnen der heerlijkheid, die het verzoendeksel beschaduwden; van welke dingen wij nu van stuk tot stuk niet zullen spreken. Hebreeën 9:1-5

Zoals u zich herinneren zult, heb ik tijdens de behandeling van de voorgaande hoofdstukken van deze Zendbrief geprobeerd om u aan te tonen, dat de Mozaïsche bedeling of het Mozaïsch verbond de schaduw was en dat Christus daarvan het wezen is. Zoals u weet, werd het Mozaïsch verbond aan de Sinaï gegeven. Het werd gegeven in het jaar waarin God Israël bij de hand nam en hen uit Egypte leidde.

De gehele bedoeling van het verbond wordt door Paulus met één woord verwoord in zijn Zendbrief aan de Galaten: 'De wet is onze tuchtmeester geweest tot Christus' (Gal. 3:24a). Het christelijk verbond of de christelijke bedeling was het verbond dat gemaakt werd op heuvelen der onsterfelijkheid tussen de Vader en de Zoon, en dat bekrachtigd en bevestigd werd toen Christus de geest gaf. Het werd niet met verschrikking gegeven, maar met liefde, want Zijn lippen waren 'als leliën, druppende van vloeiende mirre.'

Nu, het grote oogmerk van deze Zendbrief aan de Hebreeën was om aan te tonen, dat het Mozaïsch verbond een zinnebeeldig en schaduwachtig verbond was, en dat het Christelijk verbond het wezen is.

In de voorgelezen woorden vergelijkt Paulus de twee verbonden met betrekking tot twee zaken. In het eerste vers vergelijkt hij ze met de inzettingen en met het heilige. In het tweede, derde, vierde en vijfde vers spreekt hij alleen van de laatste van de twee, namelijk, het heilige. In de volgende verzen spreekt hij van de zaken die in het heilige werden verricht.

Er zijn drie zaken waarop ik uw aandacht wens te vestigen:

1. Op de naam die aan de tabernakel gegeven wordt: 'Het wereldlijk heiligdom.'
2. Op de heilige plaats, of 'het heilige.'
3. Op de allerheiligste plaats, of 'het heilige der heiligen.'

1. Let in de eerste plaats op de naam die aan het heiligdom gegeven wordt: 'Zo had dan wel ook het eerste verbond rechten van de godsdienst, en het wereldlijk heiligdom.' Het wordt een wereldlijk heiligdom genoemd, ook al was het de voornaamste heerlijkheid van het Mozaïsch verbond.

Om verschillende redenen was het hun voornaamste heerlijkheid:

a. Omdat God daarin woonde: 'En zij zullen Mij een heiligdom maken, dat Ik in het midden van hen wone' (Ex. 25:8). Het doel van het heiligdom dat zij gemaakt hadden, was juist, dat God onder hen zou wonen. Zie ook Numeri 23:21: 'Hij schouwt niet aan de ongerechtigheid in Jakob, ook ziet Hij niet aan de boosheid in Israël. De HEERE zijn God is met hem, en het geklank des Konings is bij hem.'

U zult zien, geliefden, dat juist de tabernakel hun voornaamste heerlijkheid was: 'En gij zult het verzoendeksel boven op de ark zetten, nadat gij in de ark de getuigenis, die Ik u geven zal, zult gelegd hebben. En aldaar zal Ik bij u komen en Ik zal met u spreken van boven het verzoendeksel af, van tussen de twee cherubs, die op de ark der getuigenis zijn zullen, alles wat Ik u gebieden zal aan de kinderen Israëls' (Ex. 25:21, 22). 'En daar zal Ik komen tot de kinderen Israëls, opdat zij geheiligd worden door Mijn heerlijkheid' (Ex. 29:43). Zo ziet u dus dat het de ontmoetingsplaats was tussen Israël en Israëls God.

b. Nog een reden waarom het wereldlijk heiligdom de voornaamste heerlijkheid van het Mozaïsch verbond was, was omdat dit de belangrijkste schaduw was van Christus' menswording. En zie, toch wordt het 'een wereldlijk heiligdom' genoemd. Waarom wordt het een *wereldlijk heiligdom* genoemd?

Ten eerste, omdat het een heiligdom was in de wereld. Het heiligdom werd eerst opgericht aan de Sinaï, en werd daarna van plaats tot plaats vervoerd. Alhoewel de staande berderen van sittimhout en het fijn getweerd linnen van hemelsblauw en purper en scharlaken ervoor zorgden dat het heiligdom er prachtig uitzag, toch kon men die heerlijkheid maar van een kleine afstand zien. Hoewel de poort iedere dag openstond, kon het maar een paar mensen tegelijk herbergen; het kon niet heel de wereld herbergen.

c. Een andere reden is, omdat het wereldlijk heiligdom *vergankelijk* was. Het was, zoals u weet, gemaakt van kostbare materialen. Het sittimhout, het hemelsblauw, purper en scharlaken waren zeer kostbaar, en toch waren het vergankelijke materialen. De wereld is een afvallende bloem, en zo ook de tabernakel. Spoedig rotten zijn staande berderen weg; spoedig verweerden zijn gordijnen van hemelsblauw, purper en scharlaken. Het goud dat de ark bedekte verloor zijn glans, ja zelfs de efod, de hoed en de klederen die Aäron droeg, verouderden, waaruit dus blijkt dat het toch slechts een wereldlijk heiligdom was.

Hoewel het de heerlijkheid van dat verbond was, hoewel het de ontmoetingsplaats met God was, toch was het slechts een wereldlijk heiligdom.

Nu, vergelijk dit met de tabernakel onder de christelijke bedeling. Zie vers 11: 'Maar Christus, de Hogepriester der toekomstige goederen, gekomen zijnde, is door de meerderen en volmaakteren tabernakel, niet met handen gemaakt, dat is, niet van dit maaksel.' U ziet dat er van de christelijke tabernakel staat, dat hij meerder en volmaakter is, en niet van dit maaksel - in het geheel niet van deze wereld.

Sommigen zeggen wellicht: 'Wat stelt deze tabernakel onder de christelijke bedeling voor?'

Nu, ik zeg dit liever niet met grote stelligheid, maar naar mijn mening stelt het niemand anders voor dan *de vlees geworden Zoon van God*. Ik geloof dat dit de tabernakel is die meerder en volmaakter, en niet van dit maaksel is.

Om dit te bewijzen, wijs ik u op Johannes 2:19: 'Jezus antwoordde en zei tot hen: Breekt deze tempel, en in drie dagen zal Ik dezelve oprichten.' Ik geloof dat onze Heere hier zegt dat de tempel de schaduw was, waarvan Zijn lichaam het wezen was. De tempel was wel van het maaksel van deze wereld; Zijn lichaam echter niet. Vergelijk dit met Johannes 1:14: 'En het Woord is vlees geworden, en heeft onder ons gewoond (en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als des Eniggeborenen van de Vader), vol van genade en waarheid.'

Onlangs heb ik u dit vers verklaard, en heb u aangetoond dat er eigenlijk staat: 'En het Woord is vlees geworden, en heeft onder ons gewoond als in een tent', wat op dezelfde zaak lijkt te duiden. Vergelijk Hebreeën 10:19 en 20: 'Dewijl wij dan, broeders, vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, op een

verse en levende weg, welke Hij ons ingewijd heeft door het voorhangsel, dat is door Zijn vlees.'

Nu, hier vernemen we uitdrukkelijk dat het voorhangsel, dat het heilige scheidde van het heilige der heiligen, juist het voorhangsel van Zijn vlees was, dat bij Zijn dood scheurde. 'Want in Hem woont al de volheid der Godheid lichamenlijk' (Kol. 2:9). Evenals God in de tempel van weleer tussen de cherubs woonde, zo woont in Christus al de volheid der Godheid lichamenlijk.

U ziet dus, terugkomend op de woorden van de tekst, *dat Christus ons Heiligdom is, een meerder en volmaakter Heiligdom, door de eeuwige Geest verordineerd, opdat wij in Hem zouden wonen*. Iedere gelovige, waar hij ook is, mag tot Christus komen, mag zijn hand op het altaar leggen. Alles aan de wereldse tabernakel was vergankelijk - zijn sittimhout, zijn staande berderen en zijn gordijnen verouderden; maar Christus blijft tot in der eeuwigheid - gisteren en heden Dezelfde, en tot in der eeuwigheid.

2. Ik haast me tot de tweede zaak, en wel, de beschrijving die hier gegeven wordt van het heilige, vers 2: 'Want de tabernakel was toebereid, namelijk de eerste, in welke was de kandelaar en de tafel en de toonbroden, welke genaamd wordt het heilige.' De heilige plaats waar hier over wordt gesproken, wordt op drie wijzen beschreven: ten eerste, met betrekking tot haar ligging, vervolgens met betrekking tot haar aanwezige voorwerpen, en tenslotte met betrekking tot haar naam.

Ten eerste, met betrekking tot haar ligging.

Zoals u weet was er een groot voorhof, en het eerste wat men zag als men dit hof binnenkwam, was het koperen altaar. Ging men een stukje verder het voorhof binnen, dan stond daar het koperen wasvat vol zuiver water, waar de priesters hun handen en voeten moesten wassen; en nog een stukje verder in het voorhof verrees met majesteit de tabernakel zelf, en als men dan het gordijn opzij schoof (dat wil zeggen, als men priester was, want het zou voor iedereen die geen priester was zijn dood betekenen als hij daar naar binnen zou gaan), dan kwam men in het eerste vertrek. Hier mochten alle priesters binnenkomen om iedere dag te dienen. Iedere dag kwamen zij om de lampen te bereiden, wierook te offeren en om de toonbroden in orde te schikken op de tafel van louter goud. Dit was het eerste vertrek of het heilige.

Ten tweede, let nu op wat er zich in dit eerste vertrek bevond. Daar was de kandelaar, de tafel en de toonbroden.

a. De kandelaar. Wij lezen erover in Exodus 25:31: 'Gij zult ook een kandelaar van louter goud maken. Van dicht werk zal deze kandelaar gemaakt worden, zijn schacht, en zijn rieten; zijn schaaltjes, zijn knopen en zijn bloemen zullen uit hem zijn.' Vers 36: 'Hun knopen en hun rieten zullen uit hem zijn; het zal altemaal een enig dicht werk van louter goud zijn.'

Nu, geliefden, ik geloof dat de kandelaar het verborgen lichaam van Christus aan ons voorstelt, dat wil zeggen, Christus en al Zijn leden, het Licht van een duistere wereld. Evenals er in Openbaring 1 staat, dat Christus in het midden van de zeven gouden kandelaren wandelt, zo vindt u hier ook één in het midden, waaraan alle andere verbonden zijn. Evenals u gehoord hebt dat de kandelaar helemaal uit dicht goud bestond, zo leren wij daaruit ook dat Christus en al Zijn leden één zijn - volkomen één; niet slechts verenigd op grond van uitwendige belijdenis, maar zij zijn werkelijk één. God beschouwt hen als één geheel. En evenals de lamp werd voorzien van olijfolie, en evenals die olie eerst in de middelste schacht werd gegoten en zich zo naar alle andere schachten verspreidde, zo ook

ontvangt Christus de Geest en stort Hem uit op alle anderen - op al Zijn leden. Dit is blijkbaar de betekenis van de kandelaar.

b. Let vervolgens op de tafel der toonbroden, die ook in het heilige stond. 'Gij zult ook een tafel maken van sittimhout; twee ellen zal haar lengte zijn, en een el haar breedte, en een el en een halve zal haar hoogte zijn' (Ex. 25:23). 'Gij zult ook maken haar schotels en haar rookschalen en haar platelen en haar kroezen (met welke zij bedekt zal worden); van louter goud zult gij ze maken. En gij zult op deze tafel altijd het toonbrood voor Mijn aangezicht leggen' (vers 29 en 30). Vergelijk dit met Leviticus 24:5-7: 'Gij zult ook meelbloem nemen en twaalf koeken daarvan bakken; van twee tienden zal één koek zijn. En gij zult ze in twee rijen leggen, zes in een rij, op de reine tafel, voor het aangezicht des HEEREN. En op elke rij zult gij zuivere wierook leggen; hetwelk het brood ten gedenkofter zal zijn; het is een vuuroffer den HEERE.' Nu, geliefden, u ziet dus dat de tafel niet alleen gouden rookschalen en schotels had, maar dat zij iedere dag gedekt werd met brood, twaalf broden in twee rijen. Ik weet het niet, maar ik geloof dat de bedoeling hiervan is om Christus aan ons voor te stellen, als het voedsel van Zijn volk in de woestijn. Ook waren er nog twaalf koeken, wat ons aantoonst dat er in Christus meer dan genoeg te vinden is.

Mijn geliefde vrienden, ik zie dat ik nu geen tijd meer heb om te spreken over het heilige der heiligen.

- Merk hieruit op, dat Christus het Wezen is van al de typen uit het Oude Testament. De kandelaar ziet op Christus als het Licht der wereld. De ark met de wet in haar binnenste, ziet op Christus met Gods wet in Zijn hart. De gouden kruik, waar het manna in was, ziet op Christus als het Brood dat wij moeten eten. De staf die gebloeid had, ziet op Christus als de grote Hogepriester. Zo is het met de gehele tabernakel, want die wees in zijn geheel op Christus. Zag men Christus daarin dus niet, dan zag men niets. En, geliefden, het is nu nog precies zo; Christus is nog steeds het wezen van alles - onze volkomen gerechtigheid, al onze kracht en al onze hoop. Komt u niet tot Hem, dan hebt u in het geheel geen godsdienst. Komt u niet tot Christus als uw brood, als uw verborgen manna, als uw leven - als u niet dagelijks zó komt en van Christus leeft, dan hebt u deel noch lot in dit woord. O, geliefden, wees toch voorzichtig, want ik ben ervan overtuigd dat velen van u alleen maar ideeën erover erop na houden. Onthoud het dat, als u zalig wilt worden, u geen idee over Christus moet hebben, maar Christus Zelf moet hebben!

- Leer hier verder uit welk een ernstige plicht het is om Goddelijke zaken te onderzoeken. Veronderstel dat een Jood in zijn onkunde over de betekenis van de tabernakel had gerust, zoals sommigen van u, hoe zou hij ooit zalig hebben kunnen worden?

En o, geliefden, dezelfde plicht rust op u! En daar moet u zich niet van af maken met een oppervlakkig lezen, maar u moet al uw aandacht eraan schenken! Waarvoor hebt u uw verstand anders gekregen dan voor dit doel? Wees ervan verzekerd dat de zaak diep genoeg is voor het grootste verstand! Ga dan en vraag of de Geest u geheel en al wil verlichten. Wees niet slechts vergenoegd met de spijs der kinderkens, maar met de spijs der sterke mannen, naar de mate de Heere dit schenken wil. Amen.

(7) De voorwerpen van de tabernakel. (1)

Zo had dan wel ook het eerste verbond rechten van de godsdienst, en het wereldlijk heiligdom. Want de tabernakel was toebereid, namelijk de eerste, in welke was de kandelaar en de tafel en de toonbroden, welke genaamd wordt het heilige. Maar achter het tweede voorhangsel was de tabernakel, genaamd het heilige der heiligen; Hebbende een gouden wierookvat, en de ark des verbonds, alom met goud overdekt, in welke was de gouden kruik, waar het manna in was, en de staf van Aäron, die gebloeid had, en de tafelen des verbonds. En boven over deze ark waren de cherubijnen der heerlijkheid, die het verzoendeksel beschaduwden; van welke dingen wij nu van stuk tot stuk niet zullen zeggen. Hebreeën 9:1-5

In mijn laatste lezing over dit hoofdstuk heb ik een begin gemaakt met het onderwerp: de Joodse tabernakel. Ik heb u aangetoond dat de tabernakel de bijzondere heerlijkheid van het Joodse volk was, en dat wel om twee redenen:

1. Omdat het de ontmoetingsplaats was met God. b. Omdat het de voornaamste schaduw was van Christus' menswording. Als de Arabier of de vreemdeling dus de wolkkolom bij dag en de vuurkolom bij nacht zag, wist hij dat dit een bijzonder volk was. Toen de goddeloze Bileam hen zag, zei hij: 'Want van de hoogte der steenrotsen zie ik hem en van de heuvelen aanschouw ik hem. De HEERE zijn God is met hem, en het geklank des Konings is bij hem. Hoe goed zijn uw tenten, o Jakob! uw woningen, o Israël!' (Num. 23:9a, 21a; 24:5). Dus moeten we de tabernakel beschouwen als de bijzondere heerlijkheid van het Mozaïsch verbond.

In de eerste plaats heb ik u erop gewezen dat de tabernakel hier 'een wereldlijk heiligdom' genoemd wordt, en dat om twee redenen: a. Omdat hij een plaats in de wereld had; hij stond op een klein plekje, alwaar men haar kon zien staan. b. Het was een wereldlijk heiligdom, omdat hij gemaakt was van aards materiaal. De dassevellen, de staande berderen van sittimhout en het fijn getweerd linnen - het was allemaal vergankelijk. Het was een wereldlijk heiligdom dat spoedig zou voorbijgaan. Nu, het tweede verbond heeft een hemels heiligdom, een gebouw van God, een huis niet met handen gemaakt. Ik heb u erop gewezen dat Christus de nieuwe Tabernakel is.

2. Het tweede waarop ik u gewezen heb, is, het heilige. Wij zagen dat er in het tweede vers een drieërlei beschrijving van wordt gegeven:

- a. Met betrekking tot zijn ligging.
- b. Met betrekking tot zijn voorwerpen.
- c. En tenslotte met betrekking tot zijn naam.

Ik zal thans niet stil blijven staan bij alles wat ik de vorige keer heb gezegd. Ik wil u aantonen wat de betekenis is van het heilige.

Ik wil u nu uitleggen wat de betekenis van het heilige lijkt te zijn, en van alles wat er in te vinden is.

Ik geloof dat Christus' verborgen lichaam erdoor wordt voorgesteld, dat wil zeggen, Christus en al Zijn leden.

Om dit vollediger uit te leggen, zo moet u erop letten dat men iedere dag een gouden lamp aanstak.

Nu kan er geen twijfel over bestaan dat deze lamp Christus en Zijn leden wil voorstellen. En geliefden, nu moet u eens letten op één opmerkelijk aspect met betrekking tot deze kandelaar - het licht werd omringd door berderen en gordijnen. Nu, het lijkt mij dat

hierdoor de staat van de Kerk in de woestijn wordt afgebeeld; voordat Christus kwam was zij verborgen onder berderen en achter gordijnen. Weliswaar verspreidde hier en daar een enkele lamp wat licht over de wereld, zodat de koningin van Scheba ernaar kwam informeren, en zodat de kamerling helemaal uit Ethiopië kwam om te aanbidden. Maar hoe dat ook zij, het was niet de bedoeling dat dit licht over de gehele wereld zou schijnen. Het was een Kerk die het Evangelie bezat, maar die pas het licht van het Evangelie over de wereld verspreidde toen Christus kwam; toen werden de berderen en de gordijnen weggenomen en de lamp verspreidde haar licht over de wereld. Het lijkt mij dat de kandelaar in de tabernakel de staat van de Kerk beschrijft tot de komst van Christus; maar nu Hij gekomen is, is het licht niet langer verborgen onder berderen en achter gordijnen, maar verspreidt het zich over de wereld.

Verder bevond zich in het heilige het gouden reukaltaar.

Het gouden reukaltaar stond buiten het voorhangsel, en het werd gebruikt om er iedere morgen en avond reukwerk op aan te steken. Nu, het lijdt geen twijfel of ook hierdoor wordt Christus, de grote Voorbidder, én Zijn volk, de voorbidders van de wereld, voorgesteld. Nu, ik kan het niet anders zien dan dat hierdoor de staat van de Kerk wordt beschreven vóór Christus' sterven, en dat zij niet die dierbare, innige en vertrouwelijke gemeenschap had die wij heden genieten. De Geest beduidde met het reukwerk buiten het voorhangsel, dat de weg des heiligdoms nog niet openbaar gemaakt was (Hebr. 9:8). Wij weten dat de oudtestamentische Kerk een Kerk was van het gebed. David zocht Gods aangezicht zeven keer per dag. Sálomo bad. Daniël was een man van het gebed. De psalmen tonen duidelijk aan dat het een biddende Kerk was; maar de voorbede geschiedde buiten het voorhangsel. Er was niet die Geest der aanneming, door Welke wij roepen: Abba, Vader!

Dan was er, ten derde, ook nog de met louter goud overtrokken tafel met daarop de twaalf toonbroden. Er mag geen twijfel over bestaan dat dit Christus voorstelt, Die het voedsel is voor Zijn volk. U ziet dat er voor elk van de twaalf stammen één brood was, maar geen voor de heidenen. En dit is wat Christus bedoelt als Hij zegt: 'Gij zult niet heengaan op de weg der heidenen en gij zult niet ingaan in enige stad der Samaritanen; maar gaat veel meer heen tot de verloren schapen van het huis Israëls' (Matth. 10:5b, 6). De twaalf broden waren het brood der kinderkens; en het lijkt te kennen te geven dat, zolang het voorhangsel nog niet was gescheurd, de twaalf broden alleen voor de twaalf stammen waren, totdat Jezus stierf en zei: 'Gaat heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie allen creaturen' (Mark. 16:15). Misschien herinnert u zich nog wat Hij tegen de Joden zei: 'Ik ben het Brood des levens' (Joh. 6:35).

Uit dit alles, geliefde vrienden, zou ik u graag tot het inzicht willen brengen hoe groot en zeldzaam het voorrecht is waaronder u leeft.

Ten tijde van de tabernakel was de weg des heiligdoms nog niet openbaar gemaakt; maar vanaf het ogenblik dat Christus gestorven is, zijn de berderen en de gordijnen verwijderd en is de weg des heiligdoms openbaar gemaakt. Het aantal broden, wat er toen slechts twaalf waren, is nu vermenigvuldigd. Er is genoeg voor de verloren zonen uit de heidenen. Geliefden, hoe zult u ontvlieden, als u op zo grote zaligheid geen acht neemt? Ik weet niet of u mij gevolgd hebt in hetgeen ik gezegd heb, maar het mag u niet ontgaan zijn dat er nu een ruimte te vinden is die er voorheen niet was. Uw oordeel zal dan ook des te groter zijn als u hier onverzoend, ongerechtvaardigd en ongered weggaat, wat desondanks met de meesten van u het geval is.

Thans, geliefde vrienden, ben ik genaderd tot het heilige der heiligen.

'Maar achter het tweede voorhangsel was de tabernakel, genaamd het heilige der heiligen; hebbende een gouden wierookvat, en de ark des verbonds, alom met goud overdekt, in welke was de gouden kruik, waar het manna in was, en de staf van Aäron, die gebloeid had, en de tafelen des verbonds; en boven over deze ark waren de cherubijnen der heerlijkheid, die het verzoendeksel beschaduwden; van welke dingen wij nu van stuk tot stuk niet zullen zeggen' (Hebr. 9:3-5).

U ziet dus, geliefden, dat het tweede vertrek op drieërlei wijze beschreven wordt.

1. Met betrekking tot zijn plaats: 'Achter het tweede voorhangsel.'
2. Met betrekking tot zijn naam: 'Het heilige der heiligen.'
3. Met betrekking tot de voorwerpen die daar aanwezig waren: 'Hebbende een gouden wierookvat', enzovoort.

1. Allereerst wordt het tweede vertrek beschreven met betrekking tot zijn plaats en naam. Er staat dat het zich 'achter het voorhangsel' bevond. Zie Exodus 26:31-33: 'Daarna zult gij een voorhang maken van hemelsblauw en purper en scharlaken en fijn getweernd linnen; van het aller-kunstelijkste werk zal men ze maken met cherubs. En gij zult hem hangen aan vier pilaren van sittimhout, met goud overtogen; hun haken zullen van goud zijn, staande op vier zilveren voeten. En gij zult de voorhang onder de haakjes hangen, en gij zult de ark der getuigenis aldaar binnen de voorhang brengen; en deze voorhang zal ulieden een scheiding maken tussen het heilige en tussen het heilige der heiligen.'

Dit is het zelfde voorhangsel dat genoemd wordt in Matthéüs 27:50 en 51: 'En Jezus, wederom met een grote stem roepende, gaf de geest. En zie, het voorhangsel des tempels scheurde in tweeën, van boven tot beneden; en de aarde beefde, en de steenrotsen scheurden.' Dit is precies hetzelfde voorhangsel als waar hier over gesproken wordt met de naam 'het tweede voorhangsel.' Dit tweede voorhangsel maakte scheiding tussen het eerste en tweede of binnenste vertrek. Het was vierkant; zijn berderen waren van sittimhout, met goud overtogen; en evenals het heilige geen licht van buiten ontving, zo ontving dit vertrek ook geen licht van buiten. Nu, dit binnenste vertrek heet 'het heilige der heiligen.'

Dit is de tweede of binnenste plaats van het vertrek waarover wij nu zullen spreken. Nu, laat ons eens binnentreden, en zien welke voorwerpen daar te zien zijn.

a. Het eerste dat genoemd wordt, is een gouden wierookvat. Nu, wij weten heel goed dat dit niet het gouden altaar is. Het gouden wierookvat kan daarom niets minder zijn dan dat de hogepriester droeg op de grote verzoendag. 'Hij zal ook een wierookvat vol vurige kolen nemen van het altaar van voor het aangezicht des HEEREN en zijn handen vol reukwerk van welriekende specerijen, klein-gestoten; en hij zal het binnen de voorhang dragen. En hij zal dat reukwerk op het vuur leggen voor het aangezicht des HEEREN, opdat de nevel des reukwerks het verzoendeksel hetwelk is op de getuigenis, bedekke, en dat hij niet sterfe' (Lev. 16:12, 13).

U ziet dus dat dit het eerste was wat de hogepriester op de grote verzoendag deed: hij nam het gouden wierookvat, vulde het met vurige kolen van het altaar, en trad vervolgens met handen vol reukwerk van welriekende specerijen, fijngestoten, het tweede voorhangsel binnen, en terwijl hij binnentrad legde hij dat fijngestoten reukwerk op de kolen, en was hij dus gehuld in de welriekende specerijen. Het is waarschijnlijk dat hij dit op de grond voor het altaar heeft neergelegd, want wij lezen dat hij het altaar zevenmaal met bloed besprengde.

Nu, het is zeer duidelijk dat het gouden wierookvat Christus voorstelt, Die voor het gouden altaar staat en onze en Zijn gebeden opoffert. Dat leest u in Openbaring 8:3: 'En er kwam

een andere engel, en stond aan het altaar, hebbende een gouden wierookvat; en hem werd veel reukwerk gegeven, opdat hij het met de gebeden aller heiligen zou leggen op het gouden altaar, dat voor de troon is.' Er kan geen twijfel over bestaan dat de engel hier Christus voorstelt, en dat het reukwerk Zijn welriekende voorbede voorstelt. Uit dit alles moesten de kinderen Israëls twee lessen leren: Zij moesten leren dat hun gebeden zondig waren, maar ook dat zij een hogepriester hadden om hun gebeden op te offeren. Het bevat echter ook een les voor u, namelijk, dat u een gouden wierookvat hebt en een Hogepriester om het te bedienen.

b. Het tweede voorwerp is, de ark des verbonds. U vindt er een beschrijving van in Exodus 25:10, 11 en 16: 'Zo zullen zij een ark van sittimhout maken: twee ellen en een halve zal haar lengte zijn, en anderhalve el haar breedte en anderhalve el haar hoogte. En gij zult ze met louter goud overtrekken, van binnen en van buiten zult gij ze overtrekken; en gij zult op dezelve een gouden krans maken rondom heen. Daarna zult gij in de ark leggen de getuigenis, die Ik u geven zal.'

Nu, geliefden, deze ark in het heilige der heiligen was alleen maar een met goud overtrokken kist, en bevatte alleen de stenen tafelen, en toch was zij het belangrijkste voorwerp in de tabernakel. Zoals u zich herinneren zult, beefde Eli voor de ark Gods toen zij door de Filistijnen werd meegenomen, en Pinehas' huisvrouw zei: 'De eer is weggevoerd uit Israël, want de ark Gods is weggevoerd.' Dus het was het voornaamste voorwerp in de tabernakel, omdat het Christus voorstelde als onze wet-ervullende gerechtigheid. Ik geloof dat de bedoeling ervan was om ons Christus voor te stellen als onze Gerechtigheid: 'De HEERE onze Gerechtigheid.' En hieruit blijkt dat dit het voornaamste is in een christelijke kerk - het is de gerechtigheid van Christus die verkondigd moet worden!

c. Het derde voorwerp binnen het voorhangsel, was de gouden kruik waar het manna in was. Ik kan hierop nu niet meer ingaan, maar laat ik herhalen wat ik al gezegd heb: als degenen die het Evangelie versmaad hebben in de dagen van Mozes, zonder genade zijn gestorven, 'hoeveel te zwaarder straf, meent gij, zal hij waardig geacht worden, die de Zone Gods vertreden heeft, en het bloed des testaments onrein geacht heeft, waardoor hij geheiligd was, en de Geest der genade smaadheid heeft aangedaan?' (Hebr. 10:29). De Joden werden op dezelfde wijze in het Evangelie onderwezen als wij kinderen onderwijzen, met behulp van afbeeldingen; wij worden echter in het Evangelie onderwezen op dezelfde wijze als wij volwassenen onderwijzen, met behulp van boeken. En als zij zonder genade gestorven zijn, hoeveel te zwaarder straf zult gij waardig geacht worden? Niets overtuigt mij er méér van dat de onbekeerden zullen omkomen, dan dit. Als u naar het graf gaat zonder Christus als uw Gerechtigheid te hebben - als u naar het graf gaat zonder gebruikmaking van het gouden wierookvat, dan zult u veroordeeld worden! Als wij tegen een ongelovige Jood zouden zeggen: 'Hoe zult gij ontvlieden?' - is er dan niet net zoveel reden om hetzelfde tegen u te zeggen? Amen.

(8) De voorwerpen van de tabernakel (2)

Zo had dan wel ook het eerste verbond rechten van de godsdienst, en het wereldlijk heiligdom. Want de tabernakel was toebereid, namelijk de eerste, in welken was de kandelaar en de tafel en de toonbroden, welke genaamd wordt het heilige. Maar achter het tweede voorhangsel was de tabernakel, genaamd het heilige der heiligen. Hebbende een gouden wierookvat, en de ark des verbonds, alom met goud overdekt, in welke was de gouden kruik, waar het manna in was, en de staf van Aïron, die gebloeid had, en de tafelen des verbonds. En boven over deze ark waren de cherubijnen der heerlijkheid, die het verzoendeksel beschaduwden; van welke dingen wij nu van stuk tot stuk niet zullen zeggen. Hebreeën 9:1-5

In mijn vorige Bijbellezing heb ik een begin gemaakt met de beschouwing van het heilige der heiligen. Wij hebben gezien dat er in dit Bijbelgedeelte een drieërlei beschrijving van wordt gegeven:

1. Met betrekking tot zijn plaats.
2. Met betrekking tot zijn naam.
3. Met betrekking tot zijn voorwerpen.

1. Allereerst hebben wij gezien dat er een beschrijving van wordt gegeven met betrekking tot zijn plaats, vers 3: 'Maar achter het tweede voorhangsel was de tabernakel, genaamd het heilige der heiligen.' Het eerste voorhangsel was de deur van de tabernakel; het was slechts een gordijn dat aan vijf pilaren hing. Maar er was een tweede voorhangsel dat aan vier pilaren hing, en een scheiding maakte tussen het heilige en het heilige der heiligen. Dit gordijn was gemaakt van hemelsblauw en purper en scharlaken en fijn getweerd linnen; en het moest de priesters ervan weerhouden om in het heilige der heiligen te kijken. Het heilige der heiligen was het binnenste vertrek, zodat er geen licht van binnen was, noch enig licht van buiten er naar binnen viel.

2. Ten tweede, met betrekking tot zijn naam: 'De tabernakel, genaamd het heilige der heiligen.' Ik geloof dat het zo genoemd werd om twee redenen: a. Omdat daar de heldere schaduwen van de Heere Jezus aanwezig waren. b. Een andere reden lijkt te zijn dat daar de heldere wolk van Gods tegenwoordigheid aanwezig was. Daarom werd het 'het heilige der heiligen' genoemd; en het verdient te worden opgemerkt dat dezelfde naam aan Christus gegeven wordt in Daniël 9:24: 'Zeventig weken zijn bestemd over uw volk en over uw heilige stad, om de overtreding te sluiten, en om de zonden te verzegelen, en om de ongerechtigheid te verzoenen, en om een eeuwige gerechtigheid aan te brengen, en om het gezicht en de profeet te verzegelen, en om de heiligheid der heiligheden te zalven.' Er kan geen twijfel over bestaan dat dit Christus is, zodat Hij dus met dezelfde naam genoemd wordt.

3. Nu ga ik echter over tot de bespreking van zijn voorwerpen.

Het eerste voorwerp dat hier beschreven wordt, en dat een plaats had in het heilige der heiligen, is:

a. Het gouden wierookvat, vers 4: 'Hebbende een gouden wierookvat.' Wij hebben gezien dat hiermee niet het gouden wierookaltaar bedoeld werd. Het gouden wierookaltaar werd door de hogepriester gebruikt als hij in het heilige der heiligen ging op de grote verzoendag. Het eerste wat hij deed, was het vullen van het gouden wierookvat met kolen

van het koperen altaar, waarna hij zijn handen vulde met fijngestoten reukwerk. Daarna ging hij het heilige binnen, schoof het gordijn weg en trad het heilige der heiligen binnen. Terwijl hij naar binnen ging legde hij het welriekende fijngestoten reukwerk op het vuur, zodat het gehele vertrek vervuld werd met de nevel van het reukwerk. Nu, er kan geen twijfel over bestaan dat de bedoeling hiervan was om de Joden te leren, maar ook om u te leren, dat Christus onze Voorbidder is. Hierover wordt in 1 Johannes 2:1 gesproken: 'Wij hebben een Voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de Rechtvaardige.' Hierover wordt ook gesproken in Romeinen 8:34: 'Christus is het, Die gestorven is; ja, wat meer is, Die ook opgewekt is, Die ook ter rechterhand Gods is, Die ook voor ons bidt.'

De bedoeling hiervan was om ons te leren, geliefden, dat alle gebeden, zullen zij verhoord worden, aan Christus moeten worden opgedragen. Het is precies hetzelfde als wat Johannes in de Openbaring zag, toen er een engel aan het altaar stond, die een gouden wierookvat had. We lezen dan zo: 'En hem werd veel reukwerk gegeven, opdat hij het met de gebeden aller heiligen zou leggen op het gouden altaar, dat voor de troon is' (Openb. 8:3).

Geliefden, let op, want dit is een zeer gezegende les! De gebeden van de uitnemendste gelovigen zijn zó zondig, dat zij niet tot God zouden kunnen opklimmen als zij niet werden opgeofferd met het vele fijngestoten reukwerk. Er is geen andere weg om op een juiste wijze te bidden.

U kunt hieruit leren welk een gruwel het gebed des goddelozen in Gods ogen is. De reden ervan is deze: u legt uw gebed niet in het gouden wierookvat! Dit is de reden waarom er zoveel onbeantwoorde gebeden zijn. Geliefden, leg uw gebeden in het wierookvat van Christus. Het is een ernstige waarheid, dat, hoewel het wierookvat van Christus zo groot is, er desondanks maar weinig mensen zijn die hun gebeden erin leggen.

b. Maar nu kom ik tot het tweede voorwerp, namelijk, de ark. 'Hebbende een gouden wierookvat, en de ark des verbonds', of, zoals zij ook soms wordt genoemd: 'De ark der getuigenis.' Het was niets meer dan een met goud overtrokken kist van sittimhout. Men gebruikte deze kist om er de stenen tafelen in te bewaren.

Nu, geliefden, wij lezen nergens in de Bijbel wat de ark voorstelt; maar zoals u weet, was zij het voornaamste voorwerp in de tabernakel, want u leest in Exodus dat dit het eerste was wat Mozes moest maken. En wellicht herinnert u zich nog dat, toen Israël met de Filistijnen vocht, zij de ark van God lieten halen; en toen zij in het leger kwam, zo juichte gans Israël met een groot gejuich, alzo dat de aarde dreunde. Toen de Filistijnen de stem des juichens hoorden, zo zeiden zij: 'Wat is de stem van dit grote juichen?' En toen zij vernamen dat de ark des HEFREN in het leger gekomen was, zo beefden zij en zeiden: 'Wee ons, God is in het leger gekomen!' En zoals u weet, was het de ark waarvoor Eli beefde. Dus de ark van God was de heerlijkheid van de tabernakel, en de heerlijkheid van Israël. Zo stierf Uzza omdat hij de ark had aangeraakt. Zo werd de tempel die Sálomo bouwde niet eerder ingewijd, dan toen de ark erin was gebracht.

Nu, geliefden, alhoewel wij niet weten wat de betekenis van de ark was, geloof ik dat er geen twijfel over mag bestaan dat haar bedoeling was om Christus voor te stellen met de wet in Zijn hart - onze wetvervullende gerechtigheid. Alhoewel ik geloof dat dit haar betekenis is, wil ik dit niet met grote stelligheid beweren, aangezien daar geen waarborg voor is in Gods Woord. Wat zegt Jeremia? 'Zie, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat Ik den David een rechtvaardige SPRUrTE zal verwekken' en 'dit zal Zijn Naam zijn, waarmede men Hem zal noemen: De HEERE ONZE GERECHTIGHEID' (Jer. 23:5a, 6b). Wat zegt Hij tot Johannes? 'Aldus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen' (Matth. 3:15). En Paulus spreekt over een gerechtigheid zonder de werken.

Nu, deze Bijbelgedeelten tonen dat Christus onze gerechtigheid is; en aangezien de tabernakel het voornaamste voorwerp in de tabernakel was, zo is Christus het voornaamste Voorwerp in het Evangelie. Evenals de ark de heerlijkheid van Israël was, zo is Christus ook de heerlijkheid van Zijn volk Israël. Evenals de ark het voornaamste voorwerp was in de tabernakel, zo geloof ik ook dat Christus het voornaamste Voorwerp is in het hart van een gelovige. Ziet u op Christus evenals de Israëlieten op de ark? Hebt u Christus aangenomen? Zoals u weet werd het huis van Obed-Edom gezegend omdat zij de ark hadden, en werden de lieden van Beth-Sémes gedood omdat zij in de ark gekeken hadden (1 Sam. 6:19).

c. Wij gaan nu naar een ander voorwerp in het heilige der heiligen: de gouden kruik waar het manna in was.

U weet, geliefden, dat toen God Israël door de woestijn leidde, Hij hen voedde met brood uit de hemel. Er staat: 'Hij gaf hun hemels koren. Een iegelijk at het brood der machtigen' (Ps. 78:24b, 25a). Het viel iedere dag, behalve op de sabbat; zij verzamelden op de vorige dag genoeg, zodat zij op de sabbat geen gebrek leden. Nu, tegelijkertijd gaf God aan Mozes de opdracht om een gomer daarvan te nemen, en het bij de ark van God te bewaren: 'Voorts zei Mozes: Dit is het woord, hetwelk de HEERE bevolen heeft: Vul een gomer daarvan tot bewaring voor uw geslachten, opdat zij zien het brood dat Ik ulieden heb te eten gegeven in deze woestijn, toen Ik u uit Egypteland uitleidde. Ook zei Mozes tot Aäron: Neem een kruik en doe een gomer vol Man daarin; en zet die voor het aangezicht des HEEREN tot bewaring voor uw geslachten' (Ex. 16:32, 33).

Mozes vertelt ons niet wat voor soort kruik het was; maar Paulus, sprekende door de Heilige Geest, zegt dat het een gouden kruik was. En dus, geliefden, weten wij dat de kruik en het manna bedoeld waren als een type van Christus. Hij zegt: 'Mijn Vader geeft u het ware Brood uit de hemel.' Ik ben het Brood des levens.' Dan is het ook niet moeilijk meer om achter de betekenis te komen van de gouden kruik, waar het manna in was. De bedoeling ervan was om Christus voor te stellen binnen het voorhangsel - het voedsel der gelovigen. Evenals het manna het voedsel was voor de kinderen Israëls, zo is Christus niet slechts nu al het voedsel voor de gelovigen, maar zal Hij ook het voedsel voor hen zijn in de hemel. Dit blijkt uit hetgeen er tegen de gemeente van Pérgamus gezegd wordt: 'Die overwint, Ik zal hem geven te eten van het Manna Dat verborgen is.' Dus het manna binnen het voorhangsel was bedoeld om Israël te leren, maar ook om u te leren, dat het voedsel waarvan u nu leeft, hetzelfde voedsel is dat u in de hemel zult krijgen.

O geliefden, diegenen van u die Christus nu tot hun spijze hebben, zullen Hem tot in eeuwigheid tot hun spijze hebben. 'Een iegelijk at het brood der machtigen.' Diegenen van u die Hem nu al tot hun spijze hebben - die Zijn Geest, Zijn Woord en Zijn beloften tot hun spijze hebben, kunnen vertellen wat de hemel is, want u leeft van het voedsel dat binnen het voorhangsel is. Geliefden, als thans uw begeerte niet naar dat voedsel uitgaat, dan zult u nooit in het binnenste van het voorhangsel ingaan!

d. Ik kom nu tot het vierde voorwerp binnen het voorhangsel, en wel, de staf die gebloeid had:• 'En de staf van Aäron, die gebloeid had.' Het is wetenswaardig om de geschiedenis van de staf van Aäron na te gaan. Oorspronkelijk was het een herdersstaf, die Mozes had afgehouden om de kudde van Jethro, zijn schoonvader, te helpen weiden. Toen God aan hem verscheen, zei Hij: 'Wat is er in uw hand? En hij zei: Een staf. En Hij zei: Werp hem ter aarde. En hij wierp hem ter aarde. Toen werd hij tot een slang.' (Ex. 4:2, 3). Later werd het de staf die wonderen verrichtte in het land van Egypte. Daarmee sloeg hij de zee; met deze staf sloeg hij de rotssteen te Rafidim, en er kwam water uit (Ex. 17). Het was dezelfde

staf waarmee hij te Kades tweemaal op de steenrots sloeg. Het was dezelfde staf die bloeide en amandelen droeg. U kunt erover lezen in Numeri 17:6-9.

Nu, dit was de geschiedenis van de staf van Aäron. Nergens in de Bijbel lezen we iets over de betekenis van deze staf, maar ik geloof dat het een zinnebeeld is van Christus.

Ten eerste, evenals het slechts een amandelstaf was die in de woestijn bloeide, zo was Christus ook een wortel uit een dorre aarde, geen gedaante noch heerlijkheid hebbende.

Ten tweede, de staf werd een wonderstaf in het land van Egypte; zo wordt Christus, als de wortel uit een dorre aarde, ook het wonder van mensen en engelen vanwege de wonderen en werken die Hij verrichtte.

Ten derde, het was deze staf waarmee Mozes de steenrots in de woestijn sloeg, met als gevolg dat er water uitkwam. Zo slaat Christus, de Staf, Zichzelf opdat zondaren het levende water zou toestromen.

Tenslotte, de staf bloeide en droeg amandelen; zo wordt Christus, nadat Hij naar Gods rechterhand is gegaan, de bloeiende Staf. De hele geschiedenis van de staf is precies de geschiedenis van Christus.

e. Ik kom nu tot het verzoendeksel: 'En boven over deze ark waren de cherubijnen der heerlijkheid, die het verzoendeksel beschaduwden' (vers 5). Het verzoendeksel was een deksel van louter goud dat de ark der getuigenis bedekte. Het was van precies dezelfde afmeting als de ark, zodat het een deksel vormde voor de ark der getuigenis. We lezen dat het van louter goud was, en dat het uit één geheel gemaakt moest worden.

Geliefden, met betrekking tot het verzoen-deksel lijdt het geen twijfel dat hierdoor Christus, onze Verzoening, wordt voorgesteld. Dit blijkt uit drie dingen:

Ten eerste, Christus wordt met precies dezelfde naam in het Nieuwe Testament genoemd: 'En worden om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing die in Christus Jezus is; Welken God voorgesteld heeft tot een Verzoening door het geloof in Zijn bloed' (Rom. 3:24, 25a). Het woord dat hier vertaald is met 'een Verzoening', is hetzelfde woord dat in het Hebreeuws vertaald wordt met 'een verzoen-deksel'. In 1 Johannes 2:2 staat: 'En Hij is een Verzoening voor onze zonden; en niet alleen voor de onze, maar ook voor de zonden der gehele wereld.' Het kan ook zo vertaald worden: 'Hij is het Verzoendeksel voor onze zonden.'

Ten tweede, een andere zaak waaruit blijkt dat het verzoen-deksel was bedoeld om Christus voor te stellen als onze Verzoening, is, dat het verzoendeksel altijd met bloed bedekt was. We lezen in Leviticus 16 dat als de hogepriester in het heilige der heiligen ging, hij het bloed van de var op het verzoendeksel sprenge: 'En hij zal van het bloed van de var nemen en zal met zijn vinger op het verzoendeksel oostwaarts sprengen; en vóór het verzoendeksel zal hij zevenmaal met zijn vinger van dat bloed sprengen' (Lev. 16:14). Nu, geliefden, we lezen nergens dat het bloed ooit werd afgeveegd. We lezen dat de hogepriester zevenmaal het verzoendeksel moest besprengen, dat wil zeggen, volledig; we lezen echter niet dat hij het afveegde, zodat het louter goud altijd bedekt zou zijn met bloed, en zijn heldere glans voortdurend er door verdonkerd werd.

O, geliefden, hoe wonderlijk wordt Christus, onze Verzoening, hierdoor voorgesteld! En zelfs nu Hij in de hemel is, is Hij als een lam dat geslacht is en draagt Hij de tekenen van de nagelen en van de speer. Ik denk, geliefden, dat hieruit duidelijk blijkt dat Christus onze Verzoening is.

Ten derde, er is nog iets waaruit blijkt dat het verzoendeksel een type is van Christus als onze Verzoening, namelijk, dat het de ontmoetingsplaats was met God. 'En gij zult het verzoendeksel boven op de ark zetten, nadat gij in de ark de getuigenis, die Ik u geven zal, zult gelegd hebben. En aldaar zal Ik bij u komen en Ik zal met u spreken van

boven het verzoendeksel af, van tussen de twee cherubs, die op de ark der getuigenis zijn zullen, alles wat Ik u gebieden zal aan de kinderen Israëls' (Ex. 25:21, 22).

Merk op, geliefden, dat het verzoendeksel de ontmoetingsplaats was tussen een zondaar en God. Christus, en niemand anders dan Christus is nu de ontmoetingsplaats tussen een zondaar en God. Er is geen andere plaats in hemel of op aarde waar God kan zeggen: 'Ik zal bij u komen en Ik zal met u spreken.' Och, geliefden, hebt u God al ontmoet bij het verzoendeksel? Dit is hetgeen waarover gesproken wordt in Hebreeën 4:16: 'Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen, en genade vinden om geholpen te worden ter bekwamer tijd.' Kunt u zeggen dat u tot het verzoendeksel gekomen bent? God nodigt u om te komen, ja, Hij is gewillig om u te ontmoeten. U zult Hem nooit in vrede ontmoeten, als u Hem niet daar ontmoet.

f. Ik kom nu tot het allerlaatste voorwerp: 'En boven over deze ark waren de cherubijnen der heerlijkheid, die het verzoendeksel beschaduwden; van welke dingen wij nu van stuk tot stuk niet zullen zeggen.' In Genesis lezen wij voor het eerst over cherubs. Toen God de mens uitdreef, stelde Hij cherubs tegen het oosten des hofs van Eden, en een vlammegelemer eens zwaards, dat zich omkeerde, om te bewaren de weg van de boom des levens. De volgende keer dat wij van cherubs lezen, is toen God aan Mozes de opdracht gaf om ze te maken. Zij moesten worden gemaakt uit het verzoendeksel, van dicht goud; zij moesten op het verzoendeksel staan met hun aangezichten naar het verzoendeksel (Ex. 25:19, 20). Verder staat er dat God tussen de cherubs wonen zou. We lezen ook bij de profeet Jesaja over cherubs in hoofdstuk 6, en bij de profeet Ezechiël in hoofdstuk 10.

Nu, geliefden, wij lezen nergens in het Woord van God wat de betekenis van de cherubijnen is, maar ik geloof dat zij een zinnebeeld zijn van de verlore Kerk van God. Dit zal u duidelijk worden uit veel zaken.

Ten eerste, zij vormden één geheel met het verzoendeksel, en stonden op het verzoendeksel. Zij konden in het geheel niet staan als zij niet op het verzoendeksel werden neergezet, en het bloed werd net zo goed op de cherubijnen als op het verzoendeksel gesprengd. Precies zo is het met de Kerk en met de gelovigen in het bijzonder: zij vormen één geheel, zij hebben dezelfde natuur. Vervolgens staan zij op Christus als hun verzoendeksel - het is Zijn bloed dat op hen gesprengd wordt.

Ten tweede, de cherubijnen hadden hun aangezicht gericht naar het verzoendeksel. Dit is de voortdurende bezigheid van de verlost. Tenslotte, de Heere woont tussen de cherubs: 'O Gij, Die tussen de cherubs zit, verschijn blinkende.' Dit is echter een gedeelte van de verlore Kerk waarover gesproken wordt: 'Of weet gij niet, dat ulieder lichaam een tempel is des Heiligen Geestes?' Dus God wordt genoemd: 'Hij Die tussen de cherubs woont.' En in Openbaringzingen de cherubs mee met het gezang: 'Gij, Heere, zijt waardig te ontvangen de heerlijkheid en de eer en de kracht; want Gij hebt alle dingen geschapen, en door Uw wil zijn zij, en zijn zij geschapen.'

Nu, hieruit blijkt zonder enige twijfel dat dit een zinnebeeld is van de verlore Kerk van God. Och, geliefden, welk een ernstige les leert ons dit! Leer hieruit dat u nimmer voor het aangezicht van God zult staan, tenzij u op het verzoendeksel staat. U zult nooit in de hemel komen, tenzij u op het verzoendeksel staat.

Och, geliefden, u zult nimmer God zien en leven, tenzij u evenals de cherubijnen op het verzoendeksel staat. De Heere zegene Zijn Woord. Amen.

(9) De tabernakeldienst

Deze dingen nu aldus toebereid zijnde, zo gingen wel de priesters in de eerste tabernakel te allen tijde, om de godsdiensten te volbrengen. Maar in de tweede tabernakel ging alleen de hogepriester eenmaal des jaars, niet zonder bloed, hetwelk hij offerde voor zichzelf en voor des volks misdaden. Waarmede de Heilige Geest dit beduidde, dat de weg des heilighdoms nog niet openbaar gemaakt was, zolang de eerste tabernakel nog stand had. Hebreeën 9:6-8

Geliefden, wij hebben in de eerste verzen van dit hoofdstuk gezien, dat het Mozaïsch verbond twee zaken bevatte:

- a. Het had een wereldlijk heilighdom.
- b. Het had instellingen van Goddelijke dienst. Wij hebben de eerste zaak in het kort behandeld. Wij hebben gezien dat het wereldlijk heilighdom twee vertrekken had, het heilige en het heilige der heiligen; en wij hebben stilgestaan bij de voorwerpen van deze vertrekken.

Thans willen wij stilstaan **bij de instellingen van de tabernakel - wat er in deze vertrekken plaatsvond: wat er in het heilige, en wat er in het heilige der heiligen gedaan werd.**

1. Wat er in het heilige gedaan werd. Dit was het buitenste vertrek van de twee. Wij lezen in het zesde vers: 'Deze dingen nu aldus toebereid zijnde, zo gingen wel de priesters in de eerste tabernakel te allen tijde, om de godsdiensten te volbrengen.' Twee dingen zien we hier: 1. Wie de personen waren die naar binnen gingen.
2. Het werk dat zij verrichtten.

(1). De mensen die naar binnen gingen waren de priesters, Aäron en zijn zonen, niemand anders. Het was een wet van Israëls God, dat niemand anders in het heilige mocht komen dan de priesters. Het volk mocht vrij in het voorhof komen; zij konden bij het koperen altaar komen; zij konden hun handen leggen op het hoofd van het lam dat op het altaar lag; zij konden naast het koperen altaar staan wanneer de priester het offerdier slachtte. Zij konden zien hoe de priesters hun handen wassen in het koperen wasvat; zij konden hen zelfs het heilige zien binnengaan, maar niemand van hen durfde mee naar binnen te gaan. Als de priester het gordijn opzij schoof, en het vertrek binnentrad waar het gouden reukaltaar, de kandelaar, de tafel en het toonbrood stonden, durfde niemand naar binnen te kijken. U vindt dit duidelijk genoemd in Numeri 18:1 en 4: 'Zo zei de HEERE tot Aäron: Gij en uw zonen en het huis uws vaders met u zult dragen de ongerechtigheid des heilighdoms; en gij en uw zonen met u zult dragen de ongerechtigheid van uw priesterambt. Maar zij zullen u bijgevoegd worden en de wacht van de tent der samenkomst waarnemen, in allen dienst der tent; en een vreemde zal tot u niet naderen.' En vervolgens vers 7: 'Maar gij en uw zonen met u zult ulieder priesterambt waarnemen in alle zaken des altaars en in hetgeen dat van binnen de voorhang is, dat zult gijlieden bedienen; uw priesterambt geef Ik u tot een dienst van een geschenk; en de vreemde die nadert, zal gedood worden.' Het voorrecht om in het heilige te komen werd eerst verleend aan alle priesters; ten tijde van David waren er echter zoveel, dat hij hen verdeelde in vierentwintig huisgezinnen, en zo verrichtten zij beurtelings dat werk. En zelfs toen nog was het bevel even bindend als ooit dat geen vreemdeling naderbij mocht komen.

(2). Maar laten we vervolgens nagaan wat zij deden. De dienst was drievoudig. De eerste plicht was het schoonmaken en bereiden van de gouden lampen: 'En Aäron zal daarop aansteken welriekende specerijen; allen morgen, als hij de lampen wel zal

toegericht hebben, zal hij dezelve aansteken. En als Aäron de lampen aansteken zal tussen de twee avonden, zal hij dat aansteken; het zal een gedurig reukwerk zijn voor het aangezicht des HEEREN bij uw geslachten' (Ex. 30:7, 8). U ziet dus dat Aäron en zijn zonen 's morgens de lampen moesten toerichten, en die 's avonds moesten aansteken. 's Morgens moest hij de lampen schoonmaken, en als de zon dan onderging, ging hij met een brandende pit naar binnen om de lampen aan te steken om tot 's morgens te branden.

Het tweede werk van de priesters in het heilige was het aansteken van welriekende specerijen. Dit leest u in het Bijbelgedeelte dat ik al aangehaald heb: 'En Aron zal daarop aansteken welriekende specerijen; allen morgen, als hij de lampen wel zal toegericht hebben, zal hij dezelve aansteken. En als Aron de lampen aansteken zal tussen de twee avonden, zal hij dat aansteken; het zal een gedurig reukwerk zijn voor het aangezicht des HEEREN bij uw geslachten' (Ex. 30:7, 8).

Merk op, geliefden, dat men 's morgens, dat was omstreeks negen uur, het lam ten brand-offer offerde; en dat Aäron, of één van zijn zonen een wierookvat nam en het vulde met vurige kolen van het altaar, waarna hij het meenam naar het heilige en het neerzette. Daarna nam hij handenvol welriekende specerijen en legde dat op het vuur, opdat er gedurig rook van het reukwerk zou opstijgen. Als hij 's avonds dan weer naar binnen ging, dat was omstreeks drie uur, deed hij hetzelfde als 's morgens: hij nam een wierookvat vol vurige kolen en de welriekende specerijen, en trad het heilige binnen. Hij legde het reukwerk op het vuur en de rook daarvan bleef de hele nacht opstijgen, vandaar dat het een gedurig reukwerk wordt genoemd. Dit was het tweede voortdurende werk van de priester.

Derde werk. Maar ik zei dat er ook nog een andere bezigheid was: men moest het brood leggen op de tafel van louter goud. Dit deed hij aan het begin van de sabbat. U weet dat de sabbat 's avonds begon. U leest dit in Leviticus 24:5-9: 'Gij zult ook meelbloem nemen en twaalf koeken daarvan bakken; van twee tienden zal één koek zijn. En gij zult ze in twee rijen leggen, zes in een rij, op de reine tafel, voor het aangezicht des HEEREN. En op elke rij zult gij zuivere wierook leggen; hetwelk het brood ten gedenckoffe zal zijn; het is een vuuroffer den HEFRE. Op elke sabbatdag geduriglijk zal men dat voor het aangezicht des HEEREN toerichten, vanwege de kinderen Israëls, tot een eeuwig verbond. En het zal voor Aäron en zijn zonen zijn, die dat in de heilige plaats zullen eten; want het is voor hem een heiligheid der heiligheden, uit de vuuroffers des HEEREN, een eeuwige inzetting.'

Merk dus op, geliefden, dat de priesters iedere sabbat twaalf broden naar binnen droegen, en ze in twee rijen op de gouden tafel plaatsten, en vervolgens zuivere wierook op het brood legden. Daarna gingen ze zitten om de twaalf broden die verwijderd waren, op te eten. Dit was het werk van de priesters in het heilige.

Er staat dat de priesters altijd in de eerste tabernakel gingen; zij traden daar tenminste tweemaal per dag binnen: 'Deze dingen nu aldus toebereid zijnde, zo gingen wel de priesters in de eerste tabernakel te allen tijde, om de godsdiensten te volbrengen.' Nu lezen wij niet precies wat de betekenis hiervan is, maar ik geloof ongetwijfeld dat de Heilige Geest hiermee de dagelijkse bediening van Christus heeft willen voorstellen. Evenals Christus' volkomen offerande werd afgebeeld door de hogepriester die het heilige der heiligen binnentrad, zo geloof ik ook dat de bedoeling van het voorgaande was om de dagelijkse bediening van Christus voor Zijn lichaam, de Kerk, aan te tonen.

Ik geloof dat de bedoeling ervan is om aan te tonen wat Christus nog iedere dag voor Israël doet. Nog iedere dag voorziet Hij de gouden lamp met olie; nog iedere dag zorgt Hij voor

het voedsel van de Kerk op de tafel van louter goud. Evenals de bedoeling van de duizend lammeren die in de vlam werden opgeofferd, was, om te wijzen op het ene Lam Dat opgeofferd en verteerd werd door de Goddelijke toorn, zo waren de duizend priesters ook bedoeld om Christus voor te stellen, 'Die de banier draagt boven tienduizend, en dat al wat aan Hem is, gans begeerlijk is.'

O, geliefden, welk een ernstige les ligt hierin opgesloten voor u en voor mij ! Maakt u dagelijks gebruik van Christus? Wordt u dagelijks verzadigd en verlevendigd door Zijn hand? Bent u één van de lampen die Christus aansteekt? Legt u dagelijks uw gebeden in het gouden wierookvat dat op het altaar van louter goud staat? Wordt u iedere dag gevoed met het brood dat Christus op het gouden altaar legt? Och, dit zijn indringende vragen!

2. Geliefden, ik ben nu toe aan het tweede punt, en wel: Wat werd er in het heilige der heiligen gedaan? Vers 7: 'Maar in de tweede tabernakel ging alleen de hogepriester eenmaal des jaars, niet zonder bloed, hetwelk hij offerde voor zichzelf en voor des volks misdaden.' Nu, er zijn drie zaken waaraan we hier onze aandacht zouden kunnen schenken. Ten eerste, de persoon: de hogepriester.

Ten tweede, het werk dat verricht werd: 'Hij ging in, niet zonder bloed, hetwelk hij offerde voor zichzelf en voor des volks misdaden.' En ten derde, de tijd: 'Eenmaal des jaars.'

a. De persoon. De hogepriester, en niemand anders dan hij, mocht naar binnen gaan. Zoals u weet heb ik u vorige week zondag een beschrijving gegeven van het heilige der heiligen. Nu, niemand mocht daar naar binnen uitgezonderd de hogepriester; en evenals het volk wel in het voorhof mocht komen (terwijl zij niet in het heilige mochten kijken, waar het altaar, de kandelaar, de tafel en het toonbrood stonden), zo mocht ook niemand anders dan hij alleen in het heilige der heiligen. Niemand mocht in de tabernakel aanwezig zijn op het ogenblik dat de hogepriester naar binnen ging. Hij ging alleen naar binnen, waar het gouden wierookvat en de met goud overtrokken ark waren, waarin de gouden kruik met manna, Aärons bloeiende staf, en de tafelen des verbonds stonden. Zijn voeten stonden in het heilige, en niemand van het volk was er bij hem. U leest dit in Leviticus 16:2: 'De HEERE dan zei tot Mozes: Spreek tot uw broeder Aäron, dat hij niet te allen tijde ga in het heilige binnen de voorhang, voor het verzoendeksel dat op de ark is, opdat hij niet sterve; want Ik verschijn in een wolk op het verzoendeksel.' En vers 17: 'En geen mens zal in de tent der samenkomst zijn, als hij zal ingaan om in het heilige verzoening te doen, totdat hij zal uitkomen; also zal hij verzoening doen voor zichzelf en voor zijn huis en voor de gehele gemeente Israëls.' Merk op dat er niemand in de tabernakel mocht zijn als Aäron naar binnen ging om verzoening te doen.

Dit is precies wat de apostel Paulus bedoelt als hij zegt in het zevende vers: 'Maar in de tweede tabernakel ging alleen de hogepriester eenmaal des jaars.' En o, geliefden, wie van u ziet niet dat dit een zinnebeeld is van Christus, en van niemand anders dan van Christus, Die de grote Voorbidder is voor overtreders? Niemand van de volken was met Hem; er was geen metgezel bij Hem. Hij heeft alleen verzoening gedaan, Hij heeft alleen het bloed gesprengd. Vrienden, Christus moet óf alles voor ons doen, óf helemaal niets. Hem komt alle eer toe!

b. Onder dit punt moeten we verder letten op het werk dat de hogepriester verrichtte: 'Maar in de tweede tabernakel ging alleen de hogepriester eenmaal des jaars, niet zonder bloed, hetwelk hij offerde voor zichzelf en voor des volks misdaden.' Als u Leviticus 16 bestudeert, geloof ik dat het u op zal vallen dat de hogepriester op de grote verzoendag tenminste drie keer naar binnen ging. Zoals ik u vorige week zondag heb beschreven, nam hij het wierookvat en vulde het met vurige kolen van het altaar, en met zijn handen vol reukwerk van welriekende specerijen, fijngestoten. Daarna schoof hij het gordijn opzij en

terwijl hij naar binnen ging wierp hij het reukwerk over de kolen, zodat de nevel van het reukwerk de plaats bedekte. Vervolgens ging hij weer naar buiten en vulde een bekken met het bloed van een var, hetgeen was tot verzoening voor zichzelf en zijn huis, en trad voor de tweede maal binnen het voorhangsel. Terwijl hij naar binnen ging sprengde hij het bloed zevenmaal op het verzoendeksel en voor het verzoendeksel. Daarna ging hij weer naar buiten en bracht een bekken met bloed met zich mee - het bloed van een bok, geslacht voor de misdaden van het volk. Hij doopte zijn vinger in het bloed en sprengde het op het gouden verzoendeksel en voor het verzoendeksel, zevenmaal. Vervolgens ging hij opnieuw naar buiten en legde zijn hand op het hoofd van de bok, en beleed daarop de zonden van de kinderen Israëls. Dit was het werk dat hij verrichtte in het heilige der heiligen.

Och, geliefden, er mag geen twijfel zijn over wat dit betekende! Het stelde Christus voor, onze grote Hogepriester. Zoals u weet hoefde Hij niet voor Zichzelf te offeren, Hij was zonder zonde; maar voordat de hogepriester een zinnebeeld van Christus kon zijn, moest hij eerst voor zichzelf offeren, en daarna trad hij binnen het voorhangsel. En ik geloof dat zijn terugkeer uit het voorhangsel en zijn belijdenis van de zonden van de kinderen Israëls op het hoofd van de bok, een zinnebeeld is van de vergeving der zonden.

c. Laten we letten op de tijd. Vers 7: 'Eenmaal des jaars.' Het was in de zevende maand en op de tiende dag der maand; het was op die dag dat de priester zo plechtig in het heilige der heiligen ging. Het was de plechtigste van al Israëls plechtige dagen; en er staat dat hij 'eenmaal des jaars' inging. Dat betekent één dag in het jaar; dit is echter niet in strijd met het feit dat hij meer dan eens op die dag inging.

Het was maar één dienst, hetgeen wijst op Christus' volkomen offerande. De bedoeling ervan was om allen er op te wijzen dat Christus de dagelijkse Bedienaar is van de Kerk; en vervolgens duidde het erop dat Christus maar één keer in het heilige der heiligen is gegaan na Zijn volkomen offerande.

3. Laten we nu, geliefden, overgaan tot het derde en laatste punt. Vers 8: 'Waarmede de Heilige Geest dit beduidde, dat de weg des heiligdoms nog niet openbaar gemaakt was, zolang de eerste tabernakel nog stand had.'

Nu, geliefden, ten eerste wil ik opmerken dat de Geest de grote Leraar van de heiligen van de oude dag is geweest. We lezen dat de Geest twistte met de mensen voor de zondvloed. Het was ook de Geest Die Abraham leerde, zodat hij Christus' dag zag en zich verheugde. Het was ook de Geest Die Eli leerde beven voor de ark van God. Het was de Geest Die Mozes en Aäron leerde van de toekomstige goederen. Wij lezen hier dat de Geest beduidde door middel van deze instellingen, dat de weg des heiligdoms nog niet openbaar gemaakt was.

Och, geliefden, u ziet dat wij niets kunnen doen zonder het onderwijs van de Geest. De Geest moet ons nu net zo goed onderwijzen als toen. Het eerste wat Hij doet, is de schellen van de ogen wegnemen, zodat wij zien mogen. Geliefden, het is opmerkelijk om te zien hoe weinig verschil er is in de bevinding van de heiligen van oude tijden, en in de bevinding van de heiligen van vandaag de dag. En hoe komt dat? De reden is, omdat het dezelfde Geest is Die nu leert, als Die vroeger leerde. Het komt op hetzelfde neer of Hij hen onderwijst met behulp van een boek of met behulp van een berder - het is dezelfde Geest. Gods volk wordt nu op dezelfde wijze zalig als vroeger. Och, vrienden, al degenen die voor de troon van God zijn, zijn op dezelfde wijze gerechtvaardigd!

Bent u door de Geest onderwezen? 'Een mens kan geen ding aannemen, zo het hem uit de hemel niet gegeven is' (Joh. 3:27). En het feestmaal van het Evangelie is nu zo helder, dat een dwaas zich niet kan vergissen; toch is het dezelfde Geest Die de Leraar is. Desondanks

vrees ik dat er sommigen hier zitten die net zo blind zijn als een vleselijke Jood, die niet verder kijkt dan de berderen en de gordijnen - dan de uitwendige gedaante. Onthoud het, het was de Geest Die hen moest onderwijzen, en het is de Geest die u moet onderwijzen. Zie er dus op toe dat dezelfde Geest u onderwijze. Maar, er is een tweede les die Paulus hieruit trekt, namelijk, dat de weg des heiligdoms nog niet openbaar was gemaakt. Paulus zegt niet dat er geen weg was die niet recht was, maar het was niet duidelijk, en dit was hetgeen ons de Geest hieruit wilde leren: 'Waarmede de Heilige Geest dit beduidde, dat de weg des heiligdoms nog niet openbaar gemaakt was.' Het lijkt geen twijfel dat het heilige der heiligen hier de tegenwoordigheid van God wil voorstellen. Evenals Paulus op een andere plaats zegt: 'Dewijl wij dan, broeders, vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus.' Paulus bedoelt dat de weg naar de gunst van God nog niet geopenbaard was. De reden hiervoor is tweeledig:

a. Christus was nog niet gestorven. Weliswaar was Hij beloofd, maar Hij was nog niet gestorven, zodat de weg des heiligdoms niet geopenbaard was noch kon zijn. b. Een andere reden was, omdat de Geest nog niet was gegeven, dat wil zeggen, nog niet in overvloed, gelijk er staat: 'Want de Heilige Geest was nog niet gegeven, overmits Jezus nog niet verheerlijkt was' (Joh. 7:39b). De Geest werd pas na Christus' hemelvaart gegeven. Toen werd de Geest overvloedig uitgestort; en thans leven we in de dagen van de bediening des Geestes. Maar voor Christus' hemelvaart was de Geest gegeven met mate, als ik het zo mag zeggen: 'De weg des heiligdoms was nog niet openbaar gemaakt.' Nu wordt de Geest echter zonder mate gegeven; de weg des heiligdoms is nu geopenbaard! Wij komen nu tot nog een les, en dat is de laatste van allemaal: de weg des heiligdoms is nu geopenbaard! U weet dat toen Christus stierf, het voorhangsel van de tempel van boven naar beneden in tweeën scheurde. Op het moment dat Christus stierf, werd de weg des heiligdoms volkomen geopenbaard. En dit is de heerlijkheid van het Evangelie boven de Joodse bedeling. Het vrije, het volkomene, het algenoegzame ervan, is geopenbaard. Het is nu zo duidelijk dat een kind het kan begrijpen. Hetgeen aan Israël werd geleerd met behulp van zinnebeelden en schaduwen, is nu zo duidelijk dat zelfs een dwaas die op deze weg wandelt, niet zal dwalen. De hogepriester, zijn werk, zijn gang in het heilige der heiligen, enzovoort - het is allemaal zo duidelijk dat zelfs een klein kind zich er niet in kan vergissen. Het is duidelijk, zó duidelijk dat hij met z'n ogen dicht het nog wel kan begrijpen.

Nu, lieve vrienden, hoe groot zal uw en mijn schuld zijn, als u en ik op de jongste dag nog onkundig van deze weg bevonden zullen worden, ondanks dat God de weg des heiligdoms zo duidelijk heeft geopenbaard! 'Hoe zullen wij ontvlieden, indien wij op zo grote zaligheid geen acht nemen?' Als iemand de wet van Mozes heeft teniet gedaan, die sterft zonder barmhartigheid onder twee of drie getuigen; hoeveel te zwaarder straf, meent gij, zal hij waardig geacht worden, die de Zone Gods vertreden heeft, en het bloed des testaments onrein geacht heeft, waardoor hij geheiligd was, en de Geest der genade smaadheid heeft aangedaan?' O zeker, als zij zonder barmhartigheid onder de wet van Mozes zijn gestorven, dan zult u gewis de tweede dood sterven! Geliefden, als u het Evangelie versmaadt, kan ik geen sterker argument bedenken waarom u de straf niet zult ontgaan. Als een ongelovige Jood zonder barmhartigheid stierf, wat zal uw deel dan zijn? O, leer hieruit hoe onmogelijk het is om in het heilige der heiligen te komen zonder bloed. Sommigen zeggen: 'Ik ben een fatsoenlijk mens'; ja maar, hebt u bloed? Zonder bloed kunt u het heilige der heiligen niet in - kunt u niet zalig worden. U, die veel schuld hebt, kunt die door het bloed van Christus laten wegnemen. Amen.

(10) De onvolmaaktheid van de Joodse tabernakel en al zijn diensten

Welke was een afbeelding voor die tegenwoordige tijd, in welke gaven en slachtoffers geofferd werden, die dengene die de dienst pleegde, niet konden heiligen naar de consciëntie. Bestaande alleen in spijsen en dranken en verscheiden wassingen en rechtvaardigmakingen des vleses, tot op de tijd der verbetering opgelegd. Maar Christus, de Hogepriester der toekomstige goederen, gekomen zijnde, is door de meerdere en volmaaktere tabernakel, niet met handen gemaakt, dat is niet van dit maaksel, noch door het bloed der bokken en kalveren, maar door Zijn eigen bloed, eenmaal ingegaan in het heiligdom, een eeuwige verlossing teweeggebracht hebbende. Hebreëen 9:9-12

Geliefden,

Wij hebben nu de beschrijving van de tabernakel met zijn twee vertrekken behandeld. Ook hebben wij snel de priesterdienst in het heilige, en de dienst van de hogepriester in het heilige der heiligen eenmaal per jaar, behandeld. Nu, deze instellingen waren de bijzondere heerlijkheid van het Joodse volk.

Wij gaan thans over nog twee zaken spreken:

1. De totale onvolmaaktheid van de tabernakel en al zijn diensten.
2. De verbazende volmaaktheid van Christus en Zijn volbrachte werk.

1. De eerste zaak in deze woorden, geliefden, is de totale onvolmaaktheid van de tabernakel en al zijn diensten. Hij was onvolmaakt, en dat om vele redenen:

a. Omdat de tabernakel en al zijn diensten slechts een afbeelding was voor die tijd: 'Welke was een afbeelding voor die tegenwoordige tijd' (vers 9). Het woord 'afbeelding' is hetzelfde wat in andere gedeelten vertaald wordt met 'gelijkenis'. Dus het was bedoeld als een schaduw.

Merk op, geliefden, dat dit inhoudt dat de tabernakel en al zijn diensten, zijn berderen van sittimhout, zijn gordijnen, zijn gouden altaar, de dagelijkse bediening van de priester, enzovoort, slechts een gelijkenis was. Het was maar een afbeelding voor dat moment. Nooit heeft het een andere bedoeling gehad dan die van een schaduw: 'Welke was een afbeelding voor die tegenwoordige tijd, in welke gaven en slachtoffers geofferd werden.' U weet dat ouders en onderwijzers de kinderen gewoonlijk onderwijzen met behulp van plaatjes en voorbeelden. Wij zijn van zulke onkundige schepselen, dat wij het beste iets leren met behulp van voorwerpen die aan het oog worden voorgesteld. Zo is uit de praktijk ook gebleken dat het veel beter is om kinderen iets te leren met behulp van voorwerpen die men aan hen laat zien, dan op enige andere wijze.

Nu, dit is precies wat God met Israël deed; Hij begon hen te leren door hen een gelijkenis aan het oog voor te stellen. Alles wat een zondaar nodig is te kennen tot zaligheid, werd aan zijn oog voorgesteld: 'Welke was een afbeelding voor die tegenwoordige tijd.' Hij wilde hen bijvoorbeeld de afstand leren die er is tussen een zondaar en God; en hoe deed Hij dat? Door gewoon een gordijn op te hangen. God onderwees hen dus met behulp van een afbeelding, dat een onverzoende zondaar niet in de tegenwoordigheid van God kan komen.

Verder wilde God hen leren hoe Hij Zijn Zoon de zonden heeft toegerekend; en hoe deed Hij dat? Door de hogepriester zijn hand op de bok te laten leggen en daarop de zonden van Israël te laten belijden.

Geliefden, God wilde Israël ook leren dat wij een heilige hogepriester nodig hebben om onze zonden te dragen; maar kon God dit doen? Niemand was er zonder zonde, en daarom bepaalde God dat de Joodse hogepriester een var voor zichzelf zou slachten, en dat hij daarna een bok voor de zonden van het volk zou komen offeren. God leerde hen dat wij een Middelaar nodig hebben, Die zonder zonde is. Dit alles, geliefden, leerde God hen met behulp van een afbeelding. Nu, hieruit blijkt de onvolmaaktheid van de Joodse tabernakel. Zoals u weet gaan wij, na het plaatje te hebben laten zien, over tot de werkelijkheid. U blijft uw kinderen niet onderwijzen met behulp van een afbeelding. Het kan voor een poosje nuttig zijn; maar als zij ouder worden, moet u ze met de werkelijkheid in aanraking brengen. En dat heeft God ook met Zijn Kerk gedaan: 'Welke was een afbeelding voor die tegenwoordige tijd.' Dit duidt op twee zaken:

Ten eerste duidt het op Gods neerbuigende liefde. U weet dat, als een groot filosoof - stel, Sir Isaac Newton - een kind het alfabet zou komen leren, dat een teken van grote tegemoetkoming zou zijn. En zo, geliefde vrienden, is het ook met Gods neerbuigende liefde, maar in een veel groter opzicht. Een andere les is, dat de mensen die ons iets duidelijk willen maken met behulp van plaatjes, ons weer terug laten denken aan onze jeugd.

b. Er is een nog grotere onvolmaaktheid in het Joodse verbond, namelijk, dat zij degene die de dienst verrichtten, niet konden heiligen naar de consciëntie. Vers 9: 'Welke was een afbeelding voor die tegenwoordige tijd, in welke gaven en slachtoffers geofferd werden, die degene die de dienst pleegde, niet konden heiligen naar de consciëntie.' De waarde van een mens z'n godsdienst kan geschat worden naar hetgeen hij voor zijn consciëntie doet. Ware godsdienst is een godsdienst die de consciëntie volkomenheid geeft.

Laat ik u dit eens verklaren - het belang van het geweten. Wij horen Paulus in Romeinen 2:14 en 15 zeggen dat ieder mens een consciëntie heeft: 'Want wanneer de heidenen, die de wet niet hebben, van nature de dingen doen, die der wet zijn, dezen de wet niet hebbende, zijn zichzelf een wet; als die betonen het werk der wet geschreven in hun harten, hun consciëntie medegetuigende.'

U weet dat alhoewel de heidenen de Bijbel niet hadden, er desondanks staat dat zij een consciëntie hadden. De consciëntie van de mens is dat gedeelte van zijn natuur dat bedoeld is om heel zijn doen en laten te regelen, maar waarvan hier staat dat zij 15f een aanklacht indient tegen alles wat wij doen, èlf dat zij dat alles rechtvaardigt. Merk op in welke staat goddeloze mensen hun consciëntie gebracht hebben. Diegenen van u in deze gemeente die goddeloos zijn, hebben een toegeschroeid geweten. Zie 1 Timothetis 4:2: 'Door geveinsdheid der leugensprekers, hebbende hun eigen consciëntie als met een brandijzer toegeschroeid.' Vergelijk Titus 1:15: 'Alle dingen zijn wel rein den reinen, maar den bevlechten en ongelovigen is geen ding rein, maar beide hun verstand en consciëntie zijn bevlekt.'

Nu, geliefden, hieruit blijkt zeer duidelijk in welke staat de consciëntie zich bevindt - zij is of toegeschroeid of bevlekt. De consciëntie is bedoeld als de stem van God in het hart. Geef er daarom acht op dat u die veel tegen het licht van uw consciëntie hebt gezondigd, een bevlekt geweten hebt. U kunt het vergelijken met een spiegel die vol met vlekken zit, zodat het de voorwerpen die er tegenover worden gezet, niet weerspiegelt. U kunt het vergelijken met een stuk vlees waarover een roodgloeiend strijkijzer is gehaald.

Maar o, geliefden, als het God behaagt om een mens door de Geest te overtuigen, dan doorboort God de consciëntie, zodat hij het uitroept: 'Wat zullen wij doen, mannen broeders?' O, dat God de consciëntie toch mocht doen ontwaken. Nu, geliefden, als de consciëntie zo ontwaakt is, moet er, voordat de ziel vrede kan hebben, verzoening voor worden gedaan. Maar waardoor zal toch die verzoening teweeggebracht worden? Door het bloed van bokken of kalveren?

Ach, nee! Niets anders dan een dure prijs zal hiervoor betaald moeten worden! O, geliefde medezondaar, denk hier toch eens over na! Het is een arme godsdienst waardoor een beschuldigende consciëntie niet tot rust kan komen - waardoor de leeuw in het hart niet tot liggen en slapen wordt gedwongen. Alle gaven van Mozes zijn niet toereikend; zij maken een mens ceremonieel rein. Niets anders dan het losgeld dat Christus heeft betaald en door de zondaar moet worden aangenomen, zal genoegzaam zijn.

Geliefden, begrijpt u wat ik bedoel? Och, ik wenste wel dat uw geweten ontwaakt was! Ik vrees dat velen van u een toegeschroeid geweten hebben, zodat er een lusteloosheid over uw ziel is uitgegoten, met als gevolg dat u niet kunt wenen over uw schuldig en zondig hart, en dat de consciëntie de zonde niet afkeurt. Och, vrienden, denk hier maar eens over na. Ik ken geen ellendiger mens, dan degene die een toegeschroeid geweten heeft - dan degene die tegen veel licht heeft gezondigd.

En verder, als er hier enigen zijn die een ontwaakte consciëntie hebben, dan bid ik u te bedenken dat het niet al de gaven en slachtoffers van Mozes zijn, waardoor uw consciëntie vrede zal ontvangen. Alleen door het bloed van Christus ontvangt uw consciëntie vrede! O, hoe welgelukzalig is de mens die een zuiver geweten heeft! O, wat is het veel waard om met de godzalige Paulus te kunnen zeggen: 'En hierin oefen ik mijzelf, om altijd een onergerlijke consciëntie te hebben bij God en de mensen' (Hand. 24:16).

c. Maar ik haast me naar de derde onvolmaaktheid van het Mozaïsch verbond, namelijk, dat het een juk was dat hen was opgelegd. Vers 10: 'Bestaande alleen in spijsen en dranken en verscheiden wassingen en rechtvaardigmakingen des vleses (vleselijke instellingen, Eng.vert.), tot op de tijd der verbetering opgelegd.' Deze tabernakel en al zijn diensten gingen gepaard met verscheiden instellingen, waarvan Paulus hier zegt dat ze op hen waren gelegd tot de tijd der verbetering. Ik zal niet stil blijven staan om u alle hier genoemde instellingen uit te leggen. Wat men geoorloofd was te eten, wordt hier klaarblijkelijk aangeduid met de spijsen. U weet dat er sommige beesten waren die men niet mocht eten, zoals het zwijn (Lev. 11:7). De spijsen kunnen wellicht ook verwijzen naar hetgeen de priesters mochten eten in het heilige. De dranken kunnen verwijzen naar het bevel dat de priesters geen wijn mochten drinken tijdens de uitvoering van hun dienst in de tabernakel. De verscheiden wassingen blijken te verwijzen naar wat de priesters moesten doen als zij het heilige binnentraden; en wanneer zij slachtoffer hadden geofferd, moesten zij zich bij het koperen wasvat wassen.

Dit alles noemt de apostel 'vleselijke instellingen', geen zondige instellingen, maar uitwendige instellingen, die niet tot de consciëntie reikten. Nu, van al deze ceremoniële instellingen zegt Paulus dat zij op hen gelegd waren tot de tijd der verbetering. Dit wordt ten eerste toegelicht uit hetgeen u leest in Handelingen 15:10: 'Nu dan, wat verzoekt gij God, om een juk op de hals der discipelen te leggen, hetwelk noch onze vaders, noch wij hebben kunnen dragen?' Petrus noemt de ceremoniële wet hier een juk dat zij noch hun vaders hebben kunnen dragen. Vergelijk Galaten 5:1: 'Staat dan in de vrijheid, met welke ons Christus heeft vrijgemaakt, en wordt niet wederom met het juk der dienstbaarheid bevangen.' Beiden zijn zij het er over eens dat het een juk der dienstbaarheid is. Ik geloof dat God het tot een juk wilde maken om de mens naar Christus te laten verlangen, om de mens te laten uitzien naar de komende Hogepriester, om de mens moe te laten worden van zijn dienstbaarheid. Ik geloof dat we het oude verbond niet recht verstaan tenzij wij dat beschouwen als een middel om de mensen te doen verlangen naar de komst van Christus. 'Zo dan, de wet is onze tuchtmeester geweest tot Christus, opdat wij uit het geloof zouden gerechtvaardigd worden' (Gal. 3:24).

Ik zie dat ik geen tijd meer heb om verder te gaan. Het spijt mij, te meer omdat u het alleen maar goed zult begrijpen als u weet wat er volgt. In de volgende verzen toont hij dat Christus de voorkeur verdient boven de Mozaïsche diensten.

Maar, geliefden, ook al kan ik dat nu niet meer behandelen, toch kunt u er deze zoete les uit leren, namelijk, dat wij nu in de vrijheid van het Evangelie staan. 'Indien dan de Zoon u zal vrijgemaakt hebben, zo zult gij waarlijk vrij zijn' (Joh. 8:36).

Maar och, hoe zwaar zal het oordeel zijn van diegenen onder u die een toegeschroeide, onverzoende en onheilge consciëntie blijven houden! Hoe zwaar zal uw oordeel zijn, geliefden, als u, nadat Christus Zijn bloed heeft gestort en in het heilige is ingegaan, dat bloed zult blijven versmaden! Welke plaats in de hel zal er erg genoeg zijn voor u die Hem versmaadt!

Och, geliefden, denk hier toch eens over na. Stel u niet tevreden met een godsdienst waardoor de consciëntie niet gereinigd wordt. Maar o, kom tot de Heere Jezus, Die een eeuwige verlossing heeft teweeggebracht, en versmaad die niet! Dat woord 'eeuwige verlossing' is genoeg om hemel en aarde met lof te vervullen. Och, geliefden, wie van u kan er gelukkig zijn zonder die eeuwige verlossing te hebben verkregen? Amen.

(11) De volmaaktheid van het Evangelieverbond

Maar Christus, de Hogepriester der toekomstige goederen, gekomen zijnde, is door de meerderen en volmaak-teren tabernakel, niet met handen gemaakt, dat is, niet van dit maaksel, noch door het bloed der bokken en kalveren, maar door Zijn eigen bloed, eenmaal ingegaan in het heiligdom, een eeuwige verlossing teweeggebracht hebbende.
Hebreeën 9:11, 12

In onze laatste Bijbellesing over dit hoofdstuk hebben wij de onvolmaaktheid van het Mozaïsch verbond gezien. We zagen zijn onvolmaaktheid in drie zaken:

- a. Wij zagen dat de tabernakel en al zijn diensten slechts een afbeelding waren voor die tegenwoordige tijd. Wij zagen dat de ark en het verzoendeksel, de tafel en het toonbrood en de hogepriester zelf, een afbeelding waren - een schaduw der toekomstige goederen.
- b. Deze onvolmaaktheid zagen wij ook in de gaven en slachtoffers onder het Mozaïsch verbond, die de consciëntie niet konden reinigen. U weet dat ik uitvoerig gesproken heb over het onderwerp 'de consciëntie'. Ik heb u laten zien dat we pas een bevredigde consciëntie krijgen als we tot het bloed van Christus komen. Nu, alle Mozaïsche diensten konden de consciëntie niet bevredigen, en toch ontving men vrede in de consciëntie. Er staat: 'Gij zult hem in volkomen vrede houden wiens gemoed op U vertrouwt' (Jes. 26:3, Eng. vert.). En we horen Jesaja zingen: 'Troost, troost Mijn volk, zal ulieder God zeggen. Spreekt naar het hart van Jeruzalem en roept haar toe, dat haar strijd vervuld is, dat haar ongerechtigheid verzoend is, dat zij van de hand des HEEREN dubbel ontvangen heeft voor al haar zonden' (Jes. 40:1). En we horen David zingen: 'Welgelukzalig is hij wiens overtreding vergeven, wiens zonde bedekt is. Welgelukzalig is de mens, dien de HEERE de ongerechtigheid niet toerekent' (Ps. 32:1, 2a). Het is volkomen juist dat zij vrede in het geweten ontvingen, maar die hebben zij niet gekregen door de Mozaïsche slachtoffers. Zij keken echter verder dan de Mozaïsche slachtoffers; zij zagen op het wezen van de zaak, op Christus. Dit bewijst slechts de onvolmaaktheid ervan.
- c. Ik heb u dit op nog een wijze laten zien, namelijk, dat het Mozaïsch verbond slechts een schaduw was, omdat het hen was opgelegd. Ik toonde u dat Petrus het een juk noemt, wat zij noch hun vaders hebben kunnen dragen; er waren namelijk zoveel diensten van spijs en drank, en verscheiden wassingen en vleselijke instellingen. God had het bedoeld als een juk. Dit was dus de onvolmaaktheid van het Mozaïsch verbond.

Nu, vandaag ga ik verder, maar vraag nu uw aandacht voor de volmaaktheid van het Evangelie-verbond.

In deze woorden hebben wij slechts drie zaken waaraan ik aandacht wilde schenken:

1. De hogepriester.
2. De tabernakel waar de offerande werd geofferd.
3. Zijn binnenkomst in het heilige der heiligen.

Ten eerste, de hogepriester. Vers 11 en 12: 'Maar Christus, de Hogepriester der toekomstige goederen, gekomen zijnde, is door de meerderen en volmaakteren tabernakel, niet met handen gemaakt, dat is, niet van dit maaksel, noch door het bloed der bokken en kalveren, maar door Zijn eigen bloed, eenmaal ingegaan in het heiligdom, een eeuwige verlossing teweeggebracht hebbende.' U zult zich herinneren, althans sommigen van u, toen wij spraken over het vijfde hoofdstuk van dit uitnemende boek, dat de hogepriester van onder de mensen werd genomen. God zond geen engel om de borstlap, de gouden efod en de priesterkledij te dragen, maar God nam een Jood, 'Aäron, uw broeder.'

Ik heb u de reden hiervan toen getoond. Er waren in het bijzonder twee redenen hiervoor:

a. De eerste was, opdat men tot hem zou komen. Wij zouden niet tot een engel hebben kunnen komen. Iedere Jood die schuld op zijn consciëntie had liggen kon dus tot Aäron, zijn broeder, komen. Als hij erbij nadacht dat Aäron zijn broeder was en dat deze dezelfde natuur had als hij, zou hem dit vrijmoedigheid geven om te komen.

b. Nog een reden was, dat men volkomen medeleven zou krijgen. Zoals u weet kon een engel dit niet; hij was niet bezet met onze zwakheden. Aäron voelde die zwakheden echter wel; daarom kon hij met hen meeleven in al hun verdrukkingen en in al hun smarten.

Maar, geliefden, er is één punt waarop we moeten letten. Hoewel God dit alles zeer genadig had bestuurd, toch kon de hogepriester voor niemand iets doen die tot hem kwam. Hij kon hem geen vergeving schenken; hij kon de schuldenlast of de toorn van God niet weggrollen. Wat kon hij voor hem doen? 'Maar Christus, de Hogepriester der toekomstige goederen, gekomen zijnde, is door de meerderen en volmaak-teren tabernakel, niet met handen gemaakt, dat is, niet van dit maaksel, noch door het bloed der bokken en kalveren, maar door Zijn eigen bloed, eenmaal ingegaan in het heiligdom, een eeuwige verlossing teweeggebracht hebbende.' Hier ligt het onderscheid. Hij is de volmaakte Hogepriester: 'Maar Christus, de Hogepriester der toekomstige goederen, gekomen zijnde', dat wil zeggen, een Hogepriester van de zegeningen van het Evangelie. Evenals Christus genoemd wordt 'Degene Die komen zou', zo ook wordt Hij hier genoemd 'een Hogepriester der toekomstige goederen.'

Laten wij eens nagaan wat voor zegeningen dat zijn.

a. *Volkomen verzoening*. De Joodse hogepriester kon niet volkomen verzoening doen. Weliswaar deed hij eenmaal per jaar verzoening, maar dat bewijst slechts dat het onvolmaakt was. De Joodse hogepriester heeft nooit voor één enkele ziel verzoening gedaan; het was slechts een schaduw. 'Maar Christus, de Hogepriester der toekomstige goederen, gekomen zijnde', heeft volkomen verzoening gedaan. Er staat geschreven dat 'Hij voor de overtreders gebeden heeft' (Jes. 53:12). 'Die Zelf onze zonden in Zijn lichaam gedragen heeft op het hout' (1 Petr. 2:24a).

O, geliefden, dit is een 'toekomend goed'. Dit is één van de zegeningen van het Evangelie. Hebt u deze weldaad ontvangen? Bent u gekomen met het doel om uw zonden wit te doen worden als sneeuw?

b. Een andere weldaad die Christus als Hogepriester verricht, is, dat Hij gedurig voor *hen bidt*. Zoals u weet deed de hogepriester onder de Joden voorbede. Hij had een borstlap waarop de namen van de kinderen Israëls waren gegraveerd, en ik twijfel er niet aan dat hij, voordat hij inging voor het aangezicht des Heeren, met sterke roeping en tranen offerde; maar hoe kon hij al de namen van Israël kennen? Of, ook al zou hij die kennen, hoe zou hij elk afzonderlijk geval van de kinderen Israëls kunnen weten? En ook al zou hij dat wel weten, hoe kon hij een hart met zoveel meeleven hebben, dat het met iedereen meeleeft? 'Maar Christus, de Hogepriester der toekomstige goederen, gekomen zijnde.' Hij heeft een sterk geheugen: 'Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor degenen, die door hun woord in Mij geloven zullen' (Joh. 17:20). En Hij heeft niet slechts een sterk geheugen, maar Hij heeft ook een alziend oog en een hart dat met Zijn ganse volk kan medelijden hebben. 'Wij hebben een Voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de Rechtvaardige' (1 Joh. 2:1b).

c. Laat ik nog een weldaad noemen: *aanneming*. Zoals u weet mocht de Joodse hogepriester eenmaal per jaar in het heilige der heiligen komen, maar hij mocht niemand met zich meenemen, zelfs niet één van de priesters. 'Maar Christus, de Hogepriester der toekomstige goederen, gekomen zijnde', gaat niet alleen Zelf naar binnen, maar neemt ons

met Zich mee: 'Dewijl wij dan, broeders, vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus' (Hebr. 10:19). Met het bloed van Jezus heeft een ieder vrijmoedigheid om in te gaan, en er is een dag aanstaande dat Hij ons allen mee zal nemen naar het heiligdom, in de tegenwoordigheid van Zijn Vader.

d. Nog een weldaad is, *een verandering van het hart*. Zoals u weet kon de Joodse hogepriester meeleven met zijn broeder, maar hij kon hem geen nieuw hart geven. 'Maar Christus, de Hogepriester der toekomstige goederen, gekomen zijnde', kan de zondaar een nieuw hart en een nieuwe geest in het binnenste van hem geven (Ezech. 36:26). Hij is een Hogepriester der toekomstige goederen.

Och, geliefden, hebt u al gebruik gemaakt van deze Hogepriester? Hebt u deze toekomstige goederen al ontvangen? Hebt u ze al aangenomen? Och, wat is het vreemd dat u wel alle weldaden van dit leven wilt hebben, maar de weldaden van Christus niet!

2. Ik haast me thans naar de tabernakel waar Christus Zijn offerande verrichtte.

'Maar Christus, de Hogepriester der toekomstige goederen, gekomen zijnde, is door de meerderen en volmaakteren tabernakel, niet met handen gemaakt, dat is, niet van dit maaksel.' Aan het begin van dit hoofdstuk hebben wij stilgestaan bij de Joodse tabernakel, waar men de kandelaar, de tafel en het toonbrood kon aantreffen, waarin de priesters slachtoffer offerden. Maar nu staan we stil bij de tabernakel waar Christus Zijn offerande offerde; en ik geloof dat deze tabernakel Zijn lichaam is. Hij zei tegen de Joden dat Zijn lichaam de tabernakel was, en Hij zei tegen Zijn discipelen: 'Breekt deze tempel, en in drie dagen zal Ik dezelve oprichten. Maar Hij zei dit van de tempel Zijns lichaams' (Joh. 2:19b, 21).

Dus ik geloof, lieve vrienden, dat de tabernakel waar hier over gesproken wordt, juist de heilige, menselijke natuur van Christus was. Dit was de tabernakel waarin Hij Zijn offerande offerde; en dat is de tabernakel waarin Hij Zijn welriekende specerijen binnen het voorhangsel opoffert.

Het zal u niet ontgaan zijn, dat er over deze tabernakel gesproken wordt als over een 'meerdere' tabernakel; niet groter in afmeting, maar in waarde. Wij hebben gezien dat de Joodse tabernakel zeer schitterend was: zijn gouden altaar, zijn gouden kandelaar, zijn berderen van sittimhout, zijn gordijnen van hemelsblauw en purper en scharlaken, en zijn fijn getweernd linnen, zorgden ervoor dat het een schitterende tabernakel was. Ja, het wordt een 'volmaakte' tabernakel genoemd. Zoals u weet was de oude tabernakel zeer volkomen; maar och, hij is niet te vergelijken met deze tabernakel. Er staat ook nog dat het een tabernakel was, die 'niet met handen gemaakt' was. Zoals u weet was de oude tabernakel met handen gemaakt, maar dit is er één die niet met handen gemaakt is. De Heilige Geest overschaduwde Maria, en formeerde Hem in de baarmoeder van de maagd. Ik geloof, geliefden, dat dit bedoeld wordt met de 'meerdere en volmaaktere tabernakel.'

Ik wil dat u nog even de volgende drie dingen onthouden zult, waarin hij de oude tabernakel overtrof.

- a. Hij was wezenlijk heilig, terwijl dat niet het geval was met de oude tabernakel. U weet dat het gouden altaar en de berderen van sittimhout, en de gordijnen en het fijn getweernd linnen op zichzelf niet heilig kunnen zijn. Christus is echter wezenlijk heilig. Zijn heilige gedachten waren een volmaakt afschrift van Gods gedachten.
- b. Er is een tweede bijzonderheid waarin het menselijk lichaam van Christus de oude tabernakel overtrof, namelijk, Hij woonde erin door de Godheid lichamelijk (Kol. 2:9). Zoals u weet kon men in de tabernakel Gods heerlijkheid zien; maar o, in het lichaam van Jezus woont de Godheid. De alwetendheid van God is daar - de wijsheid van God is daar

de liefde van God is daar. Och, geliefden, het is zoet om over Hem na te denken nu Hij in de hemel is!

c. Nog een derde zaak, en dat is, dat deze tabernakel nooit meer zou worden afgebroken. U weet dat de oude tabernakel is afgebroken. Wat er van zijn berderen en zijn gordijnen terechtgekomen is, weten wij niet; maar deze tabernakel zal nooit worden afgebroken. Het is een tabernakel die de Heere heeft opgericht, en geen mens: 'Jezus Christus is gisteren en heden Dezelfde en in der eeuwigheid.' Och, dat we onze blik altijd mochten laten rusten op dat reine majestueuze oog, dat weende bij het graf van Lazarus. Het is een tabernakel die nooit zal worden afgebroken. Och, geliefden, het zal onze bezigheid in de hemel zijn om over deze tabernakel na te denken. Het was een meerdere tabernakel, één die door lijden geheiligd is geworden.

3. *Ik kom tot het derde en laatste punt - de binnenkomst in het heiligdom.*

Evenals de Joodse hogepriester op aarde het heiligdom inging, zo is ook onze Hogepriester het heiligdom in de hemel ingegaan. Dit wordt uitgelegd in vers 24: 'Want Christus is niet ingegaan in het heiligdom dat met handen gemaakt is, hetwelk is een tegenbeeld van het ware, maar in de hemel zelf, om nu te verschijnen voor het aangezicht Gods voor ons.' De Joodse hogepriester schoof het gordijn opzij en ging het heilige binnen, te weten waar zijn voeten alleen op bloed stonden; maar Christus is voor ons het heilige der heiligen, de hemel, ingegaan.

Let verder op de tijd. We hebben gezien dat de Joodse hogepriester eenmaal per jaar inging, maar Christus is voor eens en altijd ingegaan. Nu, hieruit blijkt de volmaaktheid van Christus' offerande. De onvolmaaktheid van de hogepriester bleek hieruit, dat hij één- en andermaal inging; maar Christus is voor eens en altijd ingegaan. De volmaaktheid van Christus' Priesterschap bleek hieruit dat Zijn offerande niet meer overgedaan behoefde te worden.

Let verder ook nog op het bloed waardoor Hij inging: 'Noch door het bloed der bokken en kalveren, maar door Zijn eigen bloed, is Hij eenmaal in het heiligdom ingegaan.' Ik heb u verklaard dat de Joodse hogepriester bloed met zich mee moest nemen als hij het heilige der heiligen binnentrad.

Nu, lieve vrienden, merk op dat de Heere Jezus niet het bloed van bokken of van kalveren nam, omdat het daarmee niet mogelijk was om de zonde weg te nemen; maar Hij is ingegaan met Zijn eigen bloed. In Gethsémané en op Golgótha heeft Hij Zijn bloed vergoten; en daarna is Hij met de tekenen der nagelen in Zijn handen en voeten, het heiligdom ingegaan. Christus kon het heiligdom niet ingaan zonder Zijn eigen bloed.

Nu, let tenslotte nog op hetgeen Hij teweeggebracht heeft: Hij heeft een eeuwige verlossing voor ons teweeggebracht.

De Joodse hogepriester verkreeg door al zijn offeranden geen verlossing; maar Christus heeft door Zijn eigen bloed een eeuwige verlossing voor ons teweeggebracht. Geliefden, wat is dit voor een eeuwige verlossing? Geliefden, wij zijn onder de dienstbaarheid van de satan, onder de koorden van onze begeerlijkheden, en Christus is gekomen om een dure prijs te betalen voor onze verlossing: 'Wetende dat gij niet door vergankelijke dingen, zilver of goud, verlost zijt uit uw ijdele wandel, die u van de vaders overgeleverd is, maar door het dierbaar bloed van Christus, als van een onbestraffelijk en onbevlekt Lam' (1 Petr. 1:18, 19). Toen Hij Zijn bloed als de prijs voor onze verlossing betaalde, heeft God die aangenomen. De verlossing uit Egypteland was slechts een tijdelijke verlossing; dit is echter een eeuwige verlossing.

Lieve vrienden, wat dunkt u van Christus? Wat dunkt u van deze Hogepriester der toekomstige goederen, Die een eeuwige verlossing voor ons heeft teweeggebracht? Heeft

u deze eeuwige verlossing al ontvangen? Och, vrienden, indien niet, dan zult u onder eeuwige dienstbaarheid blijven. O, wat zal de ellende van deze dienstbaarheid toch ontzettend zijn voor iemand die over deze verlossing heeft horen spreken! O, geliefden, denk er toch aan dat het niet lang meer zal duren dat u een eeuwige verlossing wordt aangeboden! Onthoud dat Hij zal wederkomen, maar niet om een eeuwige verlossing aan te bieden, maar om wraak te doen over degenen die God niet kennen, en over degenen die het Evangelie niet hebben gehoorzaamd! O, dat u wijs was! O, dat u dit wilde overdenken, en op uw einde merken! Amen.

(12) De uitnemendheid van Christus' offerande boven die van de wet

Want indien het bloed der stieren en bokken en de as der jonge koe, besprengende de onreinen, hen heiligt tot de reinheid des vleses, hoeveel te meer zal het bloed van Christus, Die door de eeuwige Geest Zichzelf Gode onstraffelijk opgeofferd heeft, uw consciëntie reinigen van dode werken, om de levende God te dienen? Hebreeën 9:13, 14

Sommigen van u zullen zich nog herinneren dat wij in onze laatste Bijbellezing een opmerkelijke vergelijking hebben getrokken tussen de hogepriester onder de wet en Christus. Wij hebben opgemerkt dat Christus een Hogepriester was van de toekomstige goederen. De hogepriester onder de wet had het wezen van de zaak niet, maar slechts de schaduw. Christus is een Hogepriester van de toekomstige goederen de vergeving die Hij schenkt is echt. Vervolgens hebben wij erover gesproken dat Christus een grotere tabernakel had dan de priester onder de wet. Wij hebben gezegd dat de hogepriester onder de wet een tabernakel had die uit berderen en gordijnen bestond, en dat de tabernakel van Christus Zijn heilige menselijke ziel en lichaam is. Daarna hebben wij opgemerkt dat er in de tabernakel vanouds slechts een straaltje van de Goddelijke majesteit was, terwijl in de tempel van Christus al de volheid der Godheid woonde. Zijn oog was een kanaal voor de Goddelijke alwetendheid - Zijn arm een kanaal voor de Goddelijke almacht. In de derde plaats hebben wij erbij stilgestaan dat Christus meerder was dan de hogepriester vanwege Zijn ingang in het heiligdom. Wij hebben gezien dat de hogepriester vaak inging, terwijl Christus voor eens en altijd is ingegaan.

Thans, geliefden, hopen wij te overdenken dat de offerande van Christus meerder was dan alle offeranden onder de wet. Dit is de bedoeling van deze woorden: 'Want indien het bloed der stieren en bokken en de as der jonge koe, besprengende de onreinen, hen heiligt tot de reinheid des vleses, hoeveel te meer zal het bloed van Christus, Die door de eeuwige Geest Zichzelf Gode onstraffelijk opgeofferd heeft, uw consciëntie reinigen van dode werken, om de levende God te dienen?'

Er zijn in deze verzen onmiskenbaar twee zaken die opheldering vereisen:

1. Wat de offeranden onder de wet vermochten: 'Want indien het bloed der stieren en bokken en de as der jonge koe, besprengende de onreinen, hen heiligt tot de reinheid des vleses...'
2. Wat deze meerdere Offerande vermocht: 'Hoeveel te meer zal het bloed van Christus, Die door de eeuwige Geest Zichzelf Gode onstraffelijk opgeofferd heeft, uw consciëntie reinigen van dode werken, om de levende God te dienen?'

1. De eerste zaak die onze aandacht dus vraagt, is, wat de offeranden der wet vermochten. En dan moeten we eerst nagaan wat voor offeranden der wet dat waren: 'Want indien het bloed der stieren en bokken en de as der jonge koe, besprengende de onreinen, hen heiligt tot de reinheid des vleses...'

In de eerste plaats lezen we hier over *het bloed van stieren en bokken*. Dit kan wellicht verwijzen naar wat in het twaalfde vers daarover staat: 'Noch door het bloed der bokken en kalveren, maar door Zijn eigen bloed heeft Hij, eenmaal ingegaan in het heiligdom, een eeuwige verlossing teweeggebracht: Dit was de plicht van de hogepriester op de grote verzoendag, zie Leviticus 16. Zoals u zich herinneren zult, heb ik u gezegd dat hij voor zichzelf en voor de misdaden van het volk moest offeren. Nu, het kan hiernaar verwijzen, alhoewel ik eerder geloof dat het verwijst naar al de Joodse offeranden. In Jesaja 1:11 staat er bijvoorbeeld: 'Waartoe zal Mij zijn de veelheid uwer slachtoffers? zegt de HEERE; Ik

ben zat van de brandoffers der rammen en van het smeer der vette beesten, en heb geen lust aan het bloed der varren, noch der lammeren, noch der bokken.' Daar ziet u dat de offeranden van Israël beschreven worden als de offeranden van lammeren en bokken. Vergelijk dit met Psalm 50:9: 'Ik zal uit uw huis geen var nemen, noch bokken uit uw kooien: En vers 13: 'Zou Ik stierevlees eten of bokkebloed drinken?' Daar ziet u dus dat alle offeranden van Israël onder deze twee noemers worden geplaatst: Het bloed van stieren en bokken. Dit is dan naar mijn mening ook de betekenis van deze woorden: 'Want indien het bloed der stieren en bokken en de as der jonge koe, besprengende de onreinen, hen heiligt tot de reinheid des vleses', - ook al zou hen dat heiligen tot reinheid des vleses - 'hoeveel te meer zal het bloed van Christus, Die door de eeuwige Geest Zichzelf Gode onstraffelijk opgeofferd heeft, uw consciëntie reinigen van dode werken, om de levende God te dienen?'

Wat vermocht het bloed der stieren en bokken nu? Het vermocht twee dingen:

- a. Het stelde de bloedstorting van Christus voor.
- b. Men werd er ceremonieel rein door.

Laten we verder letten op de andere offerande waar hier melding van wordt gemaakt: 'De as der jonge koe, besprengende de onreinen, heiligt hen tot de reinheid des vleses.' We lezen hierover in Numeri 19:2: 'Spreek tot de kinderen Israëls, dat zij tot u brengen een rode volkomen vaars, in welke geen gebrek is, op welke geen juk gekomen is.' U ziet dus dat het een vaars moest zijn zonder gebrek. Dit verwijst naar Christus, Die zonder zonde was.

Het moest er één zijn waarop geen juk gekomen was. Hierdoor wordt Christus voorgesteld, dat op Hem geen zonde heeft gelegen. Van Zichzelf had Hij geen zondenlast. U hebt ook nog gelezen dat het een rode vaars moest zijn. Hieruit blijkt dat Hij met onze zonde bedekt moest worden. Nu vers 3: 'En gij zult die geven aan Eleázar, de priester; en hij zal ze uitbrengen tot buiten het leger en men zal ze voor zijn aangezicht slachten.' U ziet dus dat de vaars buiten de poort moest worden gebracht, wat aantoonde dat Christus als een verstotene moest lijden - verstoten van God en mensen.

Hieruit blijkt dat de Joden een aandeel zouden hebben in Zijn terdoodbrenging. Vers 8: 'Ook die haar verbrand heeft, zal zijn klederen met water wassen en zijn vlees met water baden en onrein zijn tot aan de avond.' En vervolgens vers 9: 'En een rein man zal de as dezer vaars verzamelen en buiten het leger in een reine plaats wegleggen; en het zal zijn ter bewaring voor de vergadering van de kinderen Israëls, tot het water der afzondering; het is ontzondiging.' Het verbranden van de vaars was bedoeld om te laten zien dat Christus niet slechts door mensenhanden gedood zou worden, maar dat Hij verteerd zou worden door de toom Gods. Het zou voorts tot een water der afzondering zijn om de onreinen te wassen. Hiermee wordt aangeduid dat Christus de eeuwige Fontein zou zijn, waarin Hij de onreinen wast. Dit wordt bedoeld in dit Schriftgedeelte met de inzet van de vaars.

Nu is de vraag: Wat kon daarmee bereikt worden? Nu, vrienden, er zijn twee zaken die ermee bereikt konden worden:

- a. Christus kon erdoor worden voorgesteld. Het was bedoeld als een zwak Evangelie; de wet heeft een schaduw der toekomstige goederen (Hebr. 10:1). Het was een schaduw der toekomstige goederen. En ik twijfel er niet aan dat menig gelovige Jood er door de Geest onderwijs uit kreeg met betrekking tot de weg der zaligheid.
- b. Maar merk op, dat de as van een vaars, besprengende de onreinen, ook heiligde tot de reinheid van het vlees. Het woordje heiligen wordt op twee manieren in de Bijbel gebruikt.

Vaak betekent het heilig maken: 'Heilig ze in Uw waarheid; Uw Woord is de waarheid', dat wil zeggen, maak hen heilig. Het heeft echter nog een andere betekenis, namelijk, afzonderen. Dat waren alle vaten van het heiligdom, en dat is de betekenis van deze woorden uit Johannes 17: 'En Ik heilig Mijzelf voor hen', dat wil zeggen, 'Ik zonder Mij voor hen af.' Nu, dat is de betekenis van deze woorden: 'Want indien het bloed der stieren en bokken en de as der jonge koe besprengende de onreinen, hen heiligt tot de reinheid des vleses', of mensen afzondert tot de reinheid van het vlees. Zij werden er ceremonieel rein door. Zoals u weet werd elke tent van Israël waarin iemand gestorven was, onrein verklaard; of als iemand een dood lichaam had aangeraakt, was hij zeven dagen onrein, en op de derde dag moest hij verplicht het leger uit. Nu, het was met de as van een vaars dat hij moest worden besprengd om gereinigd te worden. Iedereen die rein was moest een vat levend water nemen en het vermengen met de as van de vaars, en iedereen moest het op hem sprengen, en dan was hij op de zevende dag rein. Nu, dit is hetgeen de offeranden konden bereiken zij maakten de mens ceremonieel rein. Zij bereikten dus deze twee dingen: Zij stelden de bloedstorting van Christus voor, en zij maakten de gelovigen ceremonieel rein.

2. Ik kom nu tot de tweede hoofdgedachte, namelijk, *om aan te tonen wat de offerande van Christus vermocht*: 'Hoeveel te meer zal het bloed van Christus, Die door de eeuwige Geest Zichzelf Gode onstraffelijk opgeofferd heeft, uw consciëntie reinigen van dode werken, om de levende God te dienen?' Nu, geliefden, hier zijn twee zaken die het opmerken waard zijn: a. de grotere waarde van Christus' offerande, en b. de grotere kracht ervan.

a. Allereerst is Christus' offerande van veel grotere waarde.

Het wordt op een zeer plechtige wijze beschreven: 'Hij heeft Zichzelf, door de eeuwige Geest, Gode onstraffelijk opgeofferd!' Elk woord ervan is plechtig. U moet om licht vragen om elk woord ervan te begrijpen. Merk ten eerste op wat het offer was: 'Hij heeft Zichzelf opgeofferd.' De Joodse hogepriester offerde een lam of een bok, maar deze Hogepriester heeft Zichzelf opgeofferd! De Joodse hogepriester stelde iedere dag een offer voor, maar wat is dat in vergelijking met deze Hogepriester? 'Hij heeft Zichzelf opgeofferd!' Hij Die God en mens in twee onderscheiden naturen was, en tot in eeuwigheid één Persoon, heeft Zichzelf opgeofferd! Denk er toch eens over na, geliefden; want dit heeft een hoogte en een diepte, een lengte en een breedte die de kennis te boven gaat! Voor een ongelovig mens valt er niets aan te zien, maar voor een gelovige ziel is het een liefde die de kennis te boven gaat. Daardoor schijnen alle historische gebeurtenissen hun betekenis te verliezen. Hij was de Hogepriester, Hij was het Lam en Hij was eveneens het Altaar! Hij was de Hogepriester: 'Niemand neemt hetzelfde van Mij, maar Ik leg het van Mij zelve af; Ik heb macht hetzelfde af te leggen en heb macht hetzelfde wederom te nemen' (Joh. 10:18). Evenals Abraham zijn mes ophief om zijn zoon te doden, zo heeft Christus ook het mes boven Zichzelf opgeheven. Er staat in Jesaja 53:12: 'Hij heeft Zijn ziel uitgestort in de dood.'

En geliefden, u moet verder altijd in gedachten houden dat Zijn Goddelijke en menselijke natuur hierin overeenstemden. Hij was dus niet alleen de Hogepriester, maar ook het Lam: 'Hij heeft Zichzelf opgeofferd. "Zie, het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt' (Joh. 1:29b). Weliswaar kon Zijn Godheid niet lijden, en toch heeft Hij Zichzelf opgeofferd. Zijn heilig, menselijk lichaam en ziel was het Lam. Wat kostbaar! Waar ter wereld is er iets te vinden dat zo kostbaar is? Maar Hij was voorts ook het Altaar, zoals sommige oude godgeleerden het verklaren. Zijn Goddelijke natuur was het Altaar waarop Zijn menselijke ziel en lichaam, als het offer, werden opgeofferd.

Bedenk verder dat Hij Zich onstraffelijk heeft opgeofferd. Zoals u weet moest er geen gebrek in de vaars zijn; het moest een lam zijn zonder gebrek, en het moest een bok zijn zonder gebrek; maar, geliefden, alle vaarzen en lammeren en bokken waren slechts uitwendig zonder gebrek. Christus was echter zowel inwendig als uitwendig heilig, ja geliefden, we mogen wel zeggen dat geen scheepsel in hemel of op aarde zo onberispelijk was als Hij, de alleen Heilige. Hij was niet slechts onberispelijk in Zijn leven, maar ook in Zijn lijden; Hij was de enige Die ook heilig was toen Hij stierf.

Maar let verder ook nog op het 'Gode onstraffelijk.' In het verlossingsplan is God de Vader de Regeerder. Hij is het Die de wet geeft; zondaren schenden de wet. God zegt dat de zondaar zal sterven, want 'de ziel die zondigt, zal sterven.' Christus biedt aan te sterven, om voor zondaren te lijden, en Hij sterft. Dat is de betekenis van dat woord 'Gode onstraffelijk.'

Dit alles verrichtte Hij *door de eeuwige Geest*: 'Hij heeft Zichzelf, door de eeuwige Geest, Gode onstraffelijk opgeofferd.'

Sommige godgeleerden denken dat dit naar de Goddelijke natuur van Christus verwijst, en de strekking is goed. Toch geloof ik niet dat dit de betekenis is. Hij heeft Zichzelf door de Heilige Geest opgeofferd, evenals u weet dat de Heilige Geest Maria overschaduwde en Hem formeerde in de baarmoeder van de maagd. Dus in het uur van de grootste nood, in die ontzaglijke ure toen vlees en hart bezweken, vervulde de eeuwige Geest Hem met alle Goddelijke genade en kracht om Zichzelf op te offeren. 'Hij heeft Zichzelf, door de eeuwige Geest, Gode onstraffelijk opgeofferd.'

Och, geliefden, als wij naar Golgótha gaan, worden onze gedachten zo vaak in beslag genomen door de mensen die daar zijn - de menigte die Hem omringde. Wij kijken te veel naar Pilatus die Hem veroordeelde, en naar de soldaten die Hem kruisigden, maar te weinig naar hetgeen waar God ons hier op wijst. God heeft alle schepselen buiten beschouwing gelaten, en stelt de Hoge priester ons voor. Een vleselijk mens kan wel Zijn lijden begrijpen dat Hem door mensen is aangedaan; maar het is het geestelijk oog dat Zijn priesterlijke offerande ziet.

Laten we even stilstaan en zien hoe vastberaden de Godheid het werk der verlossing uitvoerde.

De Zoon had kunnen zeggen: 'Waarom zou Ik toch voor zondaren sterven?' De Vader had kunnen zeggen: 'Waarom zal Ik toch op Golgótha zijn om dat offer aan te nemen?' En de Geest had kunnen zeggen: 'Waarom zal Ik Jezus ondersteunen om die offerande te doen?' Het hart van de Vader was vastberaden in het werk. De Zoon zei: 'Zie, Ik kom om Uw wil te doen, o God!' En de Geest zei: 'Zie, Ik kom.' En de Vader zei: 'Dit is Mijn geliefde Zoon, in Wien Ik al Mijn welbehagen heb.'

Laten we nog een les leren, namelijk, de dwaasheid van hen die geen schoonheid, niets bewonderenswaardigs in het kruis van Jezus zien. De engelen zijn begerig om in die dingen in te zien. U ziet er geen liefde in; toch is er liefde in te bespeuren: 'Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft.' Hier is eveneens de liefde des Geestes te zien. O, blinde vleermuizen, die geen liefde in het kruis van Christus zien!

b. Ik moet nog een punt behandelen, alhoewel ik vrees dat ik er nauwelijks tijd voor heb, namelijk, de grotere kracht van de offerande. 'Hoeveel te meer zal het bloed van Christus, Die door de eeuwige Geest Zichzelf Gode onstraffelijk opgeofferd heeft, uw consciëntie reinigen van dode werken, om de levende God te dienen?'

Zolang als u buiten Christus bent, zijn uw werken dode werken. De wormen zijn de dienaars van de dood. Uw consciëntie is dood. Het bloed van Christus reinigt de consciëntie, 'want indien het bloed der stieren en bokken en de as der jonge koe, besprengende de onreinen, hen heiligt tot de reinheid des vleses', heiligen zij tot de reinheid van het vlees. Het bloed van Christus reinigt echter het geweten. Weet u wat het is om uw consciëntie te laten reinigen? Alle Joodse offeranden konden geen zonde wegnemen. Het is precies zoals iemand eens zei die bij de zee stond: 'Mijn hart zou wel die zee kunnen verontreinigen; maar die zee is niet in staat om één hart te reinigen.'

Nu nog de uitkomst: 'Om de levende God te dienen.' U kunt God niet dienen zolang uw zonden nog niet vergeven zijn. Maar och, op het moment dat de consciëntie gereinigd wordt van dode werken, vloeit de stroom des levens naar binnen. Leer hieruit de zekerheid, geliefden, dat - 'indien het bloed der stieren en bokken en de as der jonge koe besprengende de onreinen, heiligt tot de reinheid des vleses - het bloed van Christus, Die Zichzelf door de eeuwige Geest Gode onstraffelijk heeft opgeofferd, uw geweten des te meer zal reinigen van dode werken, om de levende God te dienen.'

Tenslotte, leer hieruit dat u God niet kunt dienen met een ongereinigde consciëntie. U moet uw consciëntie laten reinigen, zondaar, of u zult de levende God nooit dienen. De Heere zegen Zijn Woord! Amen.